

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JULI 2010

Liahona

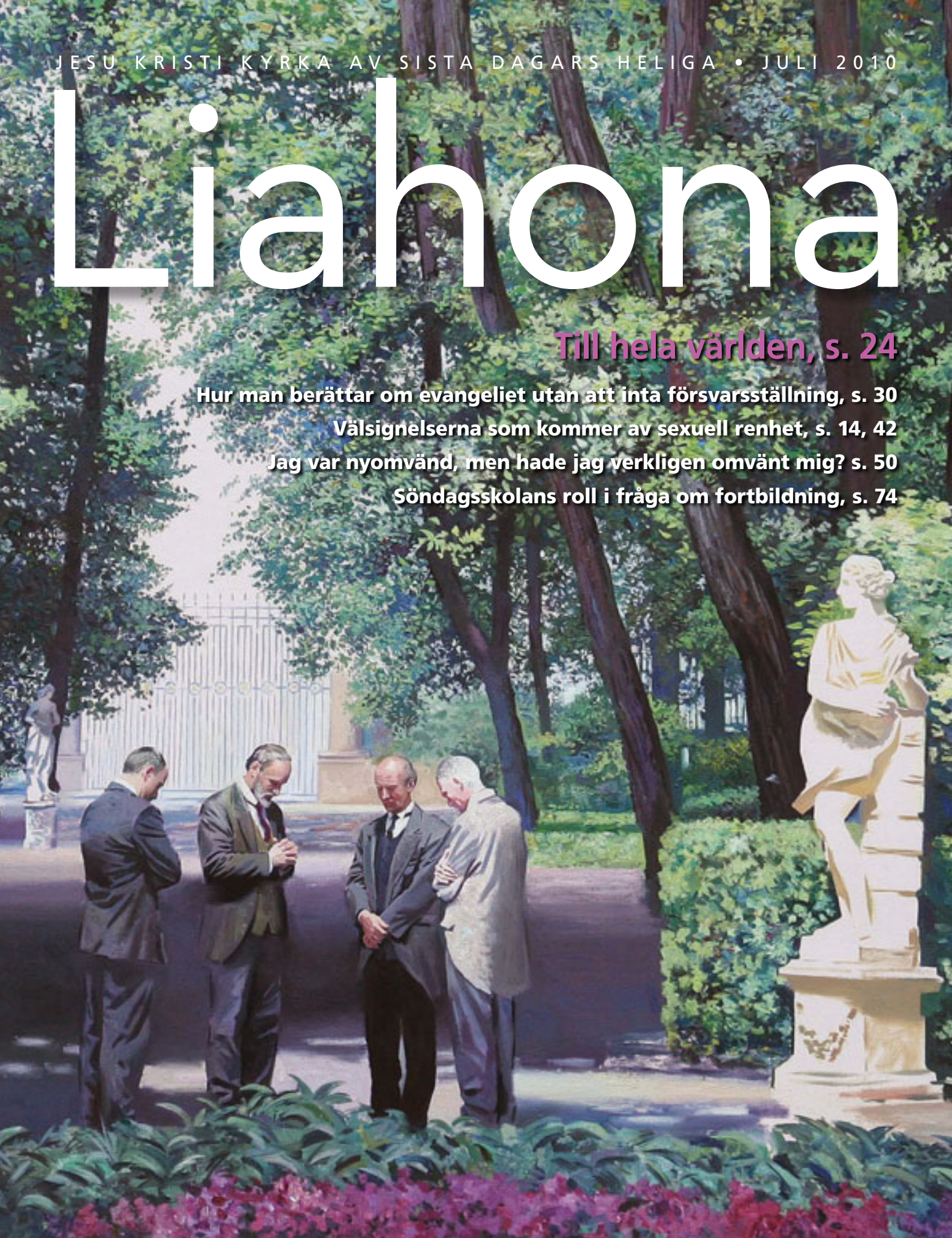
Till hela världen, s. 24

Hur man berättar om evangeliet utan att inta försvarsställning, s. 30

Välsignelserna som kommer av sexuell renhet, s. 14, 42

Jag var nyomvänd, men hade jag verkligen omvänt mig? s. 50

Söndagsskolans roll i fråga om fortbildning, s. 74

MED TILLSTÅND AV DEN FÖRSTA INTERNATIONELLA KONSTÄVLINGEN

Benbowgården och dammen, av Frank Magleby

I mars 1840 kom äldste Wilford Woodruff i de tolv apostlarnas kворum till Hanley i England där han träffade de nyomvända William och Ann Benbow. Äldste Woodruff och broder Benbow begav sig till Herefordshireområdet för att undervisa Willams bror John och hans familj. Bröderna Benbow inbjöd sedan sina grannar att lyssna på vad missionären hade att säga. Till följd därav döptes 13 personer i den här dammen på Benbowgården.

De presenterade också äldste Woodruff för sin tidigare församling: Över 600 personer som hade bildat en egen kyrka, United Brethren (Förenade brödraskapet). Alla utom en döptes så småningom. Senare samma år överlät de Gadfield Elms kapell till kyrkan. Se "Den ska uppfylla jorden", sidan 24.

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Trofasta vänner**
Henry B. Eyring
- 7 Besökslärnarnas budskap: Stärk familjen och hemmet**

ARTIKLAR

- 12 Hitta hem i evangeliet**
Rozelle Hastwell Hansen
Jag var hundratals mil hemifrån, men när jag kom in i kapellet för första gången var det som att komma hem.

18 Välj templet

Richard M. Romney
Medlemmar i Indien vittnar om välsignelserna som kommer av att gifta sig i templet.

24 Den ska uppfylla jorden

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har nu spridit sig över hela världen. De här bilderna vittnar om den tillväxten.

30 Dela djärvt med dig av evangeliet

M. Russell Ballard
Vi behöver agera med självförtroende — säkra i vetenskapen om vilka vi är och vad vi står för.

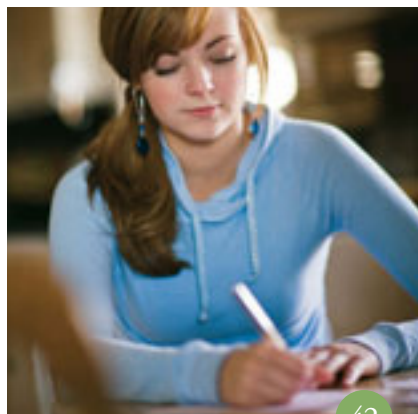
AVDELNINGAR

- 8 Små och enkla medel**
- 10 Vi talar om Kristus: Han kan hela alla sår**
Sylvia Erbolato Christensen
- 11 Tjänande i kyrkan: Välsignad genom mitt ämbete**
Judith Castillo Martelo
- 14 Vad vi tror på: Sexuell renhet välsignar vårt liv**
- 16 Evangelieklassiker: Vad förde pionjärerna med sig?**
Stephen L Richards
- 38 Sista dagars heliga berättar**
- 74 Kyrkonytt**
- 79 Förslag till familjens hemafton**
- 80 Tills vi möts igen: Slåss, fly eller ta emot slagen?**
R. Val Johnson

PÅ OMSLAGET

Framsida: Ryssland invigs,
av Emin Zulfugarov.
Baksida: Redo för förbundet,
av Erick Duarte.

42 Kära Frieda

Unga vuxna skriver brev med råd till en ung kvinna som undrar om hon ska flytta ihop med sin pojkvän.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret.

46 Rakt på sak

48 Affisch: Det tog 40 år

49 Vår plats

50 Hur jag vet: Kunskapen kom efterhand

Sonia Padilla-Romero

52 Saker och ting ordnar sig

Erich W. Kopischke

Jag höll fast vid mitt vittnesbörd och det hjälpte mig att hålla mig aktiv, särskilt under ungdomsåren.

56 En familj för evigt

Joshua J. Perkey

Trots familjens förlust får Uanci tröst av att veta att hennes familj har beseglats för evigheten.

52

58 Han sade: "Nej! Inte en chans!"

Truman E. Benson

Jag trodde att min vän gjorde vad som helst jag utmanade honom att göra. Det vill säga, tills nu.

60 Led mig, stöd mig

Anne-Mette Howland

Vi hade gått vilse i en ny stad så vi bad en bön om hjälp.

62 En profets löfte

Thomas S. Monson

President Monson återger en berättelse om sin släkt och hur viktigt vårt vittnesbörd är.

64 Samlingsstunden: Jag kan följa Jesu Kristi exempel

Sandra Tanner och Cristina Franco

66 Pionjärparasoller

Marli Walker

Två pionjärflickor, Christiana och Sarah, fick ta med sig sina parasoller på den långa resan. Kunde de ge bort dem om de var tvungna?

68 Vår sida

70 För små barn

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S Monson, Henry B Eyring,
Dieter F Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Richard G
Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, David A Bednar,
Quentin L Cook, D Todd Christofferson, Neil L Andersen

Chefredaktör: Spencer J Condie

Rådgivande: Keith K Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B Pieper

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jenifer L Greenwood,
Adam C Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A Edwards, Matthew D Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekirk, Joshua J Perkey,
Chad E Phares, Jan Pinborough, Richard M Romney, Don L Searle,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett, Thomas S Child,
Reginald J Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P Johnsen, Denise Kirby, Scott M Mooy, Ginny J Nilson

Prepress: Jeff L Martin

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller
församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din

enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.

Telefonnummer: 08-500 655 20. Priset för en
helårsprenumeration är SEK 80:00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Skicka manuskript och förfrågningar till Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; eller via e-post: liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska,
franska, grekiska, hindi, holländska, isländska, indonesiska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, sinhala, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjekiska, tonganska, tyska,
ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2010 Vol. 134 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Mer information på Internet

Liahona.lds.org

FÖR VUXNA

"Välj templet" (sidan 18) är en artikel om **medlem-
mar i Indien** som gläds åt templets välsignelser. För
att se fler fotografier från den här artikeln, gå till
www.liahona.lds.org.

FÖR UNGA VUXNA

I "Kära Frieda" (sidan 42) **skriver unga vuxna
i Skandinavien** brev till en ung kvinna som är
frestad att flytta ihop med sin pojkvän. För att
lära dig mer om det här ämnet, gå till
www.gospe topics.lds.org och **klicka på**
"Chastity".

FÖR UNGDOMAR

Om du tycker om "Rakt på sak" (sidan 46)
kan du **se fler frågor och svar** (på engelska)
på www.newera.lds.org. Klicka på "Got a
Question?"

FÖR BARN

Skriv ut en målarbok om pionjärer på
www.liahona.lds.org.

Färglägg bilden av David och Goliat på
sidan 72. Läs sedan berättelsen från skrifterna
om David och Goliat (på engelska) på
www.friend.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns
på många språk på www.languages.lds.org.

**President
Henry B. Eyring**
förste rådgivare i
första presidentskapet

Trofasta vänner

En av de största hedersbetygelserna Frälsaren kan ge är att kalla oss "vänner". Vi vet att han älskar alla sin himmelske Faders barn med fullkomlig kärlek. Men han förbehåller dem som trofast har tjänat honom denna speciella titel. Du kanske minns orden från 84:e kapitlet i Läran och förbunden: "Och vidare säger jag er, mina vänner, ty härefter skall jag kalla er vänner: Det är nödvändigt att jag ger er denna befallning så att ni blir som mina vänner i de dagar då jag var tillsammans med dem och gick omkring och predikade evangeliet i min kraft" (L&F 84:77).

Vi blir hans vänner när vi tjänar andra i hans ställe. Han är det fullkomliga exemplet på det slags vän det är meningen att vi ska bli. Han vill bara sin himmelske Faders barns bästa. Deras lycka är hans lycka. Han känner deras sorg som sin egen eftersom han har betalat priset för alla deras synder, tagit på sig alla deras sjukdomar,

***Den fullkomlige
vännen, Jesus Kristus,
är helt osjälvisk när
han erbjuder lycka
till andra. Vi blir
hans vänner när vi
tjänar andra i hans
ställe.***

burit på alla deras bekymmer och känt all deras längtan. Hans motiv är rena. Han söker inget erkännande åt sig själv utan vill ge all ära åt sin himmelske Fader. Den fullkomlige vännen, Jesus Kristus, är helt osjälvisk när han erbjuder lycka till andra.

Var och en av oss som har ingått dopförbundet har lovat att följa hans exempel genom att bära varandras bördor på det sätt som han skulle göra (se Mosiah 18:8).

Under de närmaste dagarna får du många möjligheter att vara en vän i hans ställe. Det kanske är när du promenerar längs en dammig väg. Det kanske är när du sätter dig ner på tåget. Det kanske är när du letar efter en ledig plats att sitta på i kyrkan. Om du är observant ser du någon som bär på en tung börda. Det kan vara en börda av sorg eller ensamhet eller bitterhet. Du kanske bara ser den om du har bett om att Anden ska ge dig

ögon som du kan se in i hjärtan med och om du har lovat att lyfta upp slappnande händer.

Svaret på din bön kan vara en gammal väns ansikte, någon som du inte har sett på årtal men vars behov du plötsligt kom att tänka på och känner i hjärtat som om de var dina egna. Det har hänt mig. Gamla vänner har sträckt sig ut mot mig över milen och åren som gått och uppmuntrat mig när bara Gud kunde ha berättat för dem om min börda.

Guds levande profeter har bett oss vara trofasta vänner till dem som kommer in i kyrkan som omvända och gå ut och rädda dem som har vandrat bort. Vi kan göra det, och vi gör det om vi alltid tänker på Frälsaren. När vi sträcker oss ut för att hjälpa andra och lyfta en börda så sträcker han sig ut tillsammans med oss. Han leder oss till dem som har ett

behov. Han välsignar oss så att vi kan känna vad de känner. När vi är ihärdiga i vår stävan att tjäna dem så kommer vi i allt högre grad att få gåvan att känna hans kärlek till dem. Det ger oss mod och styrka att sträcka oss ut om och om igen i trofasthet.

Och i tiden och evigheten kommer vi att känna glädjen av att välkomnas in i skaran av hans trofasta vänner. Jag ber om den välsignelsen till oss alla och till dem vi tjänar. ■

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Det är troligare att familjemedlemmarna deltar på ett meningsfullt sätt om de blir ombedda att leta efter något när de söker i skrifterna och profeternas ord (se *Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 55). Innan ni läser artikeln ber du familjemedlemmarna titta efter principer som hjälper dem bli värdiga att kallas Herrens vän.

I *Undervisning: Den högsta kallelsen* står det: "Om du har kristuslik kärlek kommer du att vara bättre förberedd för att undervisa om evangeliet. Du kommer att bli inspirerad att hjälpa andra lära känna Frälsaren och följa honom" (s 12). Leta i artikeln efter principer som kan hjälpa dig bli en bättre hemlärare. Samtala om dem med din kamrat och begrunda under bön hur ni kan vara "trofasta vänner" till dem ni tjänar.

BARN

Han vill vårt
allra bästa.

Han är glad
när vi är glada.

Jesus Kristus, vår fullkom- lige vän

President Eyring sade att Jesus är vår fullkomlige vän. Här är några exempel på hur Jesus visar sin fullkomliga vänskap för oss.

Han känner sig
ledsen när vi är
ledsna eller sårade.

Hen led för våra
synder så att vi kan
återvända till vår
himmelske Fader.

Var en vän i Jesus ställe

President Eyring sade att vi kan bli vänner till Jesus genom att vara vänner till andra i hans ställe.

De här bilderna visar några exempel på hur vi kan vara en vän. Skriv bokstaven på bilden bredvid meningen som beskriver bilden.

- _____ Vi kan inbjuda någon att komma tillbaka till kyrkan.
- _____ Vi kan bli vän med någon som är ensam.
- _____ Vi kan hjälpa någon som är ledsen.
- _____ Vi kan alltid komma ihåg Jesus.

UNGDOMAR

Den nya killen

Matthew Okabe

Jag hade svårt för att känna mig hemma. Min familj hade nyligen flyttat till andra sidan landet. Församlingen vi flyttade in i hade en stor ungdomsgrupp, men det här var första gången det var jag som var "den nya killen". Det värsta var att jag var tvungen att börja i en ny skola, och första tanken som slog mig var: "Vem ska jag sitta med på lunchen?" Kanske skulle jag se någon från kyrkan, men jag ville inte tränga mig på någon annans matbord, särskilt när jag inte visste om de ens ville ha mig där!

Första dagen i skolan var hur lång som helst. Till slut ringde det till lunch. När jag sakta gick in i matsalen bad jag min himmelske Fader hjälpa mig att hitta någon jag kände. Jag tittade mig omkring för att se om jag kunde känna igen någon. Ingen. Jag gick till ett bord

längst bort i matsalen och åt min lunch.

Senare under dagen såg jag ett bekant ansikte på mattelektionen. Jag hade sett David i seminariet på morgonen. Han bad att få se mitt schema och upptäckte att vi hade lunch samtidigt. "Men var var du på lunchen i dag?" frågade han.

"Jag satt längst bort i matsalen", svarade jag.

"Men i morgon kan du väl komma och sitta med mig på lunchen?", sade han.

Jag är tacksam för en kärleksfull himmelsk Fader som känner till vars och ens behov och besvarar alla våra böner. Jag är också tacksam för personen som var villig att sträcka ut en vänskaplig hand. Något så enkelt som en inbjudan kan göra stor skillnad.

Stärk familjen och hemmet

Studera det här materialet och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt liv.

Från skrifterna: 1 Mos 18:19; Mosiah 4:15; L&F 93:40; Mose 6:55–58

Stärk familjen så mycket du kan

”Var och en av oss har olika familjeförhållanden. En del familjer har mor och far med barn i hemmet. En del par har inte längre några hemmaboende barn. Många medlemmar i kyrkan är ensamstående och en del är ensamstående föräldrar. Andra är änkor eller änklingar som bor ensamma.

Det spelar ingen roll hur vår familj ser ut, var och en av oss kan stärka vår egen familj eller hjälpa till med att stärka andras ...

[En gång] övernattade jag hos min systerdotter och hennes familj. Innan barnen gick till sängs den kvällen hade vi en kort hemafton med en berättelse från skrifterna. Deras far berättade om Lehis familj och hur han lärde sina barn att de måste hålla fast vid ledstången av järn, som var Guds ord. Om de höll fast i ledstången skulle de vara trygga och ledas till glädje och lycka. Om de släppte taget om ledstången var det fara för att de skulle drunkna i den smutsiga floden.

För att demonstrera detta för barnen låtsades deras mor vara 'ledstången av järn' som de måste gripa tag i och deras far låtsades vara djävulen som försökte dra bort barnen från trygghet och lycka. Barnen älskade berättelsen och lärde sig hur viktigt det är att hålla fast vid ledstången. Efter berättelsen från skrifterna var det dags för familjebön ...

Skrifterna, familjens hemafton och familjebön stärker familjen. Vi behöver ta varje tillfälle att stärka familjen och hjälpa varandra gå den rätta vägen.”¹

Barbara Thompson, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap.

Vad kan vi göra?

1. Vilka förslag på hur man stärker familjen och hemmet kan du ge dina systrar? Medan du begrundar deras olika omständigheter kan Anden inspirera dig med idéer.

2. Vilka prioriteringar kan du ändra på den här månaden för att kunna stärka din familj och ditt hem bättre?

För mer information, gå till www.relief.society.lds.org.

Från vår historia

Hjälpföreningen har ända från början uppmanats att stärka familjen och hemmet. Profeten Joseph sade till systrarna under ett av de första hjälpföreningsmötena: ”När ni går hem, säg då aldrig ett ont eller ovänligt ord till era makar, utan låt hädanefter vänlighet, barmhärtighet och kärlek kröna ert verk.”²

År 1914 sade president Joseph F. Smith till hjälpföreningssystrarna: ”Varhelst det råder okunnighet eller åtminstone brist på insikt om familjen ... finns denna organisation där eller nära till hands, och genom naturliga begåvningar och den inspiration som tillkommer organisationen är man förberedd på och redo att undervisa om dessa viktiga plikter.”³ ■

FOTOILLUSTRATION ROBERT CASEY

SLUTNOTER

1. Barbara Thompson, ”Hans arm skall dig skydda”, *Liahona*, maj 2009, s. 84.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 477
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* (1999), s. 187.

Små och enkla medel

"Med små och enkla medel uträttas mycket stort"

(Alma 37:6).

MÅNADENS TEMPEL

Templet i Köpenhamn

Den här vackra byggnaden av röd tegelsten invigdes ursprungligen 1931 som kapell på Priorvej mitt i Köpenhamn. Det blev kyrkans 118:e tempel när det invigdes som sådant den 23 maj 2004. Det beskrevs som "ett nytt tempel i ett gammalt skal".¹

Den ursprungliga exteriören — bland annat fasaden med de imponerande pelarna framför trädörren — bevarades och återställdes medan interiören genomgick en omfattande rekonstruktion. Väggmålningar och andra målningar från det närliggande landskapet exemplifierar templets distinkta

Det här möteshuset byggdes av medlemmar och invigdes 1931. Det användes som skyddsrum under andra världskriget. När byggnaden hade renoverats blev den kyrkans 118:e tempel (nedan).

danska och svenska influenser. Fem höga fönster av konstglas pryder varje sida av byggnaden som har ett unikt tak av koppar och en kopparklädd kupol.

Under tempelinvigningen bad president Hinckley att vår himmelske Fader skulle "vidröra allas hjärtan vilka tjäna häri med insikt om dina gudomliga avsikter och om ditt härliga verk, att 'åstadkomma odödlighet och evigt liv för mänskan'" (Mose 1:39).²

SLUTNOTER

1. Se "2004: Year in Review", *Church News*, 25 dec. 2004, s. 13.
2. Se "Dedicatory Prayer", ldschurchtemples.com/copenhagen.

HUR MAN FÅR UT MER AV SÖNDAGSLEKTIONERNA

- Läs skrifterna och gå igenom klassmedlemmarnas studievägledning under veckan. Titta på frågorna i slutet av varje lektion och fråga dig hur de kan tillämpas i ditt liv.
- Sätt som mål att lära dig något nytt på varje lektion du deltar i. Nya insikter kan komma från Anden, läraren eller klassdeltagarna.
- Be om att du ska förstå materialet.
- Kom till lektionen redo att delta genom att berätta om personliga insikter och bära ditt vittnesbörd.

KYRKANS HISTORIA VÄRLDEN ÖVER

Indien

År 1849 avseglade två sjömän som var mormoner till Indien. De började inofficiellt predika evangeliet i Calcutta. År 1851 kom Joseph Richards för att påbörja det formella missionsarbetet i landet. Han döpte de första medlemmarna i kyrkan i Indien och organiserade en gren. År 1852 fanns det 189 medlemmar. De byggde snart ett litet kapell — kyrkans första byggnad i Asien.

Under århundradet som följde gick emellertid missionsarbetet trögt. Men 1978 började äldre missionärspar verka som representanter för kyrkan för att hjälpa kyrkan bli erkänd och stärka medlemmarna.

Sedan dess har Mormons bok översatts till fem av Indiens tjugo främsta språk: hindi, tamil, telugu, urdu och delar på bengali. Indienmissionen Bangalore bildades 1993. År 2007 bildades Indienmissionen New Delhi som täcker norra Indien och flera närliggande länder.

Kyrkan har uppmärksammats nationellt för samarbetet med över 50 humanitära organisationer i landet.

Kyrkan i Indien	
Medlemmar	8 200
Missioner	2
Distrikt	6
Grenar	30

Nedan: Gideon och Hansen Prabhudas från Bangalore andra gren. Till höger: En grupp prästadömsbärare från Hyderabads fjärde gren.

Tolvårige Henry McCune, en nyomvänd, hälsar några missionärer välkomna efter deras ankomst till Calcutta i Indien 1853.

Jag bestämde mig för att ta till mig rådet jag hade fått och ta reda på vad det egentligen innebar att lita på Frälsaren.

HAN KAN HELA ALLA SÅR

Sylvia Erbolato Christensen

Det hände den 16 december 1991 — vår åttonde bröllopsdag. Den dagen dog vår första son på grund av något barnvakten gjort. Han var bara två och en halv månader gammal.

Följande månader och år var höllda i sorg, ilska, besvikelse och hopplöshet. Den förtvivlan jag kände är obeskrivlig. Inget av det som någon sade eller gjorde kunde lindra min smärta.

Jag läste många böcker och skriftställen men inget av dem tillfredsställde mitt rop på svar.

Jag hade den sällsynta möjligheten att få ta emot råd av äldste James E. Faust (1920–2007), som då var medlem i de tolv apostlarnas kворum, eftersom han och mina föräldrar var vänner. (Han träffade min mor Flavia och hennes familj när han verkade som missionär i Brasilien.) Jag var säker på att äldste Faust skulle kunna trösta mig.

Jag ställde många frågor och han lyssnade tålmodigt. Äldste Faust sade att det jag hade upplevt sannerligen var smärtefyllt och mycket svårt. Han delgav flera skriftställen och talade om mitt behov av att arbeta mig igenom min sorg och helt underkasta mig Herrens vilja så att jag skulle kunna återförenas med min son igen. Han sade: "Sylvia, det här handlar om dig nu. Jag förstår att du är orolig för din son, men du borde faktiskt oroa dig för dig själv och hur du ska bygga upp ditt liv igen. Det blir inte lätt, men du kan hela ditt hjärta genom Jesu Kristi försoning."

Sedan gav han mig en välsignelse och sade att jag skulle förstå den viktiga roll Jesus

Kristus har i vår tillvaro och att jag skulle låta honom vara den källa till styrka jag behövde.

Jag var fortfarande missmodig när jag gick därifrån. Hans råd verkade så enkelt men ändå så ouppnåeligt. Min mor tyckte också det kändes hopplöst eftersom inget hon sade verkade vara till hjälp. Jag minns att hon sade: "Ha tro och hopp i vår Frälsare och låt tiden läka dina sår."

I min resa mot att känna glädje igen bestämde jag mig för att ta till mig rådet jag hade fått och ta reda på vad det egentligen innebar att lita på Frälsaren. Saker och ting ändrades inte med en gång. Men dag för dag och år för år, med hjälp av bön och ett växande vittnesbörd, kom jag till fullständig visshet om att Frälsaren kan läka våra sår.

Jag inser att alla inte kan få samma möjlighet att träffa en apostel, som jag fick. Men alla kan ha — och har — möjlighet att lära känna Frälsaren och lägga sina bördor på honom. Och ja, Jesu Kristi närvaro i vårt liv kan lindra *all* smärta.

Jag vet att vi kan få känna glädje genom att ha Herren i vårt liv. Han är vår vän, vår lärare och vårt exempel på hur man uthärdar till änden. Han uthärdade verkligen allt, och han vet vilken smärta vi känner (se Alma 7:11–12). Genom sin försoning har han åstadkommit underverket att han lagar livets skadade delar som förberedelse för nästa liv.

Jag kommer alltid att vara tacksam för äldste Fausts och min mors ord. De hjälpte mig inse att oavsett vilka svårigheter jag får så är Jesus Kristus min ständiga källa till stöd och hopp. ■

Välsignad genom mitt ämbete

Judith Castillo Martelo

”Herren har kallat dig att verka som president för vår Primärförening”, sade grenspresidenten till mig. Det hade bara gått ett år sedan jag lämnade min laurelklass och bara två år sedan jag döptes in i kyrkan. Jag hade stora tvivel.

”Jag har inte det tålamod som krävs för att undervisa barn”, sade jag till honom.

”Tror du på att din kallelse kom från Gud?” frågade han. ”När han kallar oss så dugliggör han oss.”¹

Hans ord gav mig större självförtroende och jag förstod genast att Herren måste behöva mig i Primär. Jag hade ingen aning om hur jag skulle uppfylla min kallelse, men jag visste att han skulle vägleda mig.

Jag ville göra ett så bra jobb som möjligt, men några månader senare fick min mamma diagnosen cancer. Dessutom höll jag på att studera systemvetenskap. Det var svårt att uppfylla hela mitt ansvar hemma, på universitetet och i Primär. Min entusiasm började dala och en söndag i kyrkan blev det för mycket och tårarna började rinna.

En medlem i församlingen lade märke till det och gav mig ett underbart råd: ”Judith, det bästa sättet att ta sig igenom provningar är att förlora sig själv i evangeliet och att tjäna andra”, sade han. ”När du gör det ser du hur Herren lättar på dina bördor.”

När jag följde hans uppmuntrande råd ändrades min inställning, min tro stärktes och jag fylldes av beslutsamhet att tjäna Herren. Mina provningar fortsatte, men jag hängav mig åt mitt ämbete och såg fram emot att träffa barnen varje söndag. De lärde mig något varje vecka när de visade mig sina vittnesbörd genom sina handlingar. Allteftersom månaderna gick såg jag hur Herren formade min karaktär och hur jag utvecklade gåvor

och talanger som jag inte visste att jag hade.

Året därpå lämnade jag Barranquilla i Colombia för att vara i Bogotá en månad med mamma eftersom hon behövde genomgå kemoterapi. Under den tiden bad jag ständigt och kände mig nära Herren. Jag bestämde mig för att byta program på universitetet och genom inspiration insåg jag att Herren ville att jag skulle ägna mitt liv åt att undervisa barn. När jag återvände till skolan började jag utbilda mig till speciallärare.

Jag förstod att min himmelske Fader hade gett mig ämbetet i Primär för att förbereda mig. Medan jag tjänade fick jag insikt om vilket mitt riktiga yrke var, och medan jag följde evangeliet och förlorade mig i tjänande kände jag mig omsluten av Herrens armar.

Vittnesbördet jag fick medan jag verkade i Primärs presidentskap och senare i Primärs presidentskap i staven har varit till stöd för mig som medlem i kyrkan. Jag har lärt mig hur man undervisar med kärlek, hur man ser världen genom barnens ögon och hur man söker Herren för att få vägledning och inspiration.

Varje dag när jag undervisar vid en tvåspråkig skola i min hemstad tänker jag på arbetet, utmaningarna och välsignelserna jag fick under de åren. Barnen som var i Primär då är tonåringar nu, men deras ögon lyser fortfarande av kärlek till Frälsaren och hans evangelium.

Jag vet att när Herren kallar oss så undervisar han oss och sätter ledare i vår väg som hjälper oss följa Jesu Kristi underbara evangelium. ■

SLUTNOT

1. Se Thomas S. Monson, ”Plikten kallar”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 46.

EN MÖJLIGHET ATT UTVECKLAS

”Varje kallelse ger oss tillfälle att tjäna och utvecklas. Herren har organiserat kyrkan på ett sätt som ger varje medlem tillfälle att tjäna, vilket i sin tur leder till personlig andlig utveckling. Vilken kallelse ni än har, ber jag er enträget att se den som ett tillfälle till att inte bara styrka och bli till välsignelse för andra utan också att bli det som er himmelske Fader vill att ni ska bli.”

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, ”Lyft där ni står”, *Liahona*, nov. 2008, s. 56.

Hitta hem i EVANGELIET

Rozelle Hastwell Hansen

När jag växte upp i Perth i Australien var religion inget som jag ägnade mig åt. Jag döptes i metodistkyrkan, gick på skolor som drevs av olika kyrkor och gick emellanåt till en baptistförsamling med min mormor. Trots mina oregelbundna andliga aktiviteter kändes det naturligt att be tack vare mormor, som berättade om sin tro och lärde mig att läsa i Bibeln. Jag är tacksam för hennes ständiga inflytande i mitt liv, för trots min världsliga strävan började jag intuitivt bygga upp en tro på Jesus Kristus. När jag tänker tillbaka inser jag att min himmelske Fader förberedde mig för att ta emot det återställda evangeliet.

En av förberedelserna inträffade när jag råkade ut för en bilolycka under en resa i Frankrike. Några ögonblick efter det att jag kände mig starkt manad att spänna fast bilbältet började bilen slira och dök sedan nerför en sex meter djup vägbank. Tack vare den varnande rösten och att jag kunde börja använda fötter och ben medan andra med liknande skador ofta blir permanent förlamade, började jag förstå att en gudomlig kraft, mycket större än jag själv, hade kontrollen.

Två år senare när jag var tillbaka i Frankrike som utbytesstudent var

Kayla Barth, en annan elev från Kalifornien, djärv nog att fråga om jag ville följa med henne till kyrkan. Kaylas ohämmade entusiasm för evangeliet fascinerade mig. Jag lyssnade ivrigt på varje ord när hon berättade om frälsningsplanen. Allt lät så bekant, som om jag hade hört det förut.

När jag kom in i kapellet i Angoulême för första gången var det som att svepas in i en varm filt. Jag hade kommit "hem". Samma dag, i undersökarklassen, bar missionären som undervisade ett mäktigt vittnesbörd om den första synen. När han förklarade hur den Helige Anden vittnar för oss kände jag värmen strömma ut från hjärtat och fylla hela kroppen. Den mäktiga bekräftelsen gjorde ett outplånligt intryck på mig, något som har burit mig igenom svårigheter som har provat min tro.

Omkring en månad efter mitt första besök i kapellet i Angoulême bestämde jag mig för att döpas. Jag var 18 år och behövde inte mina föräldrars tillåtelse. Men när jag ringde till min familj i Australien med den glada nyheten blev jag chockad och besviken över att de hade en sådan negativ inställning till kyrkan och motsatte sig mitt önskemål om att döpas.

Det här gjorde mitt hjärta mycket

tungt. Skulle jag gå vidare mot min familjs vilja, som jag älskade så högt? Eller skulle jag vänta med dopet tills jag hade kommit tillbaka till Australien där jag kanske skulle möta ännu större motstånd.

Matteus 19:29 hjälpte mig att fatta ett beslut: "Och var och en som för mitt namns skull har lämnat hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller barn eller åkrar, han kommer att få hundrafalt igen och skall ärva evigt liv." Var jag villig att sätta Frälsaren först — till och med före min egen familj? Svaret var ja, och den 16 december 1989 döptes jag och konfirmerades som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Under den återstående tiden i Frankrike kände jag en fridfull glädje som jag aldrig hade upplevt tidigare.

När jag återvände till Perth välkomnade min familj mig med öppna armar. Men mina försök att berätta om evangeliet för dem möttes av hårdnackat motstånd. De till och med ordnade så att jag fick träffa religiösa "experter" som skulle "upplysa" mig och hjälpa mig inse att jag var på "fel" väg. Det här var en stor prövning när det gällde min tro, och efter all antimormonpropaganda började jag ifrågasätta mitt beslut.

Men i mitt hjärtas innersta kammare kunde jag inte förneka att det jag hade upplevt i Frankrike kom från Gud, så jag sökte efter styrka från Herrens Ande. Jag fastade och bad varje söndag i flera veckor, jag fördjupade mig i skrifterna, jag fick prästadömsvälsignelser som gav mig vägledning och styrka och jag gick till kyrkan varje vecka för att umgås med medlemmarna. I stället för att älta det som jag inte kunde förstå eller veta så fokuserade jag på det som jag faktiskt visste: Jag är ett Guds barn, Jesus är Kristus, Joseph Smith återställde Herrens kyrka, Mormons bok och Bibeln är Guds ord och familjen är evig. Med det här nya perspektivet började mitt vittnesbörd växa och stärkas igen.

Den sista utmaningen jag var tvungen att ta itu med det året var frågan om jag skulle gifta mig i templet när min familj inte kunde vara där. En ung man jag hade träffat i Frankrike och som jag hade brevväxlat med kom från Kalifornien för att besöka mig i tre veckor. Det blev tydligt för oss båda att vi ville gifta oss, men jag ställdes då inför ett annat svårt beslut: Skulle jag gifta mig i templet och beseglas för tid och all evighet, eller skulle jag gifta mig någon annanstans så att min familj kunde vara med på ceremonin?

Jag följde min stavspresidents råd och gifte mig i templet i februari 1991. Just då kände sig min familj mycket sårad men de har nu insett att kyrkan är en välsignelse i mitt liv. Medan de har sett våra barn växa upp i evangeliet har de uttryckt sin uppskattning för det vi undervisar dem om och för det slags människor de håller på att bli.

Nyligen uttryckte ett av mina barn tacksamhet för mitt beslut att ta emot evangeliet och fostra mina barn till Herren. Hennes uppriktighet rörde mig till tårar för jag insåg att beslutet att följa evangeliet inte bara hade välsignat mitt liv utan också hennes.

Jag är evigt tacksam mot min himmelske Fader för jordiska änglars underverk och inflytande, vilka ledde mig hem till Jesu Kristi evangelium. Tjugo år senare inser jag att alla prövningar, hjärtesorger, och risken att förolämpa min familj var värt det. Evangeliet betyder allt för mig. Det är sant. Det är mitt hem. ■

När jag kom in i kapellet i Anguoulême för första gången var det som att svepas in i en varm filt. Jag hade kommit "hem".

SEXUELL RENHET VÄLSIGNAR VÅRT LIV

Kyshket innebär att man är moraliskt ren i tankar, ord och gärningar. Den här sexuella renheten är behaglig för Gud.¹ Vår himmelske Fader har gett oss fortplantningens heliga kraft i syftet att få barn och att uttrycka kärlek i äktenskapet mellan en man och en kvinna. Han har också gett oss kyskhetslagen för att skydda oss från den skada som orsakas av sexuell umgänge utanför äktenskapet.

Vår himmelske Fader har satt tydliga gränser för kyskhetslagen. Han befäller oss att inte ha något sexuell förhållande innan vi är gifta. När vi har gift oss är vi befallda att vara vår maka helt trogen.² Om vi bryter mot kyskhetslagen har vi begått en allvarlig synd.³ Profeten Alma lärde att sexuella synder är allvarligare än alla andra synder förutom mord eller att förneka den Helige Anden.⁴

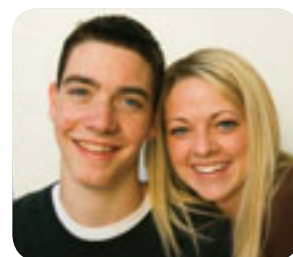
Satan hånar kyskhetslagen och äktenskapets helgd när han försöker få oss att tro

att sexuell umgänge utanför äktenskapet är godtagbart så länge en man och en kvinna är förälskade. Det är inte sant. Det är en allvarlig synd som befläckar den kraft Gud har gett oss för att vi ska kunna skapa liv.⁵

Vår Fader i himlen har befallt oss alla att följa kyskhetslagen. Välsignelserna vi får av att följa det budet och följderna av att bryta mot det är desamma för var och en av oss, oavsett våra drifter, vår åtrå och våra sexuella frestelser.

Om vi har begått sexuella synder förlåter Herren oss om vi uppriktigt omvänder oss.⁶ Syndens plåga kan ersättas av förlåtelsens ljuva frid.⁷

När vi håller oss sexuell rena blir vi mer mottagliga för den Helige Andens vägledning och blir stärkta, tröstade och beskyddade.⁸

1. Du kan bestämma dig nu för att vara kysk och aldrig rubbas. Några känner kanske att de kan begå sexuella synder i tron att det bara är att omvända sig efteråt. Den inställningen visar vanvårdnad för Herrens bud och en brist på kunskap om omvändelse och rättfärdighet.⁹

Vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva?

Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhåll er till Gud i er kropp och er ande, som tillhör Gud" (se 1 Corinthians 6:19–20 i King James Bible).

2. Genom passande klädsel och utseende visar du Gud att du vet att din kropp är en helig skapelse som han givit dig. Anständighet främjar kyskhet.¹⁰

3. Pornografi är beroende- framkallande och destruktiv. Den berövar dig din själv-respekt och självkontroll och leder ofta till allvarigare sexuella synder.¹¹

4. Om du märker att du har problem med sexuella frestelser, även dragning till personer av samma kön, kan du välja att stå emot sådana frestelser. Herren bereder en utväg, så att du kan härda ut.¹²

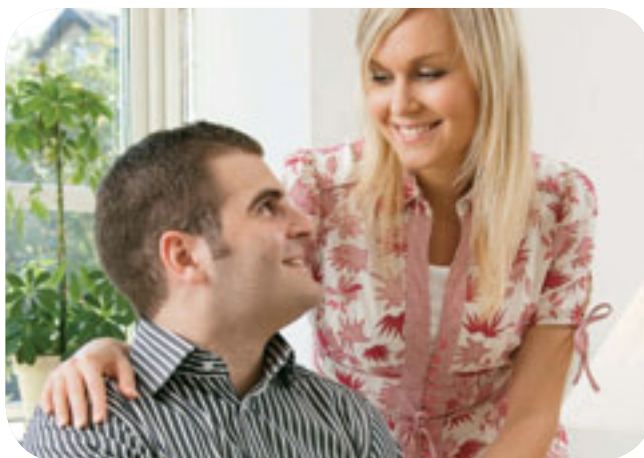
5. Prata med din biskop eller grenspresident om du har begått sexuella överträdelser. Han hjälper dig igenom omvändelseprocessen.¹³

6. Om du har varit offer för våldtäkt, incest, övergrepp eller andra sexuella brott är du inte skyldig till någon synd. Din biskop eller grenspresident kan vägleda dig igenom processen som läker känslomässiga sår.¹⁴

7. Om du är ensamstående och är ute på träff så behandla ditt sällskap med respekt. Planera konstruktiva aktiviteter och undvik samtal eller aktiviteter som väcker sexuella känslor.

8. Var din maka trogen i tanke, ord och gärning om du är gift.¹⁵ Det är inte lämpligt att flirta med andra. Håll dig borta från situationer där frestelser kan uppstå.¹⁶ ■

SLUTNOTER

1. Jakob 2:7.
2. Se L&F 42:22.
3. Se 2 Mos 20:14; 1 Tess 4:3.
4. Se Alma 39:5.
5. Se 1 Kor 7:2–5.
6. Se Jes 1:18.
7. Se L&F 58:42–43.
8. För mer information, se *Vägledning för de unga* (2002), s. 26–28; *Evangeliets principer* (2009), s. 223–230 och *Stå fast i din tro* (2004), "Kyskhet", s. 92–97.
9. Se Alma 42:30.
10. Se *Stå fast i din tro*, "Anständighet", s. 8–9.
11. Se Alma 39:9; 3 Nephi 12:28–30; L&F 42:23; 121:45.
12. Se 1 Kor 10:13; se också 1 Mos 39:1–12.
13. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball* (2006), s. 38–39, 41–43, 44–45; se Mosiah 26:29.
14. Se *Stå fast i din tro*, "Övergrepp", s. 184–185.
15. Se Ef 5:28; L&F 42:22–23.
16. Se 1 Tess 5:22.
17. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, okt 2004, s. 49.

"Vi förkunnar att Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller. Vi förkunnar vidare att Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru."¹⁷

Vad förde PIONJÄRERNA MED SIG?

President Stephen L Richards föddes den 18 juni 1879 i Mendon, Utah. Han kallades till apostel 1917 och till förste rådgivare i första presidentskapet 1951. Här följer ett utdrag ur ett tal han höll under generalkonferensen i april 1947, 100 år efter pionjärernas ankomst till Saltsjödal.

President Stephen L Richards (1879–1959)

förste rådgivare i första presidentskapet

För att förstå pionjärerna och vad de åstadkom måste vi undersöka deras motiv ... De kom för att finna frihet och fred, som andra har gjort. De kom för att bygga upp hem åt sig själva, som andra har gjort. De kom för att dyrka Gud och utöva sin religion enligt sitt samvetes bjudande, som andra har gjort. Men här är något de kom för som, såvitt jag vet, inte finner sitt motstycke i någon annan pionjärrörelse: De kom i det uttryckliga syftet att etablera

ett samhälle så att de kunde föra tillbaka till civilisationen från vilken de hade flytt, ja även till deras förföljare, livets och vandelns principer som var källan till deras inspiration, sammanhållning, framgång och lycka ...

Vad förde pionjärerna då med sig? De förde med sig flit i ett mått vars like sällan har skådats. De lärde ut och tillämpade arbetets evangelium som grunden till framgång och lycka ...

De förde med sig utbildning

och en kärlek till konst och skönhet ...

De förde med sig lojalitetens högre lag och en stor förmåga att visa trohet mot saken de förfäktade ...

Jag kommer nu till det största av allt som pionjärerna förde med sig, och det karaktäriserar jag som vishet, vishet i fråga om livets viktiga ting ...

För det första, betänk människans kropp ... Pionjärerna förde med sig ett nytt begrepp i fråga om kroppen som omgärdade den med en helig innebörd. De lärde att kroppen är ett jordiskt tabernakel där människans ande, Guds bokstavliga barn, har sin boning, och att kroppen inte får befläckas eller förorenas eller på annat sätt missbrukas genom att man intar gifter och fördärliga ämnen utan att man därigenom förolämpar Gud, vars Ande vistas däri ... De förde med sig en samling hälsoregler. ...

För det andra — karaktär och personlighet ... [Pionjärerna] lärde inte bara att människan är Guds barn, av en ytterst ädel härstamning, utan att hon också är ämnad, om hon lever för det, att samverka med sin himmelske Fader i att frambringa hans eviga verk under alla kommande tider ...

För det tredje — familjen ... Vilken visdom förde pionjärerna

med sig som gäller familjen? Jo, de försåg den med de ädlaste och mest upphöjda egenskaper som den någonsin fått under hela världshistorien. De lärde att den inte bara är en grundläggande enhet för ett lyckligt liv och för utveckling

Det största som pionjärerna förde med sig [var] visdom.

här på jorden, utan att den är själva grunden till vårt hopp om högsta upphöjelse i vår Guds celestia rike. Ja, den himmel vi söker är i sanning bara något högre än återspeglingsen av vårt hem i evigheten. Hur oförenlig med dessa imponerande begrepp om hemmet och

familjen är inte allt det tragiska onda som förekommer i hemmen i dag — skilsmässor, krossade familjer, försummade egensinniga barn som hellre borde ömkas än bannas på grund av familjelivets upplösning ... O, om ändå visdomen som dessa ödmjuka pionjärer förde med sig kunde finna tillämpning hos världens familjer, vilken ynnest det då skulle vara för mänsklighetens trygghet och lycka och utveckling.

Till sist, ... broderskap. De lärde ut, på ett mycket realistiskt sätt, begreppet om att alla nationer, släkten, tungomål och folk tillhör Guds familj ... De trodde ... att det enda verkliga hoppet om

universell fred låg i spridandet av läran om broderskap runtom i världen ...

De här kloka bidragen som jag talar om, och många fler, var blott Herren Jesu Kristi evangeliums principer som återställdes genom profeten Joseph Smith ... Det var tack vare pionjärernas obetingade tro på detta överjordiska budskap om liv och sanning som de etablerade Herrens hus "högst bland bergen" [Jes 2:2]. Det var underbart att de etablerade bosättningar och byar med bostäder, skolor och andra byggnader som vi nu får glädjas åt. Men det var något mycket större att etablera Guds rike och från Sion sända ut det välgörande budskapet om hopp och tro, och om gudomlig evig visdom till alla människor. Det var den verkliga arvedelen som våra ädla pionjärer förde med sig och lämnade efter sig till oss och till våra vänner ... Det är livets mest dyrbara gåva. Må Gud hjälpa oss att värdesätta den, leva upp till den och sprida den. ■

Interpunktions, stavning och användning av stor begynnelsebokstav har moderniserats.

Välj templet

Det är rådet från ett ökande antal sista dagars heliga i Indien som vet vilka välsignelser man får av att besöka Herrens hus.

Richard M. Romney

Kyrkans tidningar

Man märker det mest när man ser dem i ögonen. Det finns glädje där, hopp och tro, en optimism som väcker ett leende när man säger: "Berätta hur du känner för templet."

För de sista dagars heliga i Indien ger tempeläktenskapet en djupare förståelse, en känsla av fullbordan, och en beslutsamhet att hålla förbunden för evigt medan de gläds åt evighetens löften. Fastän det är hundratals mil till det närmaste templet, som finns i Hongkong, hittar ett ökande antal medlemmar sätt att ta sig till Herrens hus. Vägleda av bön, tro och Anden väljer de att beseglas i templet. Här är några av deras tankar och berättelser.

Hämtar styrka

William Prabhudas från Bangalore andra gren arbetar i ett tingshus. Han vet hur hjärtskärande det kan vara att se äktenskap brytas sönder. Det är en av anledningarna till att han och hans hustru var så ivriga att hämta styrka i templet.

"Liksom de flesta par har vi ibland små problem att lösa", säger han. "Men det är mycket lättare att lösa dem när vi båda har ett evigt perspektiv."

Hans hustru Sheela säger att det inte bara har hjälpt henne och hennes make att besöka templet,

"Vi beseglades som familj. Det kändes bra. Vi glömde världen utanför och det kändes som om vi var i himlen. Vi pratar om det hela tiden."

Sheela Prabhudas

utan det har också hjälpt deras barn: Celesta, 13 år, och Doris, 7 år. "Vi beseglades som familj", säger Sheela. "Det kändes bra. Vi glömde världen utanför och det kändes som om vi var i himlen. Vi pratar om det hela tiden."

"Vilken välsignelse det är att vara besegrad till min hustru", säger broder Prabhudas. "Och sedan tog de in våra döttrar till oss, klädda i vitt. Det fick mig att tänka på renhet — renhet i vårt liv och i vårt hem. Renhet och templet går hand i hand. När vi är rena lovar Herren oss — i sitt löftenas hus — att välsigna oss."

Celesta minns att familjen arbetade, planerade och sparade i två år för att kunna resa till templet. Men mest av allt minns hon att hon var i templet med sina föräldrar och att hennes faster och farbror och kusiner också var där för att se familjen

Ovan: Familjen Prabhudas reste till templet i Hongkong (till vänster) för att beseglas. Det är templet som ligger närmast Indien.

beseglas. "Efteråt höll vi alla varandra i handen. Vi tittade in i speglarna och tänkte på evigheten", minns hon. "Det var underbart. Jag visste att jag ville tillhöra min familj för evigt."

Två gånger två tillsammans

Under årens lopp har bröderna Thomas från Hyderabads fjärde gren gjort mycket för att vara goda exempel för varandra. De blev medlemmar i kyrkan samtidigt som tonåringar. De uppmuntrade tillsammans sin mamma tills hon också blev medlem i kyrkan. Båda bröderna var missionärer i Indienmissionen Bangalore. De hjälptes åt att trösta sin mor när fadern hade gått bort. Och båda gifte sig nyligen.

Nu har Rejjie och hans hustru Metilda beseglats i templet, och Rennie och hans hustru Keerthi,

som följer deras goda exempel, kommer snart att beseglas.

"Ända sedan jag blev medlem i kyrkan har det varit en process att förändras och förbättras, att lära sig om frälsningsplanen och följa den", säger Rejjie. "Men det egentliga målet är att komma tillbaka och bo hos vår himmelske Fader, vår kärleksfulle Fader som så gärna vill att vi ska komma tillbaka till honom att han gav oss en Frälsare, sin Son Jesus Kristus, för att frälsa oss från synd och evig död. Jag är tacksam för att Jesu Kristi evangelium förändrade mig och min familj, och att få komma till templet är höjdpunkten av allt det här."

Rejjie berättar att en av utmaningarna han och Metilda mötte när de ville få föräldrarnas godkännande för att gifta sig var att de har olika religioner

och olika dialekter. "Men i templet finns inga skillnader", säger han, "och det var en stor påminnelse för oss." Han känner att Indiens framtid tillhör ungdomarna. "Det är vi som ska åstadkomma en förändring", säger han och tittar på Metilda. "Det är en sådan vision vi båda har. Vi behöver ha hemaftnar, studera skrifterna och be som familj och vara fokuserade på templet. Det är vår framtid."

Metilda håller med: "När jag frågar honom hur han kan vara så förstående och kärleksfull så säger han att det är för att evangeliet gör honom till en bättre man. Som missionär såg han missionspresidentens exempel, hur han behandlade sin hustru med respekt och kärlek. Och i templet ser vi samma mönster."

När vi visar samma mönster i vårt liv och en dag för våra barn så kommer det inflytandet att stärka kyrkan i Indien."

Rennie berättar att han träffade sin framtida brud medan

Ovan, från vänster: Rejjie, Metilda, Keerthi och Rennie Thomas. Nedan: Rennie och Keerthi tycker om att vara på Söndagsskolan varje vecka.

han var med på seminariet när han undersökte kyrkan. "Jag ville spela cricket i stället men seminarieläraren sade: 'Du behöver sätta Gud först', så det gjorde jag. Fastän jag var blyg kom jag och jag satte mig på raden längst bak." På raden längst fram såg han Keerthi som då bara hade varit medlem i sex månader. De blev vänner, men det var inte förrän Rennie hade återvänt från sin mission som de började dejta. Keerthi minns att när de slutligen bestämde sig för

att gifta sig så gick de till sina föräldrar för att övertyga dem om att det var rätt val.

"Vi hade lärt oss i seminariet att vi skulle hedra våra föräldrar, och vi tänkte på det", säger hon.

Rennie tillägger: "De rådde oss att

avsluta vår utbildning och att jag skulle vänta tills min bror hade gift sig. Så vi arbetade och väntade, och det bästa var att just när vi var klara med vår utbildning så gifte sig min bror, och

Keerthis far var mycket imponerad av deras bröllop. När han såg deras goda exempel gick han med på att låta oss gifta oss. På det sättet hedrade vi våra föräldrar och vårt bröllop blev arrangerat på lämpligt sätt."

Rennie säger att hans upplevelser med Keerthi är ett bra exempel på hur kunskapen om äktenskapet inom kyrkan har spritt sig. "När jag blev medlem i kyrkan var det något stort om en medlem gifte sig med en medlem", säger han. "Och om de kunde komma till templet så var det ännu större. Men nu vet vi hur man gifter sig inom kyrkan. Vi ser till att vi är redo för templet. Templet är nyckeln."

Presidentens exempel

När man kommer in i Venkat och Lynda Dunnas lägenhet — de tillhör Hyderabads fjärde gren — finns det många bevis på att det här nygifta paret verkligen älskar varandra. En handgjord födelsedagsbanderoll från honom till henne sitter på väggen. Ett fotoalbum med deras bröllopfoton ligger på

"Jesu Kristi evangelium förändrade mig och min familj, och att få komma till templet är höjdpunkten av allt det här."

Rejjie Thomas

bordet vid soffan. Medan de pratar lägger han armen om henne, och hon ler så ofta att det smittar av sig.

De berättar att de träffades på aktiviteter i kyrkan och hur glad Lyndas mor blev när de

nej, men de ville att vi skulle vänta i flera månader, kanske ett år”, minns Venkat.

”Det var Anden som hjälpte oss”, fortsätter han. ”Jag kände mig manad att tala om för alla att Lynda och jag båda arbetade, så

”Vi tänkte hela tiden att Herren skulle hjälpa oss, och det gjorde han.”

Venkat Dunna

förlovade sig, för hon kände Venkat från kyrkan. Men det fanns ett problem. Venkat hade en äldre bror som var ensamstående och i Indien håller vissa fortfarande fast vid traditionen att äldre syskon ska gifta sig före yngre syskon. Hans föräldrar, som är vänligt inställda mot kyrkan men som inte är medlemmar, höll också på att bygga ett hus och ville inte ha något bröllop förrän huset var klart. ”Mina föräldrar ville inte säga

vi skulle hjälpa till att ta hand om allt, men att det var viktigt att vi gifte oss så fort som möjligt och att det var viktigt att börja med att besöka templet. Vi tänkte hela tiden att Herren skulle hjälpa oss, och det gjorde han.”

Ett nytt sista dagars heliga kapell öppnades precis lagom så att de kunde ha sin vigsel och mottagning där, och sedan åkte de omedelbart till templet i Hongkong för att beseglas.

”Vi var sju personer som reste

Ovan: Venkat och Lynda Dunna minns hur de reste till templet tillsammans med fem andra. Samma dag som de beseglades fick Lynda också möjlighet att beseglas till sin avlidne far.

till templet tillsammans”, säger Lynda. ”Samma dag som Venkat och jag beseglades så kunde min mor, min syster och jag också beseglas till min döda far. Det var en underbar dag på alla sätt.”

Venkat, som nu verkar som grenspresident, säger att en av hans största önskningar är att få se ett tempel i Indien en dag. ”Det blir en stor välsignelse”, säger han. ”Det kommer att hjälpa oss att bygga upp Sion där vi är.”

"Vi sammanfördes av våra familjer och vänner men också av Anden. Vi hoppas att Anden alltid ska vägleda vårt äktenskap."

Barat Powell

Ett väglett äktenskap

Berättelsen om Barat och Ishla Powell från Chennai andra gren börjar faktiskt med Barats föräldrar, Sathiadhas Powell och Suriya Kumari, som gifte sig 1981 och blev medlemmar i kyrkan 1991. År 1993 kallades Sathiadhas att bli grenspresident. Efter att i flera år ha sparat och förberett sig, och innan templet i Hongkong hade invigts, reste de till templet i Manila på Filipinerna för att beseglas.

Allteftersom familjen växte och mognade i evangeliet undervisade de sina två söner om hur viktigt det var att komma till templet. (Deras yngsta son verkar för närvarande som missionär.) Broder och syster Powell blev förtjusta över att en tempelvigsel omedelbart blev en del av planerna när deras äldste son Barat förlovade sig. Ishla, hans fästmö, var ny medlem i kyrkan. "Från första dagen när jag träffade missionärerna visste jag att evangeliet var sant, och jag älskade det", säger hon. Hon blev nära vän med

***Till höger:
Berättelsen om
Barat och Ishla
börjar faktiskt
med Barats
föräldrar
(nästa sida).
"Vi undervisar
den yngre
generationen
om hur viktig
templet
är", säger
Barats far
Sathiadhas.***

familjen Isaac, den nuvarande grenspresidentens familj, som familjen Powell hade presenterat kyrkan för.

När Ishla döptes hade Barat fyra månader kvar av sin mission. "Familjen Isaac sade hela tiden att han passade mig perfekt, men jag ville vänta med äktenskap och själv verka som missionär", säger Ishla. Grens- och missionspresidenten godkände hennes missionärsansökan, men, berättar Ishla,

"plötsligt och helt oväntat ändrade jag mig. Jag ville be för ett äktenskap."

När Barat hade kommit hem från sin mission blev han överraskad när flera personer sade att Ishla var den rätta för honom. En kort tid senare träffades de som hastigast på president Isaacs dotters bröllop men pratade inte så mycket. Det indiska samhället är ganska formellt när gäller hur män och kvinnor lär känna varandra, och

både Barat och Ishla ville uppföra sig rätt.

Tre veckor senare bad Ishla och undrade vad hon skulle göra, och det gjorde även Barat. "Herren visade mig på så många sätt att Barat var den rätte", säger Ishla. "Men jag var mycket reserverad. Jag bad: 'Herre, om det här är vägen så visa mig hur jag kan prata med honom.'"

Barat säger: "Jag hade pratat med flera personer om henne och de hade inget annat än gott att säga. Plötsligt tänkte jag: 'Jag behöver prata med henne nu', men jag visste inte hur. Jag ringde president Isaacs syster och frågade om hon tyckte att det var okej att ringa."

Ishla fortsätter: "Medan jag bad ringde grenspresidentens syster och sade: 'Barat vill prata med dig. Kan jag ge honom ditt nummer?'" En halvtimme senare pratade de. Barat säger: "Det var

som om vi hade känt varandra i årtal."

Ishla hade fått lära sig om tempeläktenskap på institutet och visste att hon inte skulle nöja sig med mindre. Barat kände likadant. Men de behövde spara pengar för att kunna resa till templet, och det var många vänner och familjemedlemmar, bland annat Barats mor och far, som inte hade tillräckligt med pengar för att följa med dem.

"Det är långt att resa och mycket

dyrt, men vi var alla överens om att de skulle åka", minns Sathiadhas. "Vi sade att vi skulle fira med dem under en borgerlig ceremoni innan de åkte, och vi bad dem ta många foton efter beseglingen. Sedan skulle vi fira igen när de kom tillbaka.

Vi undervisar den yngre generationen om hur viktigt templet är", förklarar Sathiadhas. "Vi uppmuntrar alla att åka till templet, och vi vill också att våra barn ska åka dit." Han säger att han är särskilt glad över det sätt som Barat och Ishla respekterar sina föräldrar på, och folkets seder, och deras egen handlingsfrihet.

"I Indien pratar man om 'arrangerade äktenskap' och 'kärleksäktenskap'", säger Barat. "Vi känner att vi har både och." Faktum är att Barat och Ishla föredrar att kalla sitt äktenskap för ett "väglett äktenskap". "Vi sammanfördes av våra familjer och vänner men också av Anden", säger han. "Vi hoppas att Anden alltid ska vägleda vårt äktenskap." ■

LOKAL KULTUR OCH EVANGELIEKULTUR

"Evangeliets syfte är att förvandla vanliga människor till celestia varelser, och detta kräver förändring ...

Ett folks traditioner eller kultur eller sätt att leva innebär oundvikligen en del vanor som måste förändras av dem som vill kvalificera sig för Guds rikaste välsignelser ...

Det finns en unik evangelisk kultur, en uppsättning värderingar och förväntningar och sedvanor som är gemensamma för alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Evangeliets sätt att leva kommer av frälsningsplanen, Guds befallningar och levande profeters lärdomar. Det tar sig uttryck i sättet varpå vi fostrar våra barn och lever våra egna liv."

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum, "Omvändelse och förändring", *Liahona*, nov. 2003, s. 37, 38, 39.

***Nedan:** President Heber J. Grant invigde templet i Cardston, Alberta i Kanada den 26 augusti 1923 — det första templet som invigdes utanför Förenta staterna. **Till höger:** Mursleven av silver som äldste David O. McKay använde när han lade hörnstenen till templet 1915.*

Den ska uppfylla jorden

***Till vänster:** Samuel H. Smith, bror till profeten Joseph Smith, var en av de första missionärerna som predikade evangeliet i Förenta staterna. **Ovan:** De första missionärerna som kom till England hade stora framgångar med att sprida evangeliet, liksom missionärerna som kom till Skandinavien och andra europeiska länder.*

President Thomas S. Monson har uppmanat sista dagars heliga att fortsätta utöva tro och be om att de "områden ... där vårt inflytande är begränsat och där vi inte fritt får dela med oss av evangeliet" ska öppnas (se marginalen på sidan 25). Han var närvarande under det historiska mötet 1974 när president Spencer W. Kimball (1895–1985) uppmanade kyrkans ledare att förlänga stegen och utvidga sin vision för att främja missionsprogrammet världen över och "hitta de nycklar som många nationer uppenbarligen förlorat och som vi kan öppna de världarna med."¹

President Monson lovar att underverk kan ske när vi fortsätter framåt i tro och bön. Han vet av erfarenhet att det är sant. Under åren som följde efter president Kimballs vädjan såg han en dramatisk ökning av antalet missionärer och omvändelse-dop.² Han såg många områden öppnas när sista dagars heliga följde president Kimballs uppmaning att be om att världens nationer skulle öppna sina dörrar för evangeliets predikande. President Monson bidrog till att templet i Freiberg i Tyskland kunde byggas. Han såg många länder öppna dörren för evangeliet efter Berlinmurens fall 1989.³

Till vänster och ovan: Gadfield Elms kapell i Malvern, England, är kyrkans första och äldsta kapell. År 1840 omvände äldste Wilford Woodruff 600 medlemmar tillhörande United Brethren (Förenade brödraskapet) som träffades här. De donerade kapellet till kyrkan och det blev huvudpunkten för missionsarbetet i området. Senare sålde de det för att hjälpa lokala medlemmar betala resan för att komma till Sion.

"Jag ber att er tro och era böner ska fortsätta till förmån för de områden där vårt inflytande är begränsat och där vi ännu inte tillåts att fritt dela med oss av evangeliet. Under kan inträffa när vi gör det."

President Thomas S. Monson, "Välkomna till konferensen", Liahona, nov. 2009, s. 6.

Fartyget Ellen Maria förbereds för färden från Liverpool, England till Amerika den 1 februari 1851. Vid den här tidpunkten bodde över 50 000 sista dagars heliga

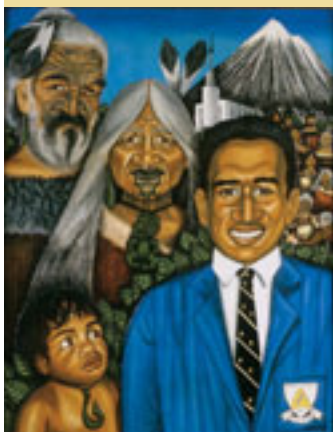
på de brittiska öarna. Emigration blev möjlig tack vare Ständiga emigrationsfonden som fattiga medlemmar kunde låna pengar från under löfte att de

skulle betala tillbaka lånet så att andra kunde emigrera. Tusentals omvända emigrerade för att förena sig med de heliga i Amerika.

Han och alla nutida profeter sedan återställ-elsen av evangeliet vet att följande skrivna ord av profeten Joseph Smith från mars 1842 är sanna:

”Sanningens banér har upprests. Ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång. Förföljelser må rasa, pöbelhopar må samlas, arméer må förena sig, förtälet må nedsvärta, men Guds sanning skall gå fram kraftfullt, ädelt och oför-skräckt, tills den genom-trängt varje kontinent, förkunnats i varje trakt, täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter har utförts och den store Jehova säger att verket är fullbordat.”⁴

TILL VÄNSTER: FOTOGRAFI AV MÖTESHUS FRÅN 1882 MED TILLSTÅND AV CHURCH HISTORY MUSEUM; OVAN: LÖFTET, AV AL ROUNDS; NEDAN, TILL VÄNSTER: BYGGER NU FÖR EVIGHETEN, AV SYLVIA HUEGE DE SERVILLE, FJÄRDE INTERNATIONELLA KONSTTÄVLINGEN; NEDAN: LEHIS DRÖM, AV ARACELI ANDRADE, SJUNDE INTERNATIONELLA KONSTTÄVLINGEN

Många av "havets öar" var några av de platser där evan-geliet började slå rot på 1800-talet. **Längst till vänster:** Platsen för det här möteshuset från 1882 på Hawaii blev platsen för templet i Laie som stod färdigt 1919 (till vänster). **Nedan, till vänster:** När missionärer hade kommit till Nya Zeeland 1854 började evangeliet blomstra. **Nedan:** Den här kopian av Stela 5 — ett av 80 monument i Izapa, Chi-apas i Mexiko — är känd som Livets-träd-stenen. Några menar att den kan skildra Lehis dröm (se 1 Nephi 8).

Till höger: På 1960-talet fick många i Nigeria och Ghana vittnesbörd genom att läsa litteratur från kyrkan. När missionärerna kom 1978 var hundratala afrikaner redo att döpas. Inom ett år hade 1 700 personer döpts och konfirmerats.

JAG TRODDE

År 1964 läste Joseph William Billy Johnson profeten Joseph Smiths vittnesbörd och Mormons bok och insåg att de var Guds sanna ord. Snart manades han av Anden att gå från dörr till dörr och dela med sig av budskapet. Så småningom hade han byggt upp 10 församlingar med över 1 000 troende. I juni 1978 hade han en stark känsla av att han skulle lyssna på British Broadcasting Corporation (BBC) på radion. Han minns: "Jag hörde budskapet från president Spencer W. Kimball att alla värdiga män i världen kunde ta emot prästadömet. Jag grät av glädje."

Se E. Dale LeBaron, "Steadfast African Pioneer", *Ensign*, dec. 1999, s. 45.

ÖVERST: FOTOGRAFI AV DOP I NIGERIA 1978, JANATH CANNON; ÖVAN: SISTA DAGARS HELIGA I SIERRA LEONE ORDINERAS, AV EMILE WILSON; TILL HÖGER: DOP I SIERRA LEONE, AV EMILE WILSON

Låt oss förena vår tro och våra böner så att de områden som nu är stängda ska öppnas och att underverk ska ske allteftersom vi följer president Monsons uppmaning. ■

SLUTNOTER

1. Se Spencer W. Kimball, "When the World Will Be Converted", *Ensign*, okt. 1974, s. 3.
2. Se "Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve", *Ensign*, okt. 1977, s. 8.
3. Se Garold och Norma Davis, "Bakom muren", *Nordstjärnan*, feb. 1992, s. 12.
4. *History of the Church*, 4:540.
5. "President Hinckley Visits Asian Saints, Dedicates Hong Kong Temple", *Ensign*, aug. 1996, s. 74.

Till vänster: Färgerna och strukturen i det här broderiet fångar energin i kyrkans enorma tillväxt i Mexiko, Centralamerika och Sydamerika under de senaste 50 åren. Medlemmarna älskar Mormons bok och dras till templet, här representerat av templet i Guatemala City i Guatemala. **Nedan:** I

dag bor över 1 500 medlemmar i Polen, ett land som starkt påverkades av andra världskriget. Deras vittnesbörd är rotade i samma trosuppfattningar som alla andra sista dagars heliga har, till exempel den första synen (skildrad nedan av en polsk konstnär).

ÖVERST, TILL VÄNSTER: LAMANTERNERNA BLOMSTRAR SOM EN ROS / ÖKNEN, AV MARIA GLADIS BARRIENTOS DE MONTEROSO. TREDJE INTERNATIONELLA KONSTÄVNINGEN; TILL VÄNSTER: JOSEPH SMITHS FÖRSTA SYN, AV JANUZA MOSTLI, MED TILSTÄND AV CHURCH HISTORY MUSEUM; ÖVERST, TILL HÖGER: FOTOGRAF AV PRESIDENT HINCKLEY; GERRY AVANT; ÖVERST, MITTEN: ALLTID MISSIONÄRER, AV JUELING CHEN, FJÄRDE INTERNATIONELLA KONSTÄVNINGEN; KÖPERING FÖRBUDDEN; ÖVERST, LÅNGST TILL HÖGER: FOTOGRAF AV MISSIONÄRER I JAPAN MED TILSTÄND AV CHURCH HISTORY MUSEUM; TILL HÖGER: INVIKNING AV RYSKLAND, AV EWIN ZUFUGAROV

JAPAN: KYRKAN VÄXER I ASIEN

Under en brasafton i Tokyo 1996 berättade president Gordon B. Hinckley för medlemmarna om när äldste Heber J. Grant, då medlem i de tolv apostlarnas kворum, besökte Japan 1901: "Han och tre andra missionärer ... gick till en stilla och avskild plats och invigde Japan för evangeliets predikande."

Efter att ha nämnt kyrkans tillväxt i Japan (där det nu finns över 123 000 medlemmar) sade president Hinckley: "Om president Grant var här nu så skulle han gråta av tacksamhet."⁵

Överst: Asiater firar president Gordon B. Hinckleys och hans hustru Marjories besök 1996. **Överst, i mitten:** Asiatiska bilder och bilder rörande kyrkan omger de här taiwanesiska medlemmarna och

visar att evangeliet kan fungera i alla kulturer. **Överst, till höger:** Äldste Heber J. Grant (i mitten), här tillsammans med missionärer; invigde Japan för missionsarbete på den här platsen den 1 september

1901. **Ovan:** Äldste Francis M. Lyman, en apostel, kom samman med andra ledare i kyrkan i augusti 1903 i S:t Petersburg för att inviga Ryssland för evangeliets predikande.

Äldste
M. Russell Ballard
i de tolv
apostlarnas kворum

Dela djärvt med dig av evangeliet

Vi behöver inte försvara eller rättfärdiga något när vi grundar vår ställning på Guds Sons lärdomar och gör vårt bästa för att hålla hans bud.

Vi kämpar en gigantisk kamp. Så har det varit ända sedan människans begynnelse. Gott och ont har alltid varit hos oss, likaså rätten att välja mellan dem. Jag vill delge några tankar om att stå för sanningen.

Nyligen såg jag en undersökning om hur andra ser på medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag har länge varit intresserad av det här ämnet eftersom jag har haft mycket att göra med missionsverksamheten i mina uppdrag i kyrkan. Om vi vet hur andra ser på oss är det lättare att förstå hur vi bäst ska förklara oss. I just den här undersökningen hade det gjorts en intressant observation. Den menade att kyrkans medlemmar ibland kan verka mycket defensiva gentemot personer som inte tillhör kyrkan. Någon gick så långt som att säga att när mormoner förklarar vad de tror på så säger de det på ett sådant sätt att det känns som om de förväntar sig att bli kritiserade.

Det var inte första gången jag hade hört något sådant. Men ju mer jag tänker på det, desto mer förstår jag hur lätt det är, om vi inte är försiktiga, att förmedla en känsla av att vi intar försvarsställning i vår kommunikation med andra.

Jag tror jag vet vilka några av anledningarna till det är. Alltsedan den gången när Joseph Smith gick ut ur den heliga lunden på våren 1820 har det funnits personer som har reagerat negativt, för att inte säga fientligt, på vårt budskap. Joseph säger med egna ord att det var en obehaglig upplevelse första gången han försökte berätta vad han hade sett för någon utanför familjen. Den protestantiska prästen som han berättade det för sade att "alltsammans kom från djävulen" och "att det inte fanns något sådant som syner och uppenbarelsen" längre (Joseph Smith — Historien 1:21).

Om Joseph tyckte att det var obehagligt så var det för att han ännu inte hade insett den

ondes obarmhärtiga makt. Ju mer kyrkan växte, desto mer tycktes den dra åt sig fientlighet. Den lilla gruppen trofasta medlemmar drevs från den ena platsen till den andra. Joseph måste ha känt det som om det inte kunde bli mycket värre än när Missouris guvernör hade utfärdat en utrotningsorder mot kyrkans medlemmar, och när han och andra sedan fick utstå det fruktansvärda lidandet i Liberty-fängelset. Men naturligtvis *blev* det värre, och Joseph och Hyrum fick betala för sitt arbete, sitt vittnesbörd och sin tro med sitt liv. Det var den avgörande händelsen som ledde till den stora vandrigen västerut. Brigham Young ledde vandrigen genom Amerikas vildmark till en tillflyktsort bland Klippiga bergen i Förenta staterna.

Berättelserna om medlemmarnas svårigheter och uppoffringar är nu en outplånlig del av historien. Också nyomvända till kyrkan som inte har några förfäder som överlevde den tiden omfamnar folket och händelserna i vår tidiga historia som en del av sitt eget arv. Berättelserna både inspirerar

och motiverar oss, som de bör, och jag hoppas och ber att vi, i vår relativa komfort, aldrig glömmer de orubbliga och trofasta medlemmarna och det vi kan lära av dem.

Och det här är inte 1830, och vi är inte bara sex stycken längre. Kan en del av försvarsattityden som andra ibland ser hos oss bero på att vi fortfarande förväntar oss att vi ska behandlas som en illa omtyckt minoritet, tvingade att fly västerut? Förväntar vi oss alltid att vi måste försvara oss i vårt umgänge med andra? Om det är så tror jag att vi behöver byta kurs. Att alltid förvänta sig kritik eller invändningar kan leda till en osund förlägenhet och försvarsställning som inte faller i god jord hos andra. Det stämmer inte överens med var vi är i dag som kyrka och som en stor grupp Jesu Kristi efterföljare.

Följ Frälsarens exempel

Som i allt annat kan vi se till Frälsaren som vårt föredöme. Han mötte stor fientlighet från allra första början av sin verksamhet. När han predikade i synagogan i Nasaret ville några slänga ner honom från en klippa (se Luk. 4:28–29). Men han lät sig inte nedslås. Han visste att han skulle bli missförstådd till stor del. Ändå förkunnade han oförskräckt sitt evangelium och använde ord som "Ni har hört att det är sagt ... men jag säger er ..." (se Matt 5:21–22). Han visste vad han ville säga och han sade det utan att ursäkta sig. Som det står i skrifterna: "Ty han undervisade dem med auktoritet och inte som deras skriftlärda" (Matt 7:29).

Om vi vill respekteras för dem vi är så behöver vi agera med självförtroende — säkra i vetskapen om vilka vi är och vad vi står för, och

inte som om vi måste be om ursäkt för vad vi tror på. Det betyder inte att vi ska vara arroganta eller övermodiga. Respekt för andras åsikter bör alltid vara en grundläggande princip för oss — det är en del av Trosartiklarna (se Trosartiklarna 1:11). Men när vi uppför oss som om vi var en förföljd minoritet, eller som om vi förväntar oss att bli missförstådda eller kritiserade, så kommer andra att känna det och reagera därefter.

Jag inbjuder alla återvända missionärer att vara särskilt uppmärksamma på det här. Ni har tillbringat två år med att knacka dörr och handskas med alla möjliga tänkbara frågor och invändningar. Det kan vara lätt att ni i samtal med andra tror att ni

fortfarande knackar dörr. Det gör ni inte. Om ni har möjlighet att berätta vad ni tror på så finns det inget behov av att vara så försiktiga att ni verkar vara undanglidande eller förvänta er kritik. Aposteln Paulus sade: "Jag skäms inte för Kristi evangelium" (Rom 1:16), och det ska inte heller vi göra. Jag ser fram emot och uppskattar mycket varje tillfälle jag har att bära mitt vittnesbörd om den underbara återställsens budskap. Och jag kan inte minnas att jag någonsin har förolämpat någon när jag har gjort det.

En av anledningarna till att det här ämnet är av betydelse i dag är därför att kyrkan blir allt starkare. I Förenta staterna är vi nu den fjärde största kyrkan. Det finns medlemmar överallt — i samhällen från kust till kust och från norr till söder. Det finns

visserligen en större koncentration av medlemmar västerut, men det blir nu allt vanligare att människor i hela landet känner en sista dagars helig personligen. Dessutom finns det många medlemmar i kyrkan som intagit en framstående ställning i samhället. En artikel nyligen i tidningen *Time* som handlade om kyrkan nämnde detta faktum och den innehöll flera fotografier av framstående sista dagars heliga.¹

Den här framträdande ställningen är i sig en försäkran om att kyrkan blir omtalad mer och mer och att sista dagars heliga får allt större möjlighet att delta i samtal om evangeliet. Vi måste vara ärliga, öppna, raka, engagerade, visa respekt för andras åsikter och

absolut låta bli att inta försvarsställning.

Här är två förslag på hur vi kan samtala med andra utan att inta försvarsställning.

1. Låt inga oviktiga ämnen dränka de viktiga.

Våra medlemmar har ofta låtit andra bestämma samtalsämnena. Ett exempel är månggifte. Det bruket upphörde officiellt i kyrkan 1890. Nu är det 2010. Varför pratar vi fortfarande om det? Det var en sed. Det upphörde. Vi gick vidare. Om någon frågar er om månggifte så säg bara att det var något vi utövade en gång men inte nu längre, och att de inte ska blanda ihop polygamister med vår kyrka. I vanliga konversationer ska ni inte slösa tid med att försöka rättfärdiga månggifte under Gamla testamentets tid eller spekulera

Om vi vill respekteras för dem vi är så behöver vi agera med självförtroende – säkra i vetskapen om vilka vi är och vad vi står för.

i varför det var i bruk en tid under 1800-talet. Det kan vara befogade ämnen för historiker och forskare, men jag tror att vi bara förstärker stereotyperna när vi gör det till ett huvudämne i en konversation om kyrkan.

Jag är medveten om att sådana konversationer ibland utlöses av nyhetsartiklar i media. Det förändrar ingenting. År 2009 skildrades den heliga tempelceremonin i en teveserie om polygamer. Det orsakade stor oro bland kyrkans medlemmar, vilket är förståeligt. Det väckte anstöt hos oss alla.

Men jag vill hänvisa till en artikel som skrevs av kyrkans informationstjänst som gensvar till den skildringen och som lades ut på kyrkans nyhetssida på

Internet. Lyssna på tonen när jag citerar från den. Det finns inget som tyder på att de intar försvarsställning fastän de reagerade på en olämplig skildring av en av våra mest heliga religiösa ceremonier:

”Liksom andra stora trosgrupper uppmärksammas ibland Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga av Hollywood eller Broadway, teveserier eller böcker samt nyhetsmedia. Ibland skildras kyrkan och dess medlemmar korrekt. Ibland är skildringarna falska eller anspelar på stereotyper. Emellanåt görs detta med förfärande dålig smak.

Som katoliker, judar och muslimer har erfärut i århundraden är sådan uppmärksamhet oundviklig när en trosgrupp har nått en sådan storlek eller framträdande ställning att den ådrar sig uppmärksamhet.”

I artikeln avråder man vidare från en organiserad bojkott av tevestationen och det anslutna företaget, som aktivt hade förespråkats av några av kyrkans medlemmar:

”Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som institution uppmuntrar inte till bojkotter. En sådan åtgärd skulle medföra just ett sådant slags kontrovers som media tycker om och i slutändan öka seriens tittarsiffror ... Kyrkans

medlemmar ska uttala sig med värdighet och eftertänksamhet.

Det är inte bara ett uppförande som Jesus Kristus undervisade om och demonstrerade i sitt eget liv, utan avspeglar också den styrka och mognad som kyrkans medlemmar har i dag ...

Om kyrkan lät kritiker och motståndare

välja de kontroverser som kyrkan ska inlåta sig i, så riskerar kyrkan att distraheras från den inriktning och mission som den så framgångsrikt vidhållit i nästan 180 år. I stället väljer kyrkan sin egen kurs och fortsätter att predika Jesu Kristi återställda evangelium i hela världen.”²

Här är ett annat exempel. År 2007 gjorde en oberoende filmgrupp en film om Mountain Meadows-massakern. Att beskriva den som en mycket dålig film vore generöst. Ärligt talat var den fruktansvärd — till och med Hollywoods kritiker sågade den. Initiativtagarna gjorde allt de kunde för att provocera kyrkan till att göra den till ett stort samtalsämne. Faktum är att vi ignorerade den helt. Vi vägrade låta dem bestämma vår agenda. Resultatet var en stor kassaflopp

Den viktigaste faktorn när det gäller oss och vårt vittnesbörd är att vi grundar vår tro på det som Jesus Kristus lärde, och att vi försöker följa honom.

och en hel del röda poster på producenternas bankkonto. Under tiden fortsätter vi reagera och nå ut på konstruktiva och intelligenta sätt gentemot ättlingarna till dem som var involverade i de hemska händelserna vid Mountain Meadows.

Nyligen publicerade Oxford University Press en bok grundad på utförliga efterforskningar med titeln *Massacre at Mountain Meadows* som dokumenterar alla fakta kring tragedin.

2. Betona att kyrkans medlemmar undervisar om och följer det som Jesus Kristus lärde och att vi försöker följa honom.

När allt kommer omkring är den viktigaste faktorn när det gäller oss och vårt vittnesbörd att vi grundar vår tro på det som Jesus Kristus lärde, och att vi försöker följa honom genom att leva på ett sätt som behagar honom och vår himmelske Fader.

Detta är vår grundval. Det var Joseph Smiths grundval.

Han sade: "De fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta."³

När vi har ett samtal om kyrkan bör vi göra följande till huvudämne. Vi följer Jesus Kristus. Vi försöker leva som han lärde. Det är grunden till vår tro och vårt liv och det är den starkaste ställningen, utan "försvarsställning", som vi kan inta. Vi behöver inte försvara eller rättfärdiga något när vi grundar vår ställning på Guds Sons lärdomar och gör vårt bästa för att hålla hans bud.

Det är en stor välsignelse att ha Jesu Kristi lärdomar, som är tydliga för dem som studerar skrifterna och omfamnar hans lära. När vi följer hans lära får vi veta att vi alla är Guds barn och att han älskar oss. Genom att följa Kristus vet vi var vi levde innan vi föddes, vi vet syftet med att vi är här på jorden och vi vet vart vi kommer när vi lämnar det här jordelivet. Frälsningsplanen är tydlig. Den är Guds plan för hans barns eviga lycka.

Det finns bud som Gud har gett oss att följa. Det är hans bud, och ingen har myndighet att ändra på dem utom om det sker genom direkt uppenbarelse till Guds utvalde profet.

Människor runtom i världen driver längre och längre bort från Herrens lärdomar, mot ett sekulariserat samhälle som aposteln Paulus beskrev:

"Ty det skall komma en tid då människorna inte längre skall stå ut med den sunda läran, utan efter sina egna begär skall de samla åt sig mängder av lärare, allteftersom det kliar dem i öronen.

Rädda Kathy

Darwin Richardson

I januari 1976 ringde en vän som arbetade för socialförvaltningen. Han frågade om min hustru och jag var villiga att ta emot ett fosterbarn. Just då hade vi två egna små barn, men vi tackade ja till att öppna vårt hem för sjuttonåriga Kathy.

En kort tid efter det att Kathy hade kommit hem till oss frågade hon om hon fick följa med oss till kyrkan. Naturligtvis svarade vi ja, och snart kom Kathy till kyrkan regelbundet. Många av Kathys vänner från kyrkan hon gått till tidigare lade märke till hennes frånvaro och de blev inte glada när de fick veta att hon gick till mormonkyrkan.

En dag efter skolan berättade Kathy för oss att hennes tidigare kyrka planerade att ha en "Rädda-Kathy-kväll" under ungdomsgruppens möte. Kathy frågade om jag kunde följa med henne till mötet och hjälpa henne försvara kyrkan. Jag gick motvilligt med på det eftersom jag inte ville argumentera mot hennes

vänner om doktrinära skillnader, men jag var medveten om att hon ännu inte visste tillräckligt mycket om kyrkan för att kunna försvara den. Jag bestämde mig för att ta med en gäst till, Richard Jones, som just hade kommit hem från sin mission.

Dagen när "Rädda-Kathy-kvällen" skulle hållas fastade och bad vi allihopa. Jag bad om att Anden skulle vara närvarande under mötet och det inte skulle uppstå några stridigheter.

När vi kom till kyrkan på kvällen kände vi en viss fientlighet men ungdomsprästen hälsade oss varmt välkomna och inbjöd oss att berätta för gruppen om kyrkan och vad vi tror på. När Richard återgav vad som då var första missionärslektionen och undervisade om återställelsen så lyssnade alla de cirka 15 ungdomarna i rummet noga. Till och med ungdomsprästen var imponerad.

Sedan tillbringade vi resten av kvällen med att besvara frågor och ha ett underbart samtal

De vägrar att lyssna till sanningen" (2 Tim 4:3-4).

Det är vår tid som Paulus såg. Ett ökande antal människor tror inte att det finns någon Gud, ingen Kristus, ingen återlösningsplan, ingen försoning, ingen omvändelse, ingen förlåtelse, inget liv efter döden, ingen uppståndelse, inget evigt liv och ingen evig familj som beseglats för alltid.

Vad tomt livet måste vara utan välsignelserna vi får genom Jesu Kristi återställda evangeliums fullhet. Som sista dagars heliga följer vi Jesus Kristus. Vi känner till lycksalighetsplanen, den stora återlösningsplanen genom Herren Jesus Kristus. Vi känner till Jesu Kristi lärdomar. Vi måste sträva efter att leva efter dem, nu och alltid. På kyrkans yngre generation vilar ansvaret att undervisa om Herrens lärdomar och att veta hur ni ska bygga upp hans kyrka. Kom ihåg att ni inte behöver känna att ni måste

rättfärdiga er tro. Ni behöver bara förklara den i en anda av kärlek och vänlighet. Sanningen segrar alltid när sann lärdom lärs ut.

Här är några exempel:

1. Vi följer Jesu Kristi lära om att tjäna våra medmänniskor. Vi tjänar både medlemmar i vår kyrka och dem som inte är medlemmar. Det fina arbete vi gör inom humanitärtjänsten runtom i världen avhjälpas lidande och svårigheter. Vi gör allt vi kan för att dela med oss av våra resurser, vår tid och våra pengar för att tillgodose behoven både hos våra medlemmar och hos personer som har en annan tro, med insikt om att "allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt 25:40).
2. Vi följer Jesu Kristi lära om att sträva efter att följa Visdomsordet, som är ett sunt sätt att få en frisk fysisk

om evangeliet. Fientligheten vi hade känt i början försvann snabbt när vi lugnt förklarade vad vi trodde på. Det fanns respekt på båda sidor. Den Helige Anden fyllde rummet medan vi bar vårt vittnesbörd och svarade på frågor.

I slutet av diskussionen tackade prästen oss för att vi hade kommit. När vi sedan vände om för att gå därifrån så ställde sig en ung kvinna upp och sade att hon ville berätta något för oss. Hon sade att innan vi kom så hade hon trott att mormoner inte var kristna, men nu trodde hon att vi kanske hade varit bättre kristna än hon.

Vi kunde inte ha hittat på en bättre avslutning på vår diskussion. Jag vet att mötet inte skulle ha gått så bra om vi inte hade fastat och bätt och vädjat om att Anden skulle vara närvarande och att det inte skulle uppstå några stridigheter. Det är bara när den Helige Anden är närvarande som vi effektivt kan undervisa om evangeliets budskap.

kropp. Vi undviker drogmissbruk av alla slag eftersom vår kropp är vår eviga andes boning och eftersom lyckan i det här livet fås genom att vi är andligt starka och fysiskt friska.

3. Vi följer Jesus Kristus genom att följa kyskhetslagen. Gud gav oss det här budet, och han har aldrig upphävt eller ändrat det. Lagen är tydlig och enkel. Ingen ska inlåta sig i något sexuellt umgänge utanför de gränser Herren har satt. Det gäller homo-sexuella beteenden av alla slag och hetero-sexuella relationer utanför äktenskapet. Det är en synd att bryta mot kyskhetslagen.
4. Vi följer Jesus Kristus genom att följa Guds lag angående äktenskap, vilket är ett

äktenskap mellan en man och en kvinna. Det budet har varit gällande ända sedan begynnelsen. Gud sade: "Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de skall bli ett kött" (1 Mos 2:24). Gud uppmanade Adam och Eva att de skulle vara fruktsamma och föröka sig och uppfylla jorden, och lägga den under sig (se 1 Mos 1:28).

Nutida profeter och apostlar bekräftade det här budet på nytt i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" som kom ut 1995:

"Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru ...

Familjen är instiftad av Gud. Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av hans eviga plan."⁴

5. Vi följer Jesus Kristus och undervisar om evangeliets första principer och om alla återställsens underbara lärdomar, som när de omfamnas och efterlevs ger frid, glädje och lycka till Guds söner och döttrar. Så enkelt är det.

Må Gud välsigna oss i vår strävan efter att finna lycka genom att känna till och följa Herren Jesu Kristi lärdomar och genom att inleda samtal med andra om det återställda evangeliet utan att inta försvarsställning. ■

Från ett tal under en skolaavslutning vid Brigham Young-universitetet den 13 augusti 2009. För hela texten på engelska, gå till www.newsroom.lds.org (klicka på "News Releases & Stories").

SLUTNOTER

1. Se David Van Biema, "The Church and Gay Marriage: Are Mormons Misunderstood?" *Time*, 22 juni 2009, s. 49–53.
2. "The Publicity Dilemma", newsroom.lds.org/ldsnewsroom/eng/commentary/the-publicity-dilemma; kursivering tillagd.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 49
4. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

HUR VI KOM TILL TEMPLET

Sedan vi döptes 2001 har min make och jag haft många samtal om att resa till templet med barnen för att beseglas för evigt. Men våra planer avbröts när vi fick veta att han hade en leversjukdom. Han dog innan vi kunde komma iväg.

Jag var helt förkrossad, men min önskan att familjen skulle beseglas för evigt blev ännu starkare efter min makes död. Som änka med fyra barn insåg jag att det inte skulle bli lätt att spara ihop till pengarna som behövdes för att jag skulle kunna ta mina barn från Kambodja till templet i Hongkong — omkring 160 mil bort.

Trots vår knappa inkomst visste mina barn och jag att vi behövde åka till templet så att vi kunde beseglas som familj för evigt. Jag fortsatte att arbeta hårt. Jag tvättade på ett hotell medan mina barn hade småjobb. Vi började sakta samla pengar till vår resa men insåg snart att vi kanske

aldrig skulle få ihop tillräckligt.

Eftersom vi visste att en evig familj var värdefullare än något annat vi kunde ha på jorden så bestämde vi oss för att sälja det enda av värde som vi ägde — min makes motorcykel. När vi hade sålt den för en avsevärd summa pengar gladde vi oss mycket

över vetskapen om att vi snart kunde få beseglas till vår älskade far och make.

Men glädjen var kortlivad. En vecka efter det att vi hade sålt motorcykeln kom vi hem från kyrkan och upptäckte att någon hade gjort inbrott. När vi upptäckte att pengarna från motorcykeln var borta

Vi började sakta spara pengar till vår tempelresa men när det hade blivit inbrott hemma insåg vi att vi kanske aldrig skulle få ihop tillräckligt med pengar.

blev vi helt ifrån oss. I flera månader efter inbrottet fortsatte vi att be om att det skulle finnas en möjlighet för oss att komma till templet.

Efter flera månader besvarades våra böner när vi fick veta att vi kunde få hjälp från kyrkans allmänna hjälpfond för tempelbesökare.* Mina barn och jag gladde oss åt nyheten och kunde snart företa vår efterlängtnade resa till templet.

Tack vare generositeten hos andra sista dagars heliga är vi nu en evig familj. ■

Chhom Koemly, Kambodja

**Allmänna hjälpfonden för tempelbesökare skapades för att ge ekonomisk hjälp åt medlemmar i kyrkan som annars inte har råd att åka till templet.*

EN FLÄKT, EN DAMMSUGARE OCH ETT FAT KAKOR

En sommar reste vår unga familj 320 mil över landet på grund av min makes nya jobb. Vi tyckte det var spännande med vårt nya äventyr, men det kändes väldigt långt hemifrån och långt från våra familjer och allt annat som var bekant. Vi körde upp på uppfarten till vårt nya hem i spöregn, och i ett försök att skydda den nylagda heltäckningsmattan lastade vi av lastbilen med paraplyer ovanför oss och lakan under fötterna. Vi visste att allt regn hade orsakat översvämningar i flera källare och vi höll nervöst ett öga på vår när vi hade lastat av allting.

Vid midnatt ringde det på dörren. När jag öppnade dörren stod broder Lindsay Sewell där, den enda personen vi kände i församlingen.

Allt såg bra ut den kvällen och när våra tre små barn äntligen hade somnat skyndade Greg och jag oss för att bädda vår säng. Vi var båda utmattade och det skulle kännas så skönt att bara få ramla ner i sängen och sova. Men av någon anledning kände Greg att han skulle packa upp en låda till.

"Snälla", sade jag, "vi kan väl gå och lägga oss. Vi kan packa upp i morgon."

Han skakade på huvudet och gick ner i källaren. Efter några ögonblick hörde jag honom skrika till. Panikslagen sprang jag ner i källaren och möttes av en översvämning i miniatyr. Vi stod där intill varandra medan det kalla regnvattnet steg mot anklarna. Vi satte genast igång med att dra låda efter låda uppför den branta trappan. Jag kände mig helt vilsen. Mina tårar

blandades med regnvattnet på golvet.

Jag ringde den enda medlemmen i kyrkan jag kände i vår nya församling, broder Lindsay Sewell, och bad om instruktioner för hur man suger upp vattnet med en vattenpump. Broder Sewell gav några snabba råd och sedan fortsatte jag arbetet med att rädda våra tillhörigheter. Vid midnatt ringde det på dörren. När jag öppnade dörren stod broder Sewell där med armarna fulla av en fläkt, en vattendammsugare och ett fat chokladchipskakor.

"Det låter som om ni kan behöva lite hjälp", sade han med ett stort leende. Plötsligt kändes det inte som om vi var så långt hemifrån.

Hela natten stannade broder

Sewell kvar hos oss och försökte besegra översvämningen. När vattnet var 30 cm djupt föreslog han att vi skulle ringa brandkåren. De hade med sig stora pumpar som så småningom löste problemet.

Morgonen därpå kom syster Sewell och andra medlemmar från vår nya församling med mat, förlämningsgladdar och fler dammsugare. Vi överväldigades av deras vänlighet. Till slut var alla våra tillhörigheter räddade.

Jag är så tacksam för att jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Oavsett vart jag kommer har jag bröder och systrar som med öppna armar välkomnar min familj och hjälper till vid behov. ■

Rindi Haws Jacobsen, Utah, USA

VAR JAG FÖR UPPTAGEN FÖR ATT TJÄNA?

Ar 1997 tillkännagav vår grenspresident att grenen skulle göra ett tjänandeprojekt i området runt möteshuset. Vi gjorde det tillsammans med medlemmar över hela världen för att fira att det var 150 år sedan kyrkans pionjärer kom till Saltsjödal.

Aktiviteten bestod bland annat av att rensa vägar och fylla i väggropar. Grenspresidenten sade att vi skulle bli smutsiga men att vi kanske skulle få möjlighet att prata med andra om kyrkan.

Jag trodde inte att jag skulle kunna

vara med eftersom min lärare hade planerat extraföreläsningar under samma tid som aktiviteten skulle hållas. Jag kände att alla skulle förstå, men sedan fick jag syn på ett häfte med titeln *Faith in Every Footstep* (Varje steg ett steg i tro). När jag läste om medlemmarnas strapatser på vägen mot västra Förenta staterna rördes jag till tårar. En del medlemmar lämnade sina bekväma hem för att färdas till en öken, osäkra på vad de skulle finna. Andra kämpade vidare fastän alla familjemedlemmar hade dött längs vägen. Trots sjukdomar, smärta, hunger och fattigdom hade de tro på att det skulle bli fria från förtryck om de tog sig västerut.

Jag berördes illa av att medlemmarna hade varit tvungna att göra stora uppoffringar, till och med betala med sitt liv i vissa fall, för att kyrkan skulle kunna fortsätta framåt. Tack vare deras uppoffringar och tro kan jag nu ta del av evangeliets välsignelser.

Då insåg jag hur jämförelsevis liten uppoffringen var som jag skulle göra. Jag hade blivit ombedd att ge två timmar av tjänande och berätta om evangeliet för några personer, och jag hittade ursäkter för att inte komma.

Jag glömde föreläsningarna och deltog i aktiviteten. Jag blev smutsig, men det kom människor och frågade om kyrkan. Jag kände mig glad över att vara delaktig, och sedan dess har jag tagit min examen — trots att jag missade några föreläsningar. ■

Ngozi Francisca Okoro, Nigeria

VI GLÖMDE OSS SJÄLVA PÅ SICILIEN

”Jag heter Omar Interdonato”, började e-postmeddelandet. ”Jag är son till Fiorella Italia. Jag hoppas du fortfarande kommer ihåg hennes dop.”

Trettio år tidigare hade min missionsärskamrat och jag kommit till ön Sicilien och verkade i Siracusa, en vacker kuststad. På söndagarna träffade vi de fåtaliga medlemmarna i området i en gammal villa och hade sakramentsmötet i vardagsrummet.

Missionsarbetet gick trögt och vi hade få dop. Sexton heltidsmissionärer arbetade i staden där man hade knackat dörr överallt, om och om igen. Men när min kamrat och jag studerade en karta av staden en dag lade vi märke till en liten by några kilometer från vår lägenhet i utkanten av staden.

Vi gick över fälten till byn, knäböjde på krönet av en kulle med utsikt över dalen, och utgöt hjärta och själ till Gud. Sedan började vi knacka dörr i ett lägenhetskomples som utgjorde den största delen av byn.

Så småningom hälsades vi välkomna vid dörren hos en kvinna i 40-årsåldern som var klädd i svart — en tradition i Italien när en närstående har dött. Vi ändrade vårt lilla anförande vid dörren och betonade i stället frälsningsplanen.

Kvinnan bjöd in oss och vi pratade med henne, två av hennes tonårsdöttrar och en av hennes vänner. Vi fick veta att kvinnan nyligen hade blivit änka och hade fyra tonåringar att ta hand om. Vi visade bildbandet *Människans sökande efter lycka* och inbjöds att komma tillbaka veckan därpå.

Modern döptes så småningom tillsammans med sin äldsta son och två tonårsdöttrar, mormodern och deras vän. Jag höll kontakt med familjen efter min mission, men innan jag fick det här e-postmeddelandet hade jag

hela tiden undrat hur det hade gått för Fiorella, döttrarnas unga vän.

”Mamma har varit trofast mot evangeliet i hela sitt liv och 1983 gifte hon

Min kamrat och jag knäböjde på krönet av en kulle med utsikt över dalen och utgöt hjärta och själ till Gud, och sedan började vi knacka dörr.

sig med en god medlem från Messina församling och beseglades i templet”, skrev hennes son. ”Jag föddes 1984 och min syster Veronica föddes 1987. Vi är alla aktiva i kyrkan. Jag verkade som missionär i Italienmissionen Rom mellan 2005 och 2007 och hoppas kunna återgälda Herren för två missionärers strävan som bestämde sig för att predika evangeliet i den lilla staden Florida!”

Det fanns stunder under min mission när jag undrade om de två åren av uppoffringar var värt det. Men hur stor är inte min glädje (se L&F 18:15–16) över att få veta att Fiorellas liv förändrades för evigt tack vare att min kamrat och jag bestämde oss för att gå ut och glömma oss själva och tjäna andra på ön Sicilien. ■

Louis Menditto, Nevada, USA

VAR KOMMER JAG IFRÅN?

Som liten undrade jag ofta: ”Var kommer jag ifrån?” Djupt inom mig visste jag att jag hade levat någonstans innan jag blev den jag är nu, men jag hade ingen aning om var.

I många år var jag rädd för att tala om det för någon — till och med mina föräldrar — av rädsla att de skulle tro att jag var knäpp. Men en dag i början av tonåren tog jag mod till mig och frågade prästen i vår kyrka: ”Var levde vi innan vi kom till jorden?” Han sade att jag inte skulle tänka på sådant. Han sade att ingen lever någonstans innan han eller hon föds. Vi existerar helt enkelt inte på något sätt innan.

Jag var rädd att han hade rätt och att jag *var* knäpp, men jag kunde ändå inte slå bort de här tankarna. Jag fortsatte att söka, men ingen hade några svar.

När jag var 18 år flyttade min familj. Jag tänkte att prästerna i vår nya stad kanske skulle veta mer än vår förre präst, så jag bestämde mig för att fråga en av dem. Han hade samma svar: Han sade att det inte var normalt att tänka på sådant och föreslog att jag skulle prata med en psykiater.

Kort efter det slutade jag gå till kyrkan. Jag fick ett jobb, träffade en ung man och gifte mig. Fem år

senare slutade äktenskapet i skilsmässa. Så jag packade ihop alla mina saker, tog mina två barn, och ett på väg, och återvände hem.

Någon gång under de där fem åren hade min mamma blivit medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon hade nämnt kyrkan när jag hade varit på besök hos henne och hade bett mig att prata med missionärerna. Till slut gick jag med på det, men innan vi träffades bestämde jag mig för att jag bara skulle gå med på att lyssna på missionärslektionerna om äldsterna kunde tala om för mig var jag hade levt innan jag blev den jag är nu.

Till min förvåning besvarade de inte bara frågan utan gav mig svaret rätt ur Bibeln (se Job 38:4–7; Jer 1:5; Jud 1:6). Efter det hade de min odelade uppmärksamhet! Deras svar hjälpte mig förstå varför jag i hela mitt liv hade känt att jag har levat förut. Nu förstod jag att jag hade levat i en förutttillvaro med min himmelske Fader.

Det tog inte lång tid innan jag blev medlem i kyrkan. För första gången i hela mitt liv kände jag att jag var någon och att jag hade ett slutmål — att återvända till min himmelske Fader.

Jag är tacksam för att missionärerna kunde svara på frågan som ingen annan kunde svara på. ■

Betty Hollowell, Indiana, USA

Kära Frieda

Unga vuxna skriver brev med råd till en ung vuxen kvinna som undrar om hon ska flytta ihop med sin pojkvän eller inte.

I en värld av skiftande värderingar är det nödvändigt att vi håller fast vid våra normer för att kunna överleva andligen. Om vi uppriktigt bestämmer oss för att hedra våra förbund kan vi få styrka att stå emot frestelser.

Äldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kvorum nämnde ett beslut som kan hjälpa oss vara trofasta: "Josua sade inte att ni skulle välja nästa år vem som ni vill tjäna. Han talade om 'i dag', medan det fortfarande är dagsljus och innan mörkret känns mer och mer normalt. (Se Jos 24:15.) ... Handla nu, så att ni, när ni om tusen år ser tillbaka på det här ögonblicket, kan säga att det här var det avgörande ögonblicket — det här var beslutsamhetens dag."¹

Frieda*, en ung ensamstående vuxen i kyrkan i Europa, står inför en sådan avgörande stund. Hon säger att hon vill gifta sig i templet en dag, men hon funderar på att flytta ihop med sin pojkvän som inte är medlem i kyrkan. Hon planerar att omvända sig och bli aktiv igen efter några år och gifta sig med någon annan i templet, men just nu, säger hon, vill hon bara ha roligt.

Unga vuxna i Skandinavien inbjöds att skriva brev till Frieda. De kände inte till hennes riktiga namn eller var hon bodde, men

de bar vittnesbörd och berättade om egna upplevelser för att hjälpa henne välja rätt. Här följer några utdrag ur brev som ungdomarna skrev och som de gick med på att visa.

Bestäm dig för att gifta dig i templet

Innan min vän Erika* flyttade ihop med sin pojkvän, som inte är medlem i kyrkan, försäkrade hon sin familj om att hon skulle hålla sig nära evangeliet. Men eftersom Erika har satt sig i situationen så är det svårt för henne att ta sig ur den. Hon tycker helt enkelt att det är för smärtsamt och svårt att komma tillbaka på rätt väg.

Tråkigt nog har jag många vänner som liksom Erika har fallit ifrån kyrkan för att de trodde att de kunde ha kontroll över sig själva fastän de inte följde kyrkans normer. Faktum är att det är lättare för Satan att ta kontroll när vi ignorerar riktlinjerna.

Jag lärde mig av mina vänners upplevelser. När jag var 17 år bestämde jag mig för att få ett bergfast vittnesbörd eftersom jag visste att jag behövde det för att kunna överleva andligt sett. Det som räddade mig var att jag fick ett starkt vittnesbörd och att jag lärde mig att min himmelske Fader har en plan för mig.

Det är en sak som jag är säker på: Jag vill

Om du och din pojkvän är så kära i varandra kan du väl ta honom till tempelområdet. Berätta för honom att du drömmer om ett evigt äktenskap. Berätta för honom om din tro. Om han inte är intresserad av att veta varför ett tempeläktenskap är så viktigt för dig så är han inget för dig. Håll fast vid din dröm om ett tempeläktenskap.

Steen Hylander, Danmark

Jag vet att det kan vara nästan omöjligt att motstå den man älskar. Jag inser också att ibland vill vi bara göra samma sak som alla andra. Det är lätt att tro att det finns tid till att omvända sig senare, men det gör det inte. Om vi hela tiden nonchalerar vad Anden säger till oss så förlorar vi förmågan att höra honom — som jag gjorde. Om det fortsätter så kommer vi inte längre att känna att det vi gör är fel och vi kommer inte att känna att vi behöver omvända oss.

Anonym

Mitt vittnesbörd till dig är att vår Herde kan tillgodose alla våra behov. Min Herde har tillgodosett mina behov när jag har följt hans vägar.

Du kan bli fullkomlig. Du kan bli evigt lycklig bortom all beskrivning eftersom Jesus Kristus sonade dina synder.

Anna Palm Gerrbo, Sverige

Jag har gjort sådant som jag skäms för. Jag trodde att min himmelske Fader skulle förlåta mig, och jag känner att han har det. Men jag kan inte förlåta mig själv. Jag trodde alltid att det skulle vara lätt att förlåta sig själv, men jag har insett att det inte är så.

Anonym

Jag vet hur det känns att vara kär i någon och inte kunna gå vidare med förhållandet eftersom det inte skulle leda till ett tempeläktenskap. Det kan vara svårt — ja hjärtskärande — men den här tillfälliga hjärtesorgen är inget jämfört med den eviga sorg du skulle känna om du bröt förbunden du har ingått med din Fader i himlen. Det finns hopp, och något bättre väntar på dig.

Marie Bertilson Olsson, Sverige

I dag när jag letar efter en hustru så spökar synderna från mitt förflutna. Jag önskar jag kunde säga till min framtida hustru: "Jag älskade dig redan innan jag träffade dig. Jag har sparat mig själv till dig." Men det kan jag inte. Jag skulle inte önska min värsta fiende att behöva gå igenom den smärta jag har känt under de senaste tre åren när jag har omvänt mig från mina synder. Jag önskar att jag hade haft styrkan att hålla mig nära Gud och hålla hans bud från början.

Anonym

absolut gifta mig i templet. Templet är den enda vägen till sann glädje och den enda vägen till att kunna bo hos vår himmelske Fader och Jesus Kristus en dag. Om jag vill komma till templet *måste* jag följa evangeliets riktlinjer. Jag har bestämt mig för att följa evangeliet för att jag vet att det är det rätta att göra, fastän det kanske är svårt.

Ta dig tid till att fundera på vart du är på väg, och på vart de val du gör i dag tar dig i morgon.

Amanda Bernskov, Danmark

Ta reda på vad du verkligen behöver

Jag tror att det vi vill mest av allt i världen är att vara älskade. Men sann kärlek är så mycket mer än attraktion. Det är tillit och att vilja den andra personens bästa. Den är osjälvisk och varm och ibland uppoffrande, vilket innebär att vi är villiga att ge och lida för den om vi måste.

Frieda, ditt liv och många andras liv är beroende av de val du gör inom den närmaste framtiden. Det kan vara svårt att välja det rätta om du inte redan har bestämt dig för vilken sida du står på. Tänk på att Satan arbetar övertid på att bryta ner familjen. Fatta modet att följa det du vet är rätt. Nöj dig inte med mindre än ett tempeläktenskap för evigheten.

Om du vill ha sann kärlek så sök efter den som ger sann kärlek: Gud. Sann kärlek är en andlig gåva, inte en sexuell fantasi. Det är bara av Gud du kan få den största av alla gåvor.

David Isaksen, Norge

Bestäm dig för att komma tillbaka

När jag var omkring 17 år började jag känna att jag inte hade något gemensamt med människorna i kyrkan längre. I samma veva skilde sig mina föräldrar och slutade gå till kyrkan. Jag gick fortfarande men hade tappat tron på evigt äktenskap. När jag träffade

Kristian* var det inte svårt att vända mig ifrån kyrkan och gå min väg. Och det gjorde jag.

Vi bodde tillsammans i nästan fyra år innan vi gjorde slut. Jag ville börja gå till kyrkan igen men jag var rädd att alla skulle börja ställa en massa frågor. Jag åkte och besökte min syster. I hennes församling var det ingen som kände mig eller visste hur länge jag hade varit borta från kyrkan och medan jag var hos henne började jag gå till kyrkan igen. Jag fortsatte gå till min egen församling när jag hade kommit hem igen. Första söndagen var jag jätterädd, men alla var bara glada att jag var där.

Jag visste att jag behövde välja sida. Jag kunde inte fortsätta gå med en fot på Herrens sida och en på världens. Jag började prata med biskopen. Han har hjälpt mig förstå försoningen. Omvändelsens väg har varit lång och ibland mycket svår. Jag håller fortfarande på att omvända mig och har fortfarande mycket att lära mig, men jag är gladare nu. Jag visste att jag valde rätt när jag bestämde mig för att komma tillbaka till kyrkan. Det handlade om att bestämma mig för hur jag kände och vad jag visste var rätt och sedan bara fortsätta så.

Anonym

Stå fast vid dina rättfärdiga beslut

För en tid sedan ställdes en vän till mig inför samma beslut som du. Min vän Sarah* hade alltid haft ett starkt vittnesbörd om kyrkan och dess sanningar. Alltsedan vi var små har vi båda haft en stor önskan att gifta oss i templet.

När hon var 17 eller 18 träffade hon och började umgås med en ung man. Han hade en härlig personlighet och var mycket lätt att tycka om. Han var inte medlem, men det verkade inte vara något problem.

Så småningom började hon tänka på hur livet skulle vara om hon var gift med honom, fastän det inte var i templet. Hon tänkte: "Det skulle kanske fungera. Vi kan kanske kompromissa.

DU ÄR ALDRIG ENSAM

"Vi bestämmer inte normerna, men vi har befallts att undervisa om dem och bevara dem. Normen förblir avhållsamhet före äktenskapet och absolut trohet inom äktenskapet. Hur mycket vi än kan tyckas vara i otakt, hur mycket normerna än ringaktas, hur mycket andra än ger efter, kommer vi inte och kan vi inte ge efter ...

Om ni, våra ungdomar, känner er ensamma, kom ihåg att det finns miljoner av er i kyrkan nu ... Var ni än befinner er — i skolan, på arbetet, om ni roar er eller är i militärtjänst — ni är aldrig ensamma."

President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum, "Sanningens standar har upprests", *Liahona*, nov. 2003, s. 26.

Han kanske ändrar sig med tiden. Jag kan kanske hjälpa honom att ta emot evangeliet."

Hon tänkte mycket på det här, och hon grät och bad. Hon visste djupt inom sig att hon alltid hade velat ha ett tempeläktenskap, men hennes känslor för pojkvännen gjorde det svårt för henne att fatta ett beslut. Till slut gjorde hon slut med honom. Det var något av det svåraste hon någonsin hade gjort, men hon litade på Herren.

På våren 2007 gifte hon sig med en underbar man. De är nu beseglade till varandra för tid och evighet. Hon är verkligen glad att hon väntade till hon hittade någon som hon älskade och som hon kunde gifta sig med i templet.

Om du inte vet vilket val du ska göra så be om det tills du vet. Lita på Herren. Efter att ha iakttagit Sarah — och upplevt en del i mitt eget liv — så vet jag att han välsignar oss när vi gör det.

Anna Lindgren, Sverige

*Namnet har ändrats.

SLUTNOT

1. Se Neal A. Maxwell, "Why Not Now?" *Ensign*, nov 1974, s. 13; se också Neal A. Maxwell, "Varför inte nu?", *Nordstjärnan*, maj 1975, s. 41.

Rakt på sak

Varför lägger kyrkan så stor betoning på tjänande? Varför kan vi inte bara ha roligt?

Jesu Kristi evangelium lägger stor betoning på att vi ska hjälpa vår nästa. Det räcker inte att sympatisera med någon nödställd — vi har ett ansvar att agera. "Var ordets görare, inte bara dess hörare" (Jak 1:22).

Frälsaren sade: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina

också bättre människor.¹

Dessutom kan det vara roligt att tjäna om du gör det med rätt inställning. Tänk på dina talanger och färdigheter och hur du kan använda dem för att hjälpa andra. Det är givande att tjäna själv och du kan också

Det kan vara roligt att tjäna om du gör det med rätt inställning.

minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt 25:40), och kung Benjamin sade att "när ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst" (Mosiah 2:17). När vi tjänar andra visar vi vår hängivenhet mot Herren och mot hans barns välbefinnande.

Tjänande hjälper inte bara andra. Det kan också leda till vår egen andliga tillväxt. När vi verkar i våra ämbeten och tjänar på annat sätt så stärker vi inte bara andra utan blir

ha roligt när du tjänar med dina vänner! Samla en grupp och diskutera hur ni skulle kunna tjäna på ett nytt och kreativt sätt. Du kommer att bli förvånad över hur meningsfullt det kan vara att tjäna.

SLUTNOT

1. Se Dieter F. Uchtdorf, "Lyft där ni står", *Liahona*, nov 2008, s. 56.

Vem pratar jag med för att få en patriarkalisk välsignelse?

President James E. Faust (1920–2007), andre rådgivare i första presidentskapet, sade: "En patriarkalisk välsignelse är en unik och märklig förmån som kan tillkomma de trofasta medlemmarna i kyrkan som är tillräckligt mogna för att förstå dessa välsignelsers natur och betydelse ... Liksom många andra välsignelser måste dessa begäras av den som önskar välsignelsen eller av hans familj."¹

Om du känner dig andligt redo att ta emot din patriarkaliska välsignelse ska du först bestämma en tid för en intervju med din biskop eller grenspresident som avgör om du är redo och värdig. Om han känner att du är redo så får du en rekommendation. Sedan kan du kontakta din stavspatriark och bestämma en tid när ni kan träffas.

SLUTNOT

1. James E. Faust, "Patriarkaliska välsignelser", *Nordstjärnan*, juni 1983, s. 30.

Varför är Pionjärdagen så viktig? Firas den i kyrkan över hela världen?

Pionjärdagen firas till minne av när den första gruppen mormonpionjärer kom till Salt-sjödalen den 24 juli 1847. I Utah är det en allmän helgdag, och det åtföljande firandet med en parad, bland annat, kallas "Days of '47". Det är en dag när vi kan fira alla människor som har bidragit till att bygga upp staten, oavsett religion eller bakgrund.

Andra sista dagars heliga på olika platser världen över kan också förena sig i firandet av det pionjärarv vi alla delar. I vissa

Oavsett var du bor är den 24 juli en bra dag för att komma ihåg vad kyrkans första medlemmar gjorde för oss alla.

samhällen ordnar man med skådespel, parader, konserter och handkärrevandringar som en del av firandet. På andra platser kan en familj fira på ett så enkelt sätt som att de har en utflykt eller så kan man ta en stund till att begrunda det hela. Oavsett var kyrkans medlemmar bor, oavsett om det är ett formellt evenemang eller en stunds begrundan, så är det en bra tid att tänka på vad kyrkans första medlemmar gjorde för oss alla, även de lokala pionjärerna som stärkte kyrkan där du bor.

President Dieter F. Uchtdorf, andre

rådgivare i första presidentskapet har sagt: "Vilken glädje och vilket privilegium det är att få vara en del av denna världsomspännande kyrka och bli undervisad och upplyft av profeter, siare och uppenbarare! ... När Jesu Kristi återställda evangeliums budskap nu tas emot runt om i världen, är vi alla pionjärer i vårt eget område och i våra egna omständigheter."¹ ■

Vilka pionjärberättelser inspirerar dig? Låt oss veta det genom att skriva till lihona@ldschurch.org.

SLUTNOT

1. Dieter F. Uchtdorf, "Lyssna till profeternas röst", *Liahona*, juli 2008, s. 3.

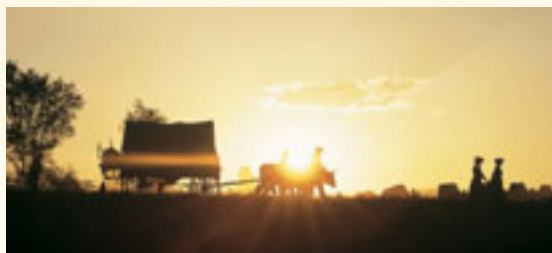

DET TOG 40 ÅR

Pionjärerna arbetade på
Salt Lake-templet mellan 1853 och 1893.
Det bästa är alltid värt att slutföra.

Vår plats

VI FIRAR PIONJÄRERNA

Varje år i juli tar sig kyrkans medlemmar världen över tid till att hedra pionjärerna som kom till Saltsjödal den 24 juli 1847. Här är en upplevelse som en ung kvinna berättade om för oss:

”Ibland har vår församling pionjäraktiviteter”, säger Analee B. från Burke i Virginia i USA. ”Vi har på oss pionjärkläder och gör någon typ av ”vandring”. Det är egentligen en promenad. Vi pratar också om pionjärerna och leker lekar som pionjärerna brukade leka. I Virginia är det mycket fuktigt och varmt på sommaren och vi har alltid de här aktiviteterna utomhus, så vi känner oss verkligen som pionjärer i det varma vädret.

”Själv håller jag nästan alltid på att läsa en bok om kyrkans historia. Genom att läsa sådana böcker lär jag mig uppskatta pionjärerna mer och förstår bättre vad de gick igenom.”

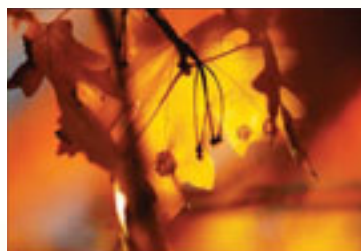
Hur firar ni tidigare eller nuvarande pionjärer i kyrkan i ditt område? Kom ihåg att alla som berett vägen för andra att följa är pionjärer.

MITT FAVORITSKRIFTSTÄLLE

2 Nephi 32:5 har varit mitt favoritskriftsställe sedan jag var i Primär eftersom det berättar vad man ska göra när man får den Helige Andens gåva. Man måste ta emot den och vara värdig den, och då leder den Helige Anden oss på rätt väg.

Peaches C., 16 år, Trinidad, Västindien

”Allt som kommer ur jorden i sin tid är skapat för människans nytta och användning, både för att behaga ögat och glädja hjärtat” (L&F 59:18).

HUR MAN FÅR ETT VITTNESBÖRD

Ett vittnesbörd är en mycket viktig del av vårt liv som medlemmar i kyrkan. För att få ett vittnesbörd ska vi göra det Moroni uppmanar oss att göra: Begrunda budskapet eller principen som vi vill veta om den är sann och sedan fråga Gud i Jesu Kristi namn om den är sann. De som gör det och frågar i tro får ett vittnesbörd om sanningen genom den Helige Andens kraft (se Moroni 10:3–5). Jag kan vittna för dig om att om du ber med all din tro så kommer vår himmelske Fader att besvara din bön.

När jag var undersökare bestämde jag mig för att be och fråga min himmelske Fader om allt det jag hade lärt mig var sant. Jag kan aldrig någonsin hitta några ord som kan beskriva känslan jag fick, men jag vet att det var ett svar från min himmelske Fader eftersom jag har fått många välsignelser tack vare det.

Jordi R., 20 år, Santo Domingo, Dominikanska republiken

Kunskapen kom efterhand

Sonia Padilla-Romero

*Min svåra situation
förändrades inte när fick
lära mig om evangeliet,
men jag kände mig gladare.*

När jag var 14 år kom några missionärer från Jesu Kristi kyrka till vårt hem och undervisade min mor och mig. Snart uppmanade de oss att döpas. Mamma tackade nej, men jag tackade ja. När jag ser tillbaka kan jag inte säga att jag var omvänd. Jag tror att jag, liksom många andra tonåringar, helt enkelt ville göra något som skilde sig från det vanliga.

Under året som följde gick jag till kyrkan själv. Jag kände inte riktigt att jag passade in och förstod inte så mycket av det som undervisades. Men jag var aktiv. Året därpå hade jag flyttat hemifrån och gick på en skola i kyrkans regi i Mexico City. Fastän jag hade tyckt om skolan under mitt första besök och ansträngt mig för att komma in på skolan (och för att övertala mina föräldrar att låta mig studera där) upptäckte jag snart att det inte var lätt att vara på egen hand. Jag hade fortfarande inget vittnesbörd. Jag förstod egentligen inte vem Joseph Smith var eller vad

som stod i Mormons bok. Jag kände mer än någonsin tidigare att jag inte passade in.

Naturligtvis berättade jag inte det här för mina föräldrar. Jag hade använt mycket tid till att övertala dem att låta mig få gå på den här skolan. Hur kunde jag erkänna att det kanske inte var rätt plats för mig trots allt? På grund av min stolthet led jag i tysthet.

Min svåra situation förvärrades när jag fick veta att mina föräldrar skulle skilja sig. Det kändes som om hela min värld gick i spillror.

*Som ny medlem lärde jag mig
att det inte har någon betydelse
om man inte förstår allt som
rör evangeliet med en gång.
Det som har betydelse är att
vi förstår att Frälsaren sonade
våra synder och att han förstår
oss fullkomligt, även om ingen
annan gör det.*

Det var då min biskop tog mig åt sidan och frågade hur det var med mig. Jag berättade för honom om all min frustration och min sorg. "Det känns som om jag inte vet någonting längre", sade jag.

Den gode biskopen började undervisa mig om evangeliet. Vi började med hur man uppriktigt kommunicerar med vår himmelske Fader. Allt eftersom pratade vi om försoningen. Han undervisade mig om evangeliesanningar och för första gången kände jag att jag hade ett vittnesbörd. Jag var glad att jag hade något att hålla fast vid under den svåra perioden. Fastän jag kände mig maktlös i fråga om min

familj kunde jag ändå känna mig glad för att jag var nära min himmelske Fader. Jag visste att han kände mig, och det förändrade allt.

Kanske är det vanligt att nya medlemmar i kyrkan känner som jag när det gäller att passa in. Det jag lärde mig är att det inte har någon betydelse om man inte förstår allt som rör evangeliet med en gång. Det som *har* betydelse är att vi förstår vår relation till vår himmelske Fader och att han har ett ändamål och en plan för vårt liv. Det *har* betydelse att vi förstår att Frälsaren sonade våra synder och att han förstår oss fullkomligt, även om ingen annan gör det. När jag väl förstod de här lärdomarna så föll annat på plats.

Tack vare min biskops kärlek och

tålamod blev tiden i high school en positiv period i mitt liv. När jag gick på kyrkans high school förändrades min syn på vem jag var och hur mitt liv kunde vara. När jag hade tagit examen stannade jag kvar i Mexico City. Det första jag gjorde när jag hade hittat någonstans att bo var att leta reda på min församling så att jag kunde fortsätta ha en tillflyktsort, en plats där jag kunde växa i evangeliet.

En kort tid därefter verkade jag som missionär på Temple Square i Salt Lake City. Det gav mig stor glädje att berätta för andra om sanningarna som hade gett mig en fast grund i en annars så turbulent tid av mitt liv.

Jag är tacksam över att vara medlem i kyrkan. Jag vet att min himmelske Fader är medveten om var och en av oss och att han har en plan för vårt liv. Det har varit till stor välsignelse att se honom veckla ut sin plan för mig. ■

SAKER OCH TING ORDNAR SIG

Äldste Erich W. Kopischke

i de sjuttios kvorum

Ha tro och lita på Herren så hjälper han dig.

Jag föddes i Tyskland till goda, omtänksamma föräldrar som var medlemmar i kyrkan. Under andra världskriget, när min far var 10 år, fick han höra talas om evangeliet av en vän i Stettin, som nu är en del av Polen. På grund av kriget fanns det inga missionärer i Stettin just då. När min far hade tagit emot evangeliet så undervisade han sin familj, och de omvändes. Senare träffade han min mor som också bodde i Östtyskland. Det fanns inga missionärer där heller. Far undervisade mor om evangeliet och hon tog emot det. De gifte sig och flyttade till Västtyskland en kort tid innan jag föddes.

Det fanns inte många medlemmar i Tyskland på den tiden. I skolan var jag den enda medlemmen. Jag fick i unga år ett starkt vittnesbörd om att Gud lever och att det här är hans sanna kyrka. Jag tvivlade aldrig på att evangeliet var sant. Jag höll fast vid det vittnesbördet och det hjälpte mig att hålla mig aktiv under ungdomsåren.

Rädsla för att falla ifrån

Jag hade två vänner i min ålder som också var aktiva i kyrkan. De var bröder och vi växte upp tillsammans. Men jag kunde bara träffa

dem på söndagarna eftersom vi bodde 2,5 mil från varandra. Vi träffades under prästadömsmötet och på unga mäns aktiviteter. Fastän vi bara träffades en gång i veckan så hjälpte vänskapen oss att hålla oss aktiva i kyrkan.

Senare märkte jag att många av de äldre ungdomarna blev mindre aktiva i kyrkan och jag var mycket rädd för att jag en dag skulle tappa mitt vittnesbörd. Det fanns så få ungdomar i kyrkan i Tyskland på den tiden att deras frånvaro märktes när de blev mindre aktiva. Mina föräldrar tyckte det var skrämmande. De hade gett upp allt för att kunna fostra sina barn i religiös frihet och nu tänkte de: "Vad kan vi göra för att inte förlora Erich?"

En dag när jag var omkring 14 år fick min familj skjuts hem från kyrkan. Återigen hade vi märkt att några av ungdomarna hade vänt kyrkan ryggen. Jag sade till mina föräldrar: "Jag vill att ni ska dra mig till kyrkan tills jag är 21 år, och sedan ska jag ta hand om mig själv!" Jag sade verkligen det till dem och min mor har ofta upprepat det för mig.

Ett utbildningsbeslut

Den här oron förklarar varför mina föräldrar fattade ett beslut när jag var omkring 10 år och gick i grundskolan. I Tyskland börjar man med högre studier i unga år. Mina föräldrar bestämde sig för att inte låta mig börja på en högre utbildning för de hade sett många

ungdomar lämna kyrkan medan de gick på de skolorna på den tiden. De sade: "Du kan göra vad du vill utom att börja på *gymnasiet* [förberedande skola för universitetet] för vi vill inte förlora dig till världen!"

Det beslutet innebar att jag fick min grundutbildning och senare en yrkesutbildning. För mig blev det en examen i företagsadministration. Det här begränsade många av mina yrkesmöjligheter. Jag var klar med utbildningen som 18-åring och kallades att verka som missionär i München. Jag älskade att vara missionär.

När jag var klar med missionen insåg jag att jag inte hade så många yrkesmöjligheter. Jag hade avslutat min utbildning. Två år efter min

mission gifte jag mig med min hustru Christiane och hade inte någon möjlighet att få en universitetsutbildning. En gång var jag ledsen över mina föräldrars beslut eftersom jag kände mig så begränsad.

Då kom tanken: "Det mina föräldrar gjorde, gjorde de för att skydda mig. De gjorde det av kärlek, och det kommer *inte* att vara till nackdel för mig." Fastän det ibland kändes som en nackdel ur världslig synvinkel så kunde jag nu förstå att det aldrig skulle bli någon större nackdel. Jag bestämde mig för att arbeta inom försäkringsbranschen och blev senare chef vid företaget där jag jobbade.

En utmaning för mig var att jag alltid hade velat bli lärare, och man

kan inte bli lärare i Tyskland utan en universitetsutbildning. Men jag blev faktiskt lärare — religionslärare. Jag blev lärare för Kyrkans utbildningsverksamhet. Och på sätt och vis är det det jag är nu — lärare. Så jag fick ett vittnesbörd om att det är viktigt att lyssna på sina föräldrar, att följa deras råd, och att lita på att de älskar dig, ber för dig och vet vad som är bäst för dig. Min önskan att vara aktiv i kyrkan var så stark och mina föräldrars önskan att skydda mig var så stark att allt ordnade sig till det bästa för mig.

Min högre utbildning

Något annat som hjälpte mig att hålla mig stark som tonåring var

SÖK I KRISTI LJUS

När man är ung har man frågor, och ens vänner och andra frågar vad man håller på med. Ett av svaren på de här frågorna finns i Moroni 7:19 där Mormon lär: "[Sök] flitigt i Kristi ljus, så att ni kan skilja gott från ont. Om ni håller fast vid allt som är gott och inte fördömer det skall ni förvisso vara Kristi barn."

Det är ett underbart skriftställe. Kristi ljus är vårt samvete. Det är en gåva till vart och ett av vår himmelske Faders barn. Vi bör hela tiden tänka på sådant som är bra, och vi bör hålla fast vid det och inte fördöma det. Jag har alltid tänkt att om

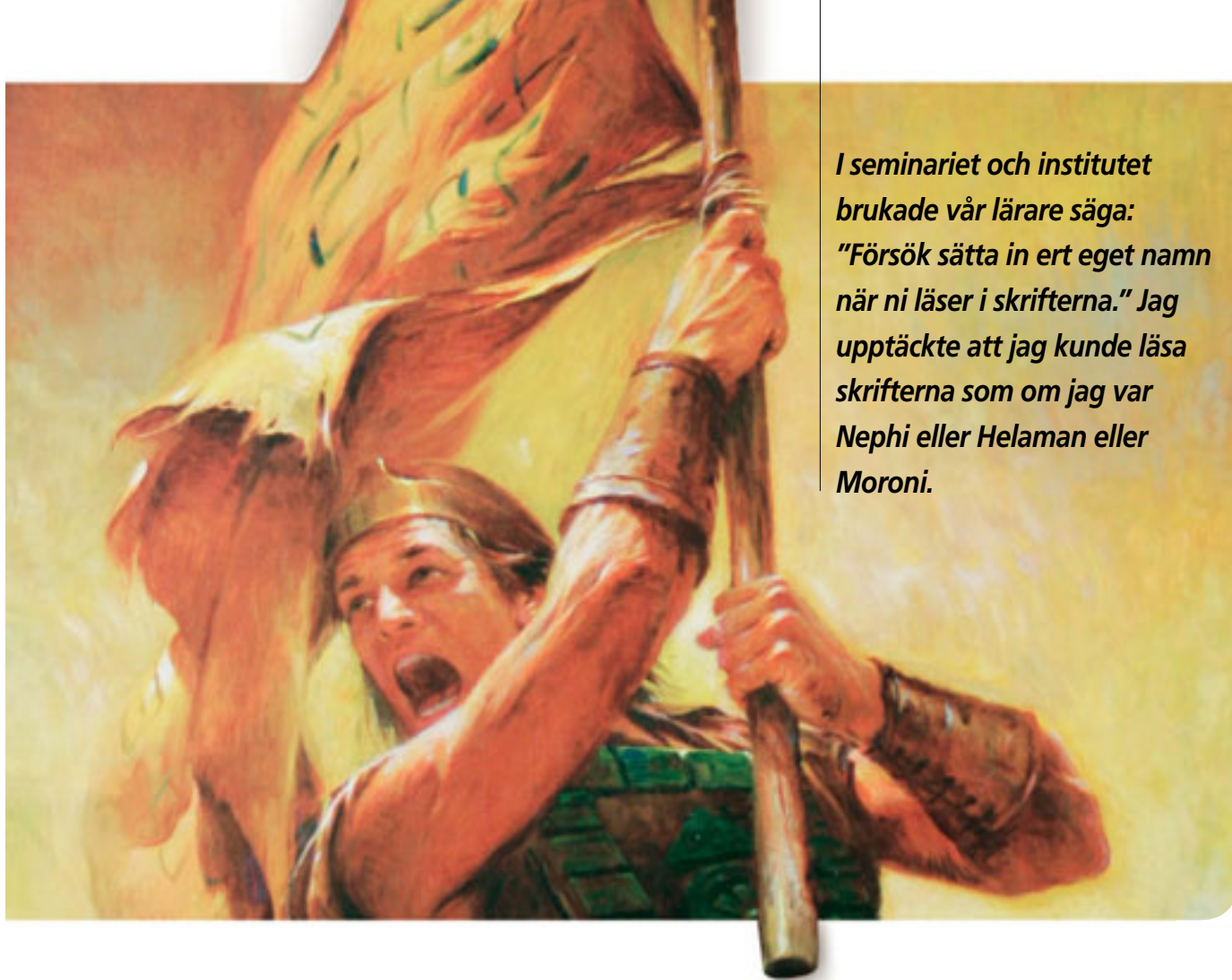

alla i hela världen gjorde det, vare sig de är medlemmar i kyrkan eller inte, så kommer det här löftet, som profeterats,

att uppfyllas. Och vi skulle bli bättre söner och döttrar, bättre vänner, bättre anställda, bättre missionärer, bättre människor. Som Paulus sade: "Pröva allt, behåll det goda" (1 Tess 5:21).

Jag har hört så många människor i världen runt omkring mig säga: "Jag tar det här som är bra, men inte det där." De håller sig borta från sanningen. Men skrifterna inbjuder oss att hålla fast vid allt som är bra och rannsaka vårt samvete i Kristi ljus.

Äldste Erich W. Kopischke i de sjuttios kvorum.

I seminariet och institutet brukade vår lärare säga: "Försök sätta in ert eget namn när ni läser i skrifterna." Jag upptäckte att jag kunde läsa skrifterna som om jag var Nephi eller Helaman eller Moroni.

seminarieprogrammet som introducerades i Tyskland 1972, när jag var 14 år. Det hade stor inverkan på mitt liv. Jag minns fortfarande min seminarielärare. Hon gjorde så stort intryck på mig och påverkade mig på ett så positivt sätt.

Tack vare min upplevelse i seminariet och mina personliga skriftstudier som ung lärde jag mig att älska skrifterna. Mina studier stärkte mitt vittnesbörd och jag har aldrig förlorat kärleken till seminarie- och institutkurserna. Jag höll en av de första kurserna under det tidiga morgonseminariet i Tyskland. Det var en underbar kurs. Ungdomarna tyckte om den och kom varje morgon. En del av dem fick åka ganska långt. I den gruppen åkte alla de unga männen

ut som missionärer och nästan alla av de unga männen och unga kvinnorna har hållit sig aktiva i kyrkan.

När jag tänker på hur jag fick mitt vittnesbörd och vad som gjorde störst positivt intryck på mig så kan jag verkligen säga att det var seminarie- och institutkurserna jag tog. Det var när jag lärde mig om evangeliets principer och lärdomar ur skrifterna, med en grupp vänner, av en lärare vi beundrade.

Något av det bästa vi kan göra när vi studerar skrifterna är att tillämpa dem på oss. Vår lärare sade ofta: "Försök sätta in ert eget namn när ni läser i skrifterna." Jag upptäckte att jag kunde läsa skrifterna som om jag var Nephi eller Helaman eller Moroni. Det förändrade hela situationen för

mig när jag läste i skrifterna. Det var som en dröm. Plötsligt kunde jag se mig själv i samma situation som de jag läste om befann sig i.

Skrifterna hjälpte mig förstå att tro är något verkligt. Det handlar inte bara om att känna till vad som står i skrifterna i teorin, utan tron förankrar oss till Herrens verklighet för oss. Det är en sak jag lärde mig under min tid i seminariet som ung. Jag har en fast tro på att om Herren ger oss en uppgift så kan vi "gå och göra det" (1 Nephi 3:7), och han ger oss det vi behöver för att kunna utföra uppgiften.

Styrka från skrifterna

Ett skriftställe som verkligen hjälpte mig när jag var ung är Josua 1:6–9.

Det lyder delvis så här: "Var stark och frimodig ... så att du håller fast vid ... all ... undervisning ... Vik inte av från den vare sig till höger eller till vänster, så skall du ha framgång."

Som ung man tänkte jag: "När jag får en uppgift av Herren ska jag inte vika av, varken åt höger eller vänster." Till följd av det hade jag en del bra upplevelser. En dag, till exempel, under min utbildning inom affärsadministration, behövde jag vara med på ett möte i kyrkan, men jag hade ett ansvar att uppfylla som hade med posten att göra. Normalt sett skulle det ta mig och de andra praktikanterna upp till en timme extra efter vår reguljära arbetstid. Men jag var tvungen att åka till Hamburg med halv sex-tåget för att hinna till mötet. Jag berättade för de andra om mitt dilemma och de sade: "Lycka till. Det kommer inte att hända."

Jag sade: "Det gör det visst, för det är ett viktigt möte." De ryckte på axlarna och sade sarkastiskt: "Ja, ja — du och din tro. Du tror att bara för att du är religiös så kommer allt att ordna sig. Det betyder att vi skulle vara tvungna att vara klara med posten tio i fem. Det har aldrig hänt." Jag sade: "Nå, det som händer, det händer. Men jag behöver vara i Hamburg i tid i kväll."

Tro det eller inte, men för första och enda gången på tre år blev vi klara med allt den dagen tio i fem, och jag hann till tåget i tid. Det här imponerade på mina medpraktikanter

och öppnade dörren för mig till att ha en del samtal med dem om evangeliet.

Jag litar fullständigt och har all tro på att när Herren ger oss en uppgift så ordnar det sig på något sätt om du inte viker av, "vare sig till höger eller till vänster". Jag visste inte att posthanteringen skulle bli klar tidigt den dagen. Man vet inte alltid sådant i förväg. Man kan inte tala om för Herren hur det ska gå till, men med tro på och tillit till honom så ordnar det sig ofta till det bästa.

Mina skriftstudier och mina föräldrars exempel gav mig något mycket viktigt, också som ung man. Tillsammans hjälpte de mig utveckla en stark tro på att Herren skulle hjälpa mig och välsigna mig i mitt vardagsliv. ■

EN MISSION GÖR VÄGEN TYDLIG

Något av det viktigaste en ung man kan göra är att förbereda sig för att verka som missionär. Det är viktigt att förbereda sig andligt, fysiskt och kunskapsmässigt. Studera skrifterna ihärdigt. Studera dem varje dag, med hjälp av seminarie- och institutkurser. Gå sedan ut som missionär och gör ditt allra bästa.

Du kommer att märka att dina missionsupplevelser är den bästa utbildningen för dig. Det är ett underbart sätt att praktisera allt det goda som du har lärt dig i din familj, i kyrkan och på seminarie- och institutkurserna. Om ni unga män, och ni unga kvinnor som så önskar, förbereder er för och går ut som missionärer så blir er väg i livet tydlig för er. Jag skulle önska att mina söner och döttrar och ni, kyrkans ungdomar, är värdiga att gå ut som missionärer när ni når den åldern, och att ni helhjärtat tar tillfället i akt att förhålliga den möjligheten.

Jag önskar att ni alla, även mina egna barn, har stor tro på och litar på Herren så att ni får uppleva hans underbara löften. Jag vet att Herren ger er de upplevelser, utmaningar och välsignelser som är för ert bästa. Jag har ett fast vittnesbörd om att när vi har stor tro på och litar på Herren så hjälper han oss.

Äldste Erich W. Kopischke i de sjuttios kvorum.

EN FAMILJ FÖR EVIGT

När jag träffade Uanci Kivalu log hon brett. Men när hon satte sig ner och blev allvarlig undrade jag vad den här vänliga 16-åringen skulle berätta. "Min berättelse handlar om templet", sade hon.

Uanci kommer från Tonga, en önation full av höga kokosnötsträd, majestätiska bananträd och breda taroplantor. De flesta av ungdomarna jag hade sett på ön verkade nöjda med livet och log lika brett som Uanci hade gjort bara för en kort stund sedan. Ungdomarna i hennes ålder på Tonga tycker om att dansa, sjunga, spela "netball" och umgås med sin familj. De är vanligtvis ett glatt gäng. Men Uancis allvar hade ett djup som jag inte kunde sätta fingret på, och det förvånade mig.

"Jag vill prata om templet", upprepade hon.

"När jag växte upp", började Uanci, "var mina syskon och jag medlemmar i kyrkan. Vi gick till kyrkan varje söndag med mamma. Jag älskade templet och tyckte om att åka dit med ungdomarna för att utföra dop för de döda. Jag kände Anden när vi var där. Men pappa kom inte till kyrkan."

Uancis röst började darra. Jag tittade upp från mitt anteckningsblock och såg tårar i hennes ögon.

Det som först kändes som en tragedi ledde så småningom Uancis familj till templet.

"En dag fick min lillebror Alekisie en skada i höfterna som blev infekterad", fortsatte hon. "Han blev bättre ett tag. Och pappa kom tillbaka till kyrkan. Men sedan föll pappa ifrån igen."

Tårarna strömmade nu nerför Uancis ansikte och näsduken jag gav henne blev genast genomblöt, liksom hennes armar när hon, utan att lyckas, försökte torka sina tårar.

"Min lillebror blev sämre, och sedan dog han. Han var bara 12 år."

Uanci blev tyst för ett ögonblick, överväldigad av sina känslor, och jag började förstå varför hon hade varit så allvarlig. Den här unga kvinnan hade redan varit med om en stor tragedi i sitt liv. Men det fanns också en strimma av hopp som lyste i hennes ögon.

"Sedan", började hon igen, "bestämde sig pappa äntligen för att komma tillbaka till kyrkan. Först var det svårt för honom. Vår biskop, ledare, släktingar och familjemedlemmar uppmuntrade honom och sade att det enda sättet som vår familj skulle kunna vara tillsammans på igen — och kunna träffa min bror igen — var om vi beseglades i templet.

FRID I TEMPLET

"Till er som är värdiga och har möjlighet att besöka templet: Jag uppmanar er att göra det ofta. Templet är en plats där vi finner frid. Där kan vi förnya vår hängivenhet mot evangeliet och stärka vårt beslut att hålla buden."

President Thomas S. Monson, "Tills vi möts igen", *Liahona*, maj 2009, s. 113.

"Vi hade det kämpigt när min bror hade dött", fortsatte Uanci. "Men mina föräldrar arbetade flitigt och tog emot sina förrättningar. Till slut beseglades vi som familj den 10 oktober 2008, exakt ett år efter Alekisios död. Min biskop intog platsen som min lillebror. Det var den mest obeskrivliga känsla jag någonsin haft."

Uancis tårar var inte längre sorgtårar utan glädjetårar. Hon och hennes familj hade varit i Herrens hus och beseglats där och hon visste vad det innebar. Om hennes familj lever värdiga förbunden så kommer de att vara tillsammans för evigt.

När jag tänker på Uanci ser jag hur hon går över skolområdet som tillhör Liahona, en high school som kyrkan driver i Tonga och som ligger bredvid templet. Medan Uanci går där tittar hon upp mot spiran med ängeln Moroni vars gyllene gestalt glimmar i solskenet. Hon har tårar i ögonen igen, men hon ler också för hon vet att hon kommer att träffa Alekisio igen. ■

HAN SADE: "NEJ! INTE EN CHANS!"

"I den mån någon bland er dricker vin eller starka drycker, är detta inte gott, inte heller passande i er Faders ögon" (L&F 89:5).

Truman E. Benson

Baserad på en sann berättelse

Jag trodde att min bästa vän Chase gjorde vad som helst. När jag utmanade honom att hoppa ner från översta trappsteget på min veranda så gjorde han det, och tog till och med sats!

När jag utmanade honom att åka en berg-och-dalbana där man sitter upp och ner, så satte han sig dessutom längst fram!

Och när jag sade att det inte fanns en chans att han skulle våga säga hej till Julia — den sötaste tjejen på hela skolan — så sade han inte bara hej utan satt och pratade med henne i fem minuter!

Jag trodde att Chase gjorde vad som helst. Det vill säga, ända tills nu.

Chase kommer hem till mig nästan varje dag. Vi bor jättenära varandra. Det är bara ett hus mellan hans och mitt. Men Chase kommer inte på söndagar eller måndagar. På söndagarna går han till kyrkan. På måndagarna har han någon slags familjekväll. Han bjöd dit mig några gånger. Vi åt brownies och lekte

lekar. Det var ganska roligt.

Chase kommer hem till mig efter skolan och leker. Det är kul att han är där för mamma och pappa är fortfarande på jobbet. Det är roligt att leka med Chase. Vi tycker om att hitta på roliga historier. Chase är vän med alla. Jag hör honom aldrig prata illa om andra — även om alla andra gör det.

I dag spelade Chase och jag basket. Det var ganska varmt så jag frågade Chase om han ville ha något att dricka.

"Javisst", sade Chase. Han rullade iväg bollen i gräset och sprang fram till verandan.

Vi gick in och fortsatte till köket. När jag öppnade kylan fick den kalla luften håren på armarna att stå rätt upp. När jag tittade in i kylan såg jag först bara juice och mjölk.

"Herren har befallt dig att ta väl hand om din kropp. För att göra det behöver du hålla visdomsordet."

Vägledning för de unga
(häfte, 2002), s. 36.

Sedan fick jag syn på en öppnad burk inne i hörnet.

Pappa hade lämnat kvar en öppen ölburk. Han skulle aldrig få veta om vi tog några klunkar. Jag tog ut burken.

"Vill du ha?" frågade jag.

"Vad är det?" frågade Chase.

"Det är öl", sade jag. "Pappa dricker det jämt. Han märker inte om vi bara tar en klunk."

Chase tittade på mig. Han höjde ögonbrynen och satte händerna i sidorna. Sedan sade han något som jag aldrig trodde jag skulle få höra honom säga.

"Nej! Inte en chans!" sade Chase.

"Sade du *nej*?" frågade jag.

"Öl är inte bra för oss", sade han. "Vi borde inte dricka det. Det får folk att göra dumma saker."

"Inte om man bara tar en liten klunk", sade jag. "Titta här, jag ska visa dig."

Jag lyfte kannan mot munnen, tog en liten klunk och log. Det smakade hemskt men jag ville inte verka mesig.

"Där ser du. Ser jag dummare ut nu kanske?" frågade jag.

"Jag tror att jag ska gå hem", sade Chase. "Drick inte mer av det där. Det är ingen bra idé."

När jag såg Chase gå ut genom dörren och springa nerför trottoaren mot sitt hus undrade jag varför han kunde göra nästan allting utom att ta en liten klunk öl.

Jag tog en liten klunk till när Chase hade gått. "Fy! Det här är verkligen äckligt", tänkte jag och satte tillbaka burken i hörnet av kylan.

Chase hade kanske rätt trots allt. ■

LED MIG, STÖD MIG

Anne-Mette Howland

Baserad på en sann berättelse

När jag var 10 år flyttade min familj från Danmark till Kanada. Vi hade bara bott där ett litet tag när två systrar som bodde på andra sidan gatan från vårt nya hem frågade om jag och min 12-åriga bror Poul ville följa med dem på en busstur och titta på staden.

Poul och jag såg ivrigt fram emot att få göra det. Mamma var inte lika säker men gav med sig till slut. Hon gav de båda flickorna pengar till våra bussbiljetter. Hon bad dem ta hand om oss eftersom min bror och jag inte kunde prata engelska än. Flickorna lovade att de skulle ta väl hand om oss.

Vi gick på bussen och den körde iväg. Efter ett tag stannade bussen och flickorna vinkade till oss att gå av. Vi följde efter dem och började gå runt i staden.

Sedan började flickorna plötsligt springa i olika riktningar! Vi försökte följa efter dem men de försvann bakom obekanta hörn. Först trodde vi att de bara skojade med oss och att de snart skulle komma

tillbaka. Men efter ett tag förstod vi att vi hade gått vilse och var lämnade ensamma.

"Ska vi fråga någon om vägen hem?" frågade jag Poul.

"Vi kan inte prata engelska och vi

"Tro på er själva. Tro på att ni aldrig är ensamma. Tro på att ni alltid kommer att få vägledning."

Elaine S. Dalton, Unga kvinnors generalpresident, "Tro!" *Liahona*, maj 2004, s. 110.

vet inte vad vi har för adress", svarade han.

"Vi ringer mamma", föreslog jag och pekade på närmaste telefonkiosk.

"Vi har inga pengar och vet inte vilket vårt telefonnummer är", sade Poul.

Jag började gråta. Poul lade armen om mig. "Var lugn, Anne-Mette. Vi ber en bön."

Vi stod tätt tillsammans och bad vår himmelske Fader hjälpa oss att hitta tillbaka hem.

Efter bönen pekade Poul ner mot en gata. "Jag känner att vi ska gå häråt", sade han.

Jag började gråta igen. Hur kunde han veta vilken väg vi skulle gå?

Poul tröstade mig igen. "Du måste ha tro på att vi blir vägleda", sade han.

När han sade det kom en känsla av frid över mig. Jag fick tanken att jag behövde ha tro och låta min bror leda mig.

När vi hade gått en lång stund kom vi till en damm. "Kommer du ihåg den här dammen?" frågade Poul. "Vi körde förbi den på vägen från flygplatsen till vårt nya hus!"

Jag kände mig bättre till mods när jag hörde entusiasmen i hans röst. Vi satte oss ner vid dammen och bad en bön till.

Plötsligt tittade Poul upp på något som fanns en bit bort. "Ser du den?" frågade han. Han tog sig upp och började springa, och jag flög upp och följde efter honom.

"Vad är det du ser?" ropade jag.

"Det är skylten på tvättomatens närheten av vårt hus!"

Vi följde skylten till vår gata och snart kunde vi se mamma som stod utanför huset. Vi sprang fram till henne och kramade om henne.

När vi gick in sade mamma:

”När jag såg de båda flickorna komma hem gick jag över och frågade var ni var. Deras mamma var inte särskilt trevlig. Hon sade att vi var utlänningar och att vi borde åka tillbaka dit vi kom från.”

Mamma lade armarna om oss. ”Jag vill att ni ska veta att inte alla här känner så. Vi kommer att möta många människor som hälsar oss välkomna och blir våra vänner. De där flickorna lämnade er ensamma i dag, men jag är glad att ni kom ihåg att vår himmelske Fader aldrig lämnar er ensamma.”

Sedan knäböjde vi och tackade vår himmelske Fader för att han hade fört oss hem i säkerhet. ■

En profets löfte

På våren 1848 lämnade min mormors morförfärdar, Charles Stewart Miller och Mary McGowan Miller, sitt hem i Skottland och färdades till S:t Louis i Missouri tillsammans med en grupp heliga. De kom fram 1849.

Medan familjen var i S:t Louis och arbetade för att samla ihop tillräckligt med pengar för att kunna resa till Saltsjödal, drabbades området av en koleraepidemi. Inom loppet av två veckor dog fyra familjemedlemmar. De överlevande barnen var nu föräldralösa, däribland min gammelmormor Margaret, som då var 13 år.

De återstående nio barnen Miller fortsatte att arbeta och spara till resan som deras föräldrar och bröder aldrig skulle få göra. De lämnade S:t Louis på våren 1850 med fyra oxar och en vagn och kom till

slut fram till Saltsjödal samma år.

Andra bland mina förfäder fick liknande prövningar. Men trots allt som hände förblev deras vittnesbörd orubbligt och fast.

Av allihop har jag fått en arvedel av total hängivenhet mot Jesu Kristi evangelium

Av hela mitt hjärta och med själens innerlighet förkunnar jag att Gud lever. Jesus är hans Son, Faderns enfödde i köttet. Han är vår Återlösare. Han är vår Medlare inför Fadern.

Han älskar oss med en kärlek vi inte helt kan förstå, och eftersom han älskar oss gav han sitt liv för oss. Min tacksamhet mot honom går inte att uttrycka i ord.

Jag lovar att jag ska ägna mitt liv och mina krafter åt att tjäna honom och att leda hans kyrkas angelägenheter i enlighet med hans vilja och genom hans inspiration. ■

Från ett tal under generalkonferensen i april 2008.

President Thomas S. Monson

ETT ARV AV TRO

Ett arv är en värdefull gåva som vi får av våra förfäder. President Monsons mormors morförfärdar, Charles och Mary Miller, gav honom en arvedel av tro på Jesu Kristi evangelium. Skriv de rätta orden från berättelsen på de tomma raderna.

Familjen Miller började sin långa resa i _____.

De arbetade i S:t _____ för att tjäna pengar så att de kunde fortsätta sin resa.

En _____ dödade många människor.

När föräldrarna och två bröder hade dött, färdades _____ barn i familjen Miller vidare.

De hade _____ oxar och _____ vagn.

President Monsons gammelmormor Margaret var _____ år.

De färdades från S:t Louis i _____ till _____.

President Monson sade: "Jag lovar att jag ska ägna mitt _____ och mina krafter åt att tjäna [Jesu Kristus]."

EN PIONJÄR I DAG

En pionjär är någon som är först med att gå någonstans eller göra någonting och som visar andra vägen. Rita en bild av någon du känner till eller någon i din familj som är en pionjär i dag.

Du slipper att dra en kärra,

lämna din familj;

*du slipper gå hundrasextio mil,
du kära pionjär!*

Men du måste också vandra

uti tro och mod

*och leva rätt på vår Herres sätt,
du kära pionjär!*

("Vår tids pionjärer", Barnens sångbok, s. 138–139)

Jag följer Jesu Kristi exempel när jag är en god vän till _____.

Jag följer Jesu Kristi exempel när jag hjälper min bror eller syster genom att _____.

Jag följer Jesu Kristi exempel när jag ber och tackar min himmelske Fader för _____.

Jag följer Jesu Kristi exempel genom att _____.

Jag kan följa Jesu Kristi exempel

Sandra Tanner och Cristina Franco

Jesus Kristus sade: "Kom och följ mig." Vi kan följa Jesus genom att göra det som han gjorde. Bilderna på andra sidan visar hur Jesus uppmuntrade människor att ha tro på honom. Han lärde dem att det är viktigt att tacka för de välsignelser vi får. Han samlade barnen omkring sig så att han kunde vara med dem och undervisa dem. Jesus älskade människorna han var med och sade att vi skulle älska vår nästa. Genom liknelsen om den barmhärtige samariten undervisade Jesus oss om hur man visar kärlek mot andra.

En resenär attackerades av tjuvar och lämnades att dö. En präst och sedan en levit såg den sårade mannen men båda gick förbi utan att hjälpa honom. Till slut kom en samarit förbi och stannade och hjälpte mannen. Han förband mannens sår och tog honom till ett värdshus. Samariten gav pengar till värdshusvärden för att han skulle ta hand om mannen. (Se Luk 10:30–37.) Den här berättelsen visar oss vad det innebär att följa budet att älska vår nästa.

Skriftdagbok för juli 2010

Läs Lukas 18:22.

Be till din himmelske Fader för att få veta hur du kan följa Jesus.

Lär dig Lukas 18:22 utantill.

Välj en av följande aktiviteter eller hitta på en egen:

- Hjälp någon annan att lära sig Lukas 18:22 utantill.
- Gör aktiviteten på sidan 64. Klipp ut fotavtrycken. När du gör något för att följa Jesu Kristi exempel så skriver du ner det på den tomma raden och klistrar dit ett fotavtryck på stigen.
- Bli vän med någon som har ett handikapp eller som är ensam. Tänk på vilket exempel Jesus var så kan det hjälpa dig att veta vad du ska göra. Du kan besöka och umgås med personen och uppmuntra och hjälpa honom eller henne.

Hur får du hjälp att förstå det här skriftstället genom det du har gjort?

Skriv i din dagbok eller rita en bild om vad du har gjort. ■

Pionjärparasoller

*"Den kärlek som är Kristi rena kärlek består för evigt"
(Moroni 7:47).*

Marli Walker

Baserad på en sann berättelse

Sarah! Sarah, vakna!" sade femåriga Christiana Larsen till sin lillasyster. "Det är dags att gå."

Treåriga Sarah kämpade för att öppna ögonen.

"Men det är ju fortfarande mörkt ute", klagade hon sömnigt.

"Jag vet, men mamma säger att vi måste se till att komma iväg tidigt. Båten till Amerika går snart."

Familjen Larsen hade blivit medlemmar i kyrkan i Danmark. Nu skulle de färdas den långa vägen för att vara med medlemmarna i Saltsjödal.

Christiana hjälpte Sarah att klä på sig. Sedan tittade de små flickorna sig tårögt omkring i sitt bekväma sovrum för sista gången. De visste att det skulle dröja länge tills de fick sova i en riktig säng igen.

"Glöm inte ditt parasoll, Sarah", sade Christiana när hon tog upp sitt eget spetsprydda parasoll av silke. "Mamma sade att hon skulle packa ner dem tillsammans med sängkläderna."

Mamma och pappa hade sagt att de inte kunde packa något mer än det allra nödvändigaste för resan till Amerika. När sängkläderna, kläderna och verktygen var nerpackade

skulle det inte finnas rum för så mycket annat. Men Christiana och Sarah hade tigt och bett om att få ta med sig en enda favoritsak till sitt nya hem. De skulle ju faktiskt lämna kvar sina dockor, böcker och leksaker. Båda flickorna valde sitt vackra parasoll.

I soluppgången gick Christiana och hennes familj ombord på båten som skulle segla till Amerika. De var ivriga över att få komma till Sion fastän de var tvungna att lämna sina vänner, sina släktingar och sitt hem.

Resan över havet var lång och tröttsam. Under de heta eftermiddagarna på båten använde de båda flickorna sina fina parasoller för att få lite skugga. Om vinden blåste i rätt riktning seglade båten framåt i stadig takt. Men om vinden ändrade riktning så tvingades båten tillbaka, ofta lika långt som den hade kommit.

När familjen Larsen kom till Amerika köpte de en vagn och oxar och påbörjade den långa resan till Saltsjödal. Det var varmt och guppigt att åka på vagnen så Christiana och Sarah gick ofta i stället.

Liksom många andra pionjärfamiljer fick Christianas familj uppleva svårigheter och tragedier längs vägen. Christianas nyfödde bror

dog under resan och begravdes på slätten.

När familjen Larsen hade kommit fram till Saltsjödal 1857 tyckte Christiana om att gå till kyrkan med andra barn i sin ålder. Christiana och Sarah tog glatt med sig sina parasoller till kyrkan varje söndag för att hålla den heta ökensolen borta från ansiktet.

Allteftersom dagarna och veckorna gick började familjens pengar och mat att ta slut. En kväll hörde Christiana hur hennes föräldrar samtalade om problemet. Hennes pappa sade att han kände till en familj som hade välsignats med en god sädesskörd. Familjen Larsen kunde byta något de hade mot lite mjöl. Men vad hade de som de kunde byta med?

Christiana ville säga något. "Ni kan byta våra parasoller mot mjölet, pappa."

"Men ni älskar ju era parasoller, Christiana. Det kan jag bara inte göra!"

"Det går bra, pappa", sade

ILLUSTRATION BRIAN CALL

Christiana. "Vi behöver maten mer än vi behöver parasollerna."

Dagen därpå bytte Christianas pappa de vackra spetsprydda parasollerna mot lite mjöl. Mjölet gjorde att det fanns mat för hela familjen.

Den kvällen när Christiana gjorde sig i ordning för sängen tittade hon sorgset bort mot hörnet där hennes fina parasoll hade stått. Men när hon tänkte på det härliga brödet hon hade ätit till kvällsmat byttes

sorgen ut mot tacksamhet. När hon bad sin bön den kvällen tackade hon sin himmelske Fader för sitt fina parasoll som hade gjort så att familjen kunde få mat. ■

Offer är det slutliga provet på vår hängivenhet mot evangeliet. Det innebär att vi måste ge av vår tid, våra talanger, vår energi och våra jordiska ägodelar för att Guds verk ska gå framåt."

Se äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum, "Är du en sista dagars helig?" *Liahona*, nov. 2003, s. 96.

Beatriz da S., 10 år, Brasilien

När jag var liten tog mamma med mig på många dop. Men förra året, när jag var tillräckligt gammal för att döpas, var jag jättenervös. Jag var rädd att jag inte skulle kunna delta i förrättningen på rätt sätt, som de jag hade sett döpas. Framför allt var jag rädd för att gå ner i vattnet. Men den Helige Anden hjälpte mig. Det kändes som om jag hela tiden hörde orden: "Var inte rädd! Var inte rädd!" Den Helige Anden hjälpte mig komma över de här problemen så att jag kunde döpas, som var mycket viktigt för mig. Jag blev mycket välsignad. När jag kom upp ur vattnet var jag inte rädd för vattnet längre, och det kändes bra inombords.

Bryan K., 9 år, Taiwan

ARBETA FLITIGT OCH VAR REDO

Det gick inte så bra för mig med språkkuppsatsen i malajiska under det första terminsprovet. Betyget sjönk väldigt. Jag var jätteledsen, men jag visste att jag hade mig själv att skylla för jag hade använt många timmar efter skolan till att leka med mina vänner i stället för att göra mina läxor och studera. Mamma och jag gjorde upp en plan för hur jag skulle kunna bli bättre. Jag skulle göra mina läxor utan gnäll när hon sade till mig varje dag, och vi skulle båda be om att jag skulle göra bättre ifrån mig på nästa prov. Jag arbetade flitigt hela terminen. En vecka före provet blev mamma manad att be mig förbereda mig för ett särskilt ämne till uppsatsdelen av provet. Läraren bestämmer ämnet och vi blir betygsatta efter hur bra vi skriver om det ämnet.

Dagen när provet skulle göras blev jag överraskad när jag såg att ämnet som läraren hade valt var just det som jag hade förberett mig för! Tack vare att jag hade arbetat flitigt och förberett mig, fastän jag inte visste att det här skulle bli ämnet, så skrev jag mycket bra och fick MVG! Min

lärare var förvånad över att jag hade blivit så mycket bättre.

Jag fick ett vittnesbörd om arbete. Jag vet att om vi ber och arbetar flitigt så får vi inspiration som hjälper oss lyckas med vårt arbete.

Ethan D., 11 år, Malaysia

Gino A., 6 år, Filippinerna

Edwin M., 9 år, från Costa Rica är bra på att sjunga och tycker om att sjunga "Barnets bön". Han gillar att simma. I skolan berättar han ofta om evangeliet för sina vänner och påminner dem om att inte säga fula ord.

Ibland när jag ligger i sängen tänker jag på vad som skulle kunna hända om huset började brinna och blir jätterädd. När det händer ber jag till min himmelske Fader. Då får jag en fridfull känsla och kan somna lätt. Jag är tacksam för att jag alltid kan be till min himmelske Fader när jag är rädd eller ledsen. Han hjälper mig att klara av allting.

Lea M., 9 år, Tyskland

Melanie A., 3 år, från Mexiko tycker om att hjälpa sin mamma att plocka upp leksakerna när hon har lekt. Nu när hon är tre år hjälper hon till i kyrkan genom att dra stolarna till andra så att de kan stapla upp dem efter söndagsmötena. Melanie älskar president Monson och hon tycker om att se honom på teve när det är konferens.

Om du vill skicka in en teckning, ett foto, en upplevelse, ett vittnesbörd eller ett brev till Vår sida, skicka den då med e-post till liahona@ldschurch.org och skriv "Our Page" på ämnesraden.

Varje bidrag **måste** innehålla barnets fullständiga namn och ålder samt föräldrarnas namn, församling eller gren och stav eller distrikt samt ett skriftligt tillstånd från föräldrarna (e-postmeddelande går bra) att publicera fotot och bidraget. Brev kan komma att förtydligas eller förkortas.

"Jesus är vår käre vän, alltid är han när" (Barnens sångbok, s. 37).

VEM ÄR JESUS?

Eliana Osborn

Baserad på en sann berättelse

1. "Akta dig! Allosaurusen kommer och tar dig!" röt Teddy medan han jagade Coles dinosaurie runt soffan med sin allosaurus.

"Ingen kan stoppa mig. Jag är en tyrannosaurus rex", sade Cole och låtsades få dinosaurien att hoppa längs väggarna.

3. "Vem är det där på väggen?" frågade Teddy medan han åt en ostbit.

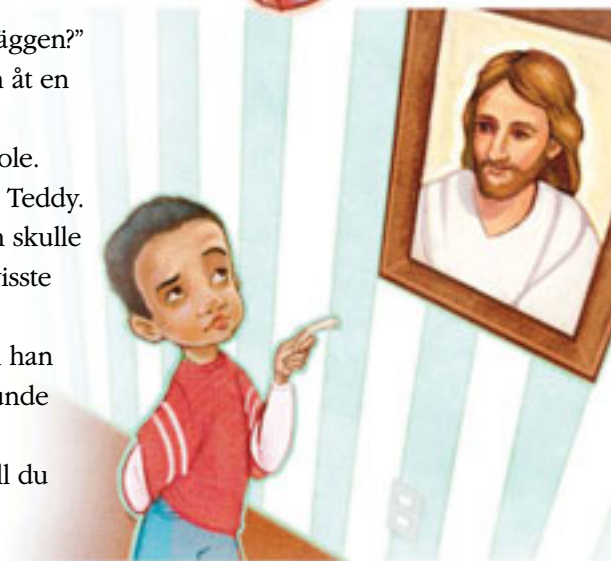
"Jesus, så klart", sade Cole.

"Vem är Jesus?" frågade Teddy.

Cole visste inte vad han skulle säga. Han trodde att alla visste vem Jesus var.

"Han bor i himlen. Och han älskar alla", var allt han kunde komma på att svara.

"Okej", sade Teddy. "Vill du gå ut?"

2. Pojkarna stampade genom huset som högljudda, hungriga dinosaurier tills mamma tog fram ett mellanmål.

4. Cole knäböjde vid sin säng på kvällen och skulle just be en bön när pappa kom in.

"Hade du roligt med Teddy i dag?" frågade pappa.

"Ja. Vi lekte i sandlådan och med dinosaurierna. Pappa, Teddy frågade vem Jesus var, och jag visste inte vad jag skulle säga till honom."

5. Pappa pekade på en bild på väggen ovanför Coles säng. Det var en bild av Jesus med barn omkring sig. "Vad tänker du på när du ser den här tavlan?" frågade pappa.

6. "Jag tänker på att jag vill bo hos Jesus och min himmelske Fader en dag. Och att Jesus var snäll mot människorna när han var på jorden", sade Cole.

7. "Det låter som om du skulle kunna berätta allt det där för Teddy", sade pappa.

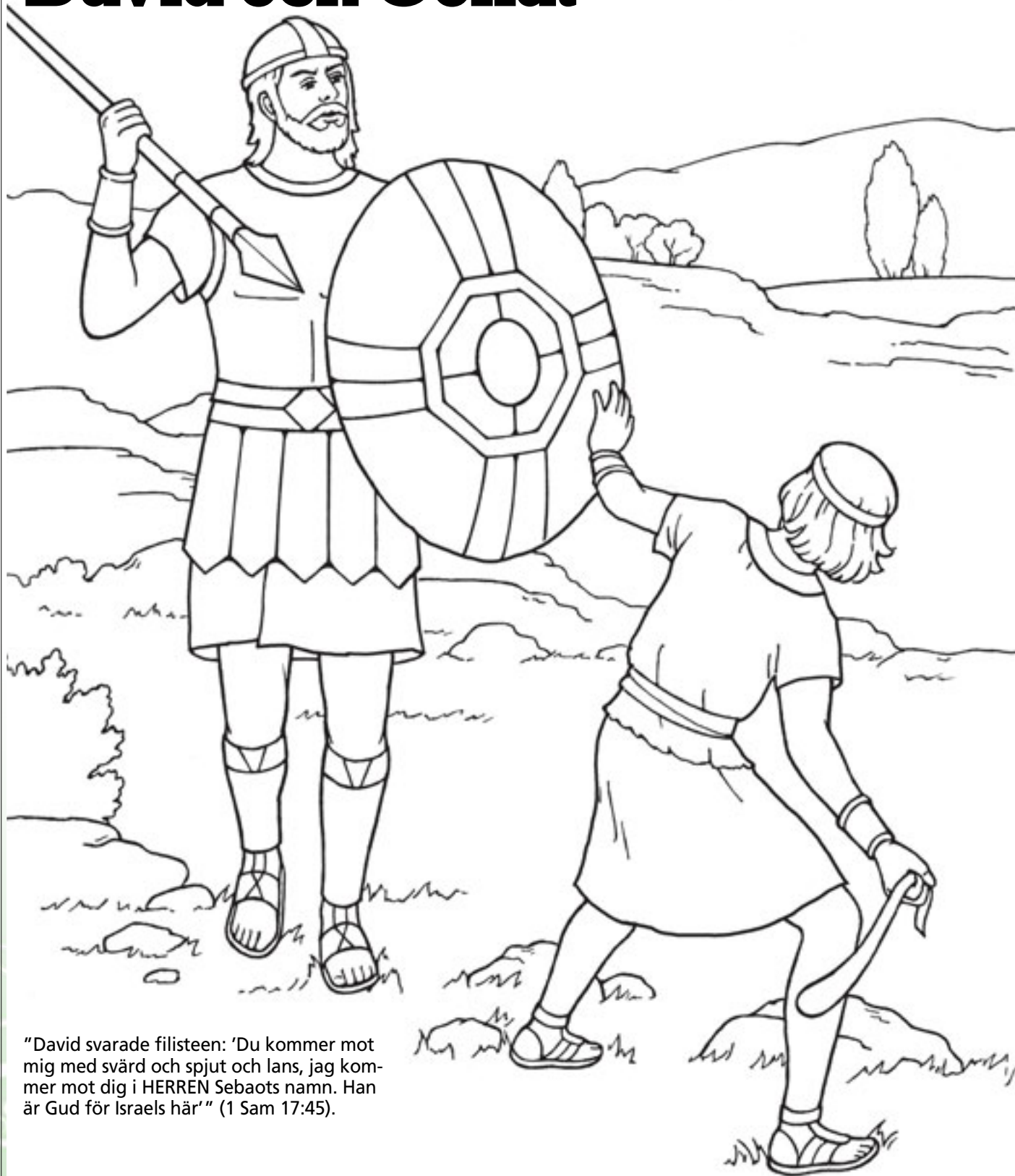
"Teddy kanske vill följa med mig till kyrkan någon gång", sade Cole. "Då skulle han få lära sig mycket om Jesus. Och det är roligt också."

8. Pappa pussade Cole på huvudet.

"Du är en bra kille, Cole. Vår himmelske Fader och Jesus är båda stolta över dig. Och Teddy har tur som har dig till vän." ■

David och Goliat

"David svarade filisteen: 'Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, jag kommer mot dig i HERREN Sebaots namn. Han är Gud för Israels här'" (1 Sam 17:45).

Pionjärernas färd

Arie Van De Graaff

De här pionjärerna försöker att ta sig hem. Kan du hjälpa dem att hitta rätt väg?

Söndagsskolans presidentskap lärt sig viktig roll

Lauren Allen

Kyrkans tidningar

Varje söndag i Highlands 30:e församling i Utah går Richard Christiansen och hans rådgivare i Söndagsskolans presidentskap igenom en rutin som är bekant för nästan varje enhet i kyrkan. De ser till att varje klass har en lärare och hjälper deltagarna att ta sig in i klassrummen från korridorerna.

Men broder Christiansen har upptäckt att hans ansvarsuppgifter inte är begränsade till att vakta klassdeltagare och ringa i klockor.

En av kворumens och biorganisationernas främsta uppgifter är att undervisa medlemmarna om evangelieprinciper som är viktiga för deras frälsning. Rollen som tillhör Söndagsskolans presidentskap, till exempel broder Christiansen och hans rådgivare, är att hjälpa biorganisations- och prästadömsledare i det här arbetet genom att vara fortbildningshandledare i församlingen.

”Undervisning är det främsta redskapet kyrkan har för att stärka medlemmarna, hjälpa dem fördjupa sitt vittnesbörd om återställelsen och uppnå frälsning och upphöjelse”, säger Russell T.

Osguthorpe, Söndagsskolans generalpresident.

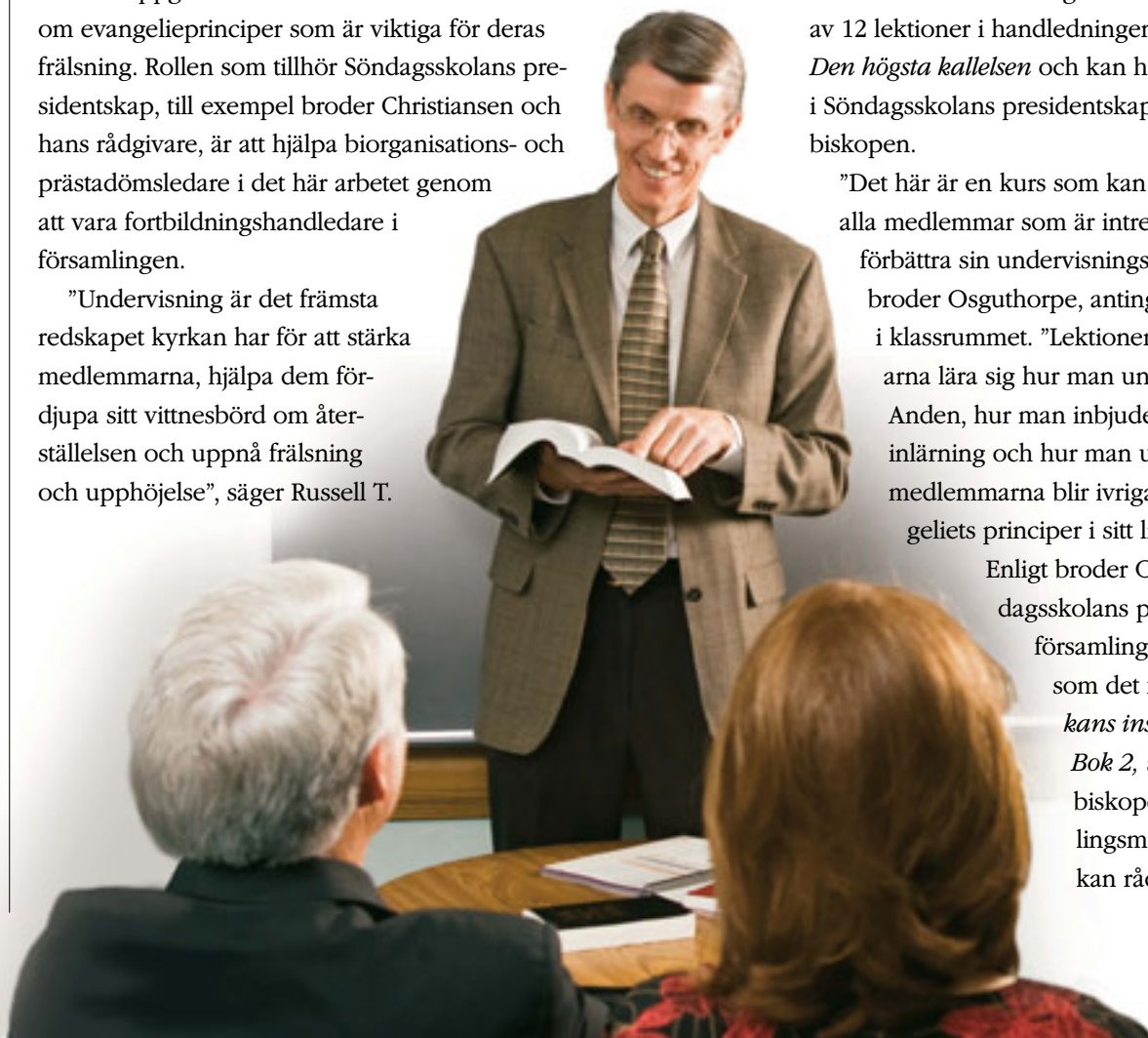
Som församlingens söndagsskolepresident har broder Christiansen ansvaret att verka som en resurs för föräldrar, ledare och lärare och hjälpa till att förbättra undervisningen i hemmet och i kyrkan.

”Undervisningen är viktig, och effektiva lärare hjälper andra att bli ivriga att få lära sig mer”, säger broder Christiansen.

Ett av redskapen som Söndagsskolans presidentskap har är fortbildningskursen för lärare som kan hållas under söndagsskoletid. Kursen består av 12 lektioner i handledningen *Undervisning: Den högsta kallelsen* och kan hållas av en medlem i Söndagsskolans presidentskap, under ledning av biskopen.

”Det här är en kurs som kan vara till hjälp för alla medlemmar som är intresserade av att förbättra sin undervisningsförmåga”, säger broder Osguthorpe, antingen i hemmet eller i klassrummet. ”Lektionerna hjälper deltagarna lära sig hur man undervisar genom Anden, hur man inbjuder till aktiv, flitig inlärnin g och hur man undervisar så att medlemmarna blir ivriga att tillämpa evangeliets principer i sitt liv.”

Enligt broder Osguthorpe är Söndagsskolans presidenter med på församlingsrådet regelbundet, som det föreskrivs i *Kyrkans instruktionshandbok, Bok 2*, så att de känner till biskopens mål för församlingsmedlemmarna och kan rådgöra tillsammans

om hur de kan förbättra undervisningen så att målen kan uppnås.

Under församlings- eller grensrådsmötet kan Söndagsskolans president inbjudas av biskopen eller grenspresidenten för att undervisa om principer som har med undervisning och inläring av evangeliet att göra. Broder Osguthorpe säger att han också kan rapportera närvaron i söndagsskoleklasser för ungdomar och vuxna och be andra församlingsledare hjälpa dem som kanske har det svårt.

”Den bästa undervisningen i kyrkan sker i hem där trofasta föräldrar följer evangeliets principer och undervisar sina barn om principerna. Biorganisationerna är där för att stödja hemmen i de här heliga plikterna. Söndagsskolans presidentskap är en resurs i församlingen som kan hjälpa både föräldrar och lärare att utföra sina ansvarsuppgifter”, säger broder Osguthorpe.

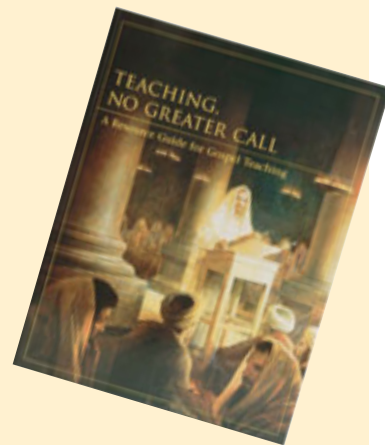
Bra evangelieundervisning från föräldrarnas och ledarnas sida kan stärka medlemmarnas vittnesbörd och hjälpa dem att komma till Kristus, säger han.

”Det enda rimliga sättet att mäta hur bra evangelieundervisningen är [i en församling] är att iakttä medlemmarnas trofasthet. Om fler unga män verkar som missionärer, om fler ungdomar [växer upp och] gifter sig i templet, om fler föräldrar läser skrifterna, har hemafton och besöker templet regelbundet så har undervisningen förbättrats.” ■

HJÄLPMATERIAL FÖR ATT FÖRBÄTTRA UNDERVISNINGEN

Genom att använda skrifterna, handledningen *Undervisning: Den högsta kallelsen* (artikelnr. 36123 180) och avdelningen ”Evangelieundervisning och ledarskap” i *Kyrkans instruktionshandbok, Bok 2*, kan medlemmarna förbättra sin undervisning och följa uppmaningen från president Gordon B. Hinckley (1910–2008) att undervisa om Jesu Kristi evangelium ”bättre än vad vi någonsin gjort tidigare” (”Vi har ett verk att utföra”, *Nordstjärnan*, juli 1995, s. 90).

”Vi måste stärka oss själva och vårt folk så att våra lärare talar ur hjärtat snarare än ur böckerna, så att de ger uttryck för sin kärlek till Herren och hans dyrbara verk. På något sätt kommer det då att tända en eld i hjärtat hos dem de undervisar” (*Teachings of Gordon B. Hinckley* [1977], s. 619–620).

Syftet med kursen Undervisa om evangeliet som finns i *Undervisning: Den högsta kallelsen* är att hjälpa kyrkans medlemmar utveckla sina förmågor och inse vikten av att förbättra evangelieundervisningen. Kursen tar upp ämnen som att undervisa genom Anden, uppmuntra till flitiga studier och använda effektiva undervisningsmetoder.

Handledningen *Undervisning: Den högsta kallelsen* finns på över 30 språk. Kontakta distributionsfilialen för att se om den finns. ■

FÖRÄNDRINGARI FRÅGA OM FORTBILDNING

I ett brev daterat den 17 november 2006 tillkännagav första presidentskapet ändringar för hur fortbildning ska

genomföras. En del förvirring angående detta kvarstår. Följande anger vad som upphört och vad som fortsätter.

UPPHÖRT:

Ämbetena lärarutbildningsledare för stav och församling har upphört.

Kvartalsvisa fortbildningsmöten har upphört.

FORTSÄTTER:

Lärarutbildningsledarens *ansvarsuppgifter* tillhör nu församlingens eller grenens söndagsskolepresident.

Fortbildningskursen i *Undervisning: Den högsta kallelsen* kan fortfarande hållas efter behov. ■

Nya missionspresidenter påbörjar sitt arbete

De flesta av de över 100 nya missionspresidenterna och deras hustrur påbörjade sitt treåriga tjänande den här månaden i missioner över hela världen.

Mission	Ny president
Alabamamissionen Birmingham	Richard N. Holzapfel
Argentnamissionen Buenos Aires Nord	Richard M. Gulbrandsen
Argentnamissionen Buenos Aires Syd	Michael J. Stapley
Argentnamissionen Córdoba	Alfredo L. Salas
Arizonamissionen Mesa	R. Spence Ellsworth
Arizonamissionen Tempe	Dean L. Howes
Armeniemissionen Jerevan	Reese A. Carter
Australiemissionen Brisbane	Fritjof F. Langeland
Australiemissionen Melbourne	Dennis R. Lifferth
Australiemissionen Perth	Paul L. Cahoon
Brasilienmissionen Campinas	R. Marshall Tanner
Brasilienmissionen Curitiba	Derek L. Cordon
Brasilienmissionen Goiânia	Ramon C. Prieto
Brasilienmissionen João Pessoa	Gordon J. Hall
Brasilienmissionen Londrina	Eduardo L. M. Tavares
Brasilienmissionen Ribeirão Preto	Gilson R. Prieto
Brasilienmissionen Santa Maria	Isaias D. Ribeiro
Boliviamissionen La Paz	Hector K. Quintanilla
Boliviamissionen Santa Cruz	Fernando E. Calderon
Kaliforniemissionen Carlsbad	Bruce M. Cook
Kaliforniemissionen Long Beach	Ted F. Hubert II
Kaliforniemissionen Los Angeles	Stephen R. Baker
Kaliforniemissionen San Bernardino	William E. Jardine
Kanadamissionen Edmonton	Chris W. Campbell
Kanadamissionen Montréal	Nelson C. Cannon
Kanadamissionen Toronto Väst	Bradford J. Brower
Chilemissionen Antofagasta	Leland E. Bruce
Chilemissionen Concepción	Neall W. Humphrey
Chilemissionen Rancagua	James D. MacArthur
Chilemissionen Santiago Väst	Richard W. King
Coloradomissionen Denver Syd	Alan R. Maynes
Colombiamissionen Barranquilla	Carlos A. Gaviria

Tjeckienmissionen Prag	David R. Irwin
Demokratiska Republiken Kongomissionen Lubumbashi	Gary L. Packer
Danmarkmissionen Köpenhamn	Jens H. Andersen
Ecuadormissionen Guayaquil Syd	Javier Montalti
Englandmissionen Leeds	Jerel D. Lindley
Floridamissionen Jacksonville	James W. Barry
Floridamissionen Orlando	Garth V. Hall
Floridamissionen Tallahassee	Dale Jensen
Floridamissionen Tampa	Bruce P. Summerhays
Guatemalamissionen Retalhuleu	José E. Maravilla
Hawaiimissionen Honolulu	John C. Dalton IV
Hondurasmissionen San Pedro Sula	Ronald L. Veirs
Idahomissionen Boise	Kent H. Cannon
Indienmissionen Bangalore	Randy D. Funk
Indianamissionen Indianapolis	Kent H. Collins
Indonesienmissionen Jakarta	George H. Groberg
Iowamissionen Des Moines	Dirk O. Jergensen
Italienmissionen Milano	David R. Wolfgramm
Italienmissionen Rom	Thomas Kelly
Japanmissionen Nagoya	Scott O. Baird
Kenyamissionen Nairobi	Steven H. Broadbent
Koreamissionen Daejeon	Mark C. Furniss
Mexikomissionen Chihuahua	Gerardo Angulo
Mexikomissionen Culiacán	Rolando Cantu
Mexikomissionen León	Karim Del Valle
Mexikomissionen Mérida	Netzahualcoyotl Salinas
Mexikomissionen Mexico City Öst	Robert H. Hicken
Mexikomissionen Mexico City Nordväst	Tom R. Tervort
Mexikomissionen Mexico City Väst	Carlos Villarreal
Mexikomissionen Monterrey Öst	Alan R. Walker
Mexikomissionen Villahermosa	Nicolas Castañeda
Michiganmissionen Detroit	Douglas D. Holmes
Missourimissionen S:t Louis	Stephen D. Clark
Mongolietmissionen Ulaanbaatar	Kris J. Mecham
Nevadamissionen Las Vegas Väst	Jerry B. Black
New Hampshiremissionen Manchester	David L. Wilkey
New Mexicomissionen Albuquerque	Wayne K. Miller
New Mexicomissionen Farmington	Spencer V. Jones
New Yorkmissionen Rochester	Jack R. Christianson
Nicaraguamissionen Managua Nord	Carlos F. Arredondo

Nicaraguamissionen Managua Syd	Javier F. Monestel
Nigeriamissionen Enugu	John K. Buah
Oklahomamissionen Oklahoma City	Nolan S. Taylor
Panamámissionen Panamá City	Craig L. Ward
Paraguaymissionen Asunción Nord	Horacio D. Madariaga
Pennsylvaniamissionen Philadelphia	William A. Schaefermeyer
Perumissionen Arequipa	Arturo Fernández
Perumissionen Cusco	Wilson B. Calderon
Perumissionen Lima Nord	Lawrence P. Blunck
Perumissionen Lima Väst	J. Scott Dorius
Perumissionen Trujillo	Terry D. Turk
Filippinernamissionen Butuan	Mernard P. Donato
Filippinernamissionen Cagayan de Oro	William A. Hernaez
Filippinernamissionen Cauayan	Rodolfo A. Carlos
Filippinernamissionen Iloilo	Ryan V. Pagaduan
Filippinernamissionen Naga	Ronald D. Bliesner
Filippinernamissionen Quezon City	David W. DeLaMare
Polenmissionen Warszawa	Stanford W. Nielson
Puerto Ricomissionen San Juan	Jorge M. Alvarado
Rysslandmissionen Moskva	Stephen J. Sorenson
Rysslandmissionen Samara	Ralph J. Sartori
Sierra Leonemissionen Freetown	Richard Roggia
Sydafrikamissionen Durban	James C. Von Stetten
Spanienmissionen Málaga	Richard R. Clegg
Taiwanmissionen Taichung	Clark T. Bishop
Texasmissionen Fort Worth	Joseph M. Sagers
Texasmissionen McAllen	Stephen J. Trayner
Texasmissionen San Antonio	Stephen E. Jones
Tongamissionen Nuku'alofa	'Aisake K. Tukuafu
Ugandamissionen Kampala	Eric C. Jackson
Uruguaymissionen Montevideo Väst	Ronald W. Heaton
Utahmissionen Salt Lake City	Bruce R. Winn
Utahmissionen Salt Lake City Syd	Bruce E. Miller
Utahmissionen S:t George	Keith G. Leonard
Venezuelamissionen Valencia	Jorge G. Montoya
Virginiamissionen Richmond	James C. Perry
Washingtonmissionen DC Nord	James R. Matsumori
Washingtonmissionen Everett	D. Keith Wilson
Washingtonmissionen Kennewick	Leonard D. Greer
Washingtonmissionen Seattle	Todd S. Larkin
Wisconsinmissionen Milwaukee	Timothy M. Jones ■

Kyrkan **ändrar missioner**

För att bättre anpassa resurserna till ändrade behov har kyrkan bildat 10 nya missioner och slagit ihop andra med grannmissioner. Det resulterande antalet missioner blir 340.

Kyrkan har bildat följande missioner:

Demokratiska Republiken Kongomissionen Lubumbashi, Guatemalamissionen Retalhuleu, Mexikomissionen Mexico City Nord-väst, Mexikomissionen Villahermosa, New Mexicomissionen Farmington, Nicaraguamissionen Managua Nord (Nicaraguamissionen Managua kommer att heta Nicaraguamissionen Managua Syd), Perumissionen Cusco, Perumissionen Lima Väst, Filippinernamissionen Iloilo och Utahmissionen S:t George.

Kyrkan har slagit ihop följande missioner:

Australienmissionerna Melbourne Öst och Väst blir Australienmissionen Melbourne.

Australienmissionerna Sydney Nord och Syd blir Australienmissionen Sydney.

Puerto Ricomissionerna San Juan Öst och Väst blir Puerto Ricomissionen San Juan. Delar av östra missionen slås samman med Dominikanska Republikenmissionen Santo Domingo Öst och Västindienmissionen.

Tysklandmissionen Hamburg blir en del av Tysklandmissionen Berlin.

Tysklandmissionen München/Österrikemissionen, Schweizmissionen Zürich och delar av Tysklandmissionen Frankfurt blir Alpernamissionen, tysktalande.

Illinoismissionerna Chicago Nord och Syd blir Illinoismissionen Chicago.

Illinoismissionen Peoria delas upp och införlivas med Iowamissionen Des Moines, Missourimissionen S:t Louis och Nebraskamissionen Omaha.

Irlandmissionen Dublin och Skottlandmissionen Edinburgh blir Skottland/Irlandmissionen.

Italienmissionen Catania delas upp och slås sammans med Italienmissionen Rom och Italienmissionen Milano.

Japanmissionen Hiroshima delas upp och införlivas med Japanmissionen Fukuoka och Japanmissionen Kobe.

Koreamissionen Söul Väst blir en del av Koreamissionen Söul.

New Jerseymissionen Cherry Hill delas upp och införlivas med New Jerseymissionen Morristown och Pennsylvaniamissionen Philadelphia.

Ohiomissionen Cincinnati delas upp och införlivas med Ohiomissionen Columbus och West Virginia-missionen Charleston.

Spanienmissionen Bilbao delas upp och införlivas med Spanienmissionen Barcelona, Spanienmissionen Madrid och Spanienmissionen Málaga. ■

Äldste Oaks talar till juridikstuderande vid Harvarduniversitetet

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum talade nyligen till juridikstuderande vid Harvarduniversitetet under den femte årliga "Mormonism 101 Series".

Varje år inbjuds en medlem i kyrkan av kyrkans studentförening för juridikstuderande vid Harvarduniversitetet att tala om mormonismens grundläggande lärodomar och att besvara de frågor som eleverna kan ha.

Äldste Oaks talade om kyrkans tro på vår himmelske Fader, Jesus Kristus och den Helige Anden som tre distinkta personer, åtskilda i fråga om identitet men eniga i ändamål. Han talade också om livets mening med hjälp av en kort beskrivning av frälsningsplanen.

Han bar sitt vittnesbörd om Jesus Kristus och försoningens kraft och sade: "För mig är underverket med Jesu Kristi försoning obegripligt, men den Helige Anden har vittnat för mig att det är sant, och jag gläder mig åt att kunna tillbringa mitt liv med att förkunna det."

Han fortsatte att tala om kyrkans tillit till olika sanningskällor, bland annat nutida uppenbarelser och skrifterna.

"Vi grundar oss inte på världens visdom eller människors filosofier — hur traditionella eller respekterade de än må vara", sade han. "Vårt vittnesbörd om Jesus Kristus är baserat på Guds uppenbarelser till sina profeter och till oss personligen." ■

Kardinal hyllar gemensamma ansträngningar för att försvara religiös frihet

I det första talet som hållits av en kardinal vid Brigham Young-universitetet sade hans eminens Francis Cardinal George att katoliker och sista dagars heliga måste hålla ihop i sitt försvar av religiös frihet i USA.

”När regeringen inte skyddar medborgarnas religionsfrihet

tillkommer det de religiösa grupperna, särskilt de som formats av Jesu Kristi evangelium, att försvara människans frihet”, sade han.

Kardinal George, Chicagos ärkebiskop och president för United States Conference of Catholic Bishops, talade till 12 000 elever och fakultetsmedlemmar i Marriott Center i Provo, Utah i USA.

Han uttryckte sin tacksamhet över att ”katoliker och sista dagars heliga har kommit att se

varandra som pålitliga partners när det gäller att försvara gemensamma moraliska principer”.

Båda kyrkorna har haft gemensam front i sådana frågor som abort, pornografi och äktenskap mellan personer av samma kön.

”Religiös frihet kan inte inskränkas till friheten att dyrka eller ens den personliga trosfriheten”, sade han. ”Religiös frihet innebär att religiösa grupper likaväl som religiösa individer har rätt att utöva inflytande i offentliga sammanhang.” ■

VÄRLDEN I KORTHET

Templet i Ogden ska renoveras

Det nästan 40 år gamla templet i Ogden, Utah i USA ska genomgå en omfattande renovering som kommer att ta 18 till 24 månader. Den huvudsakliga utformningen av templets interiör förblir densamma men exteriören får en ny design med nya sten- och glasbeläggningar. Byggnaden förstärks för att uppfylla seismiska krav, ny teknologi införs liksom mer energibesparande utrustning. En underjordisk parkering kommer också att byggas.

Ny Hedersbi-berlock designad

I samband med flera ändringar i Personlig tillväxt-programmet designades en Hedersbi-berlock som nu kan förtjänas av unga kvinnor som gör mer än att uppfylla de vanliga kraven. För att få berlocken kan en ung kvinna läsa hela Mormons bok på nytt och utföra 40 timmars tjänande efter det att hon har fått Unga kvinnors medaljong. En del av tjänandet ska vara att hon hjälper en annan ung kvinna uppnå sina mål i Personlig tillväxt-programmet. Utmärkelsen är en liten berlock som bärs på samma kedja som medaljongen.

Utställning om latinamerikanska medlemmar

Kyrkans historiska museum öppnade nyligen en tvåspråkig utställning som heter ”Mi Vida, Mi Historia: Berättelser om tro och inspiration från latinamerikanska medlemmar”, och presenterar andliga upplevelser som 24 medlemmar haft. Deras fotografier hänger runtom i utställningen och interaktiva audiovisuella bås ger besökarna information om deltagarnas liv. Utställningen finns på spanska och engelska på lds.org/museum. Klicka på **Exhibits and Galleries**, och sedan på **Current Exhibits**. ■

BREV TILL REDAKTIONEN

De återspeglar Frälsarens kärlek

Medan vi studerade ett budskap från första presidentskapet lade vi märke till förslagen på hur man kan anpassa lärdomarna till små barn och tonåringar. De är till hjälp både för vår familj och för familjerna vi besöker. Vi vet att ni vill göra evangeliets sanningar enkla, personligt tillämpbara och varaktiga. President Monson är Guds profet och medlemmarna i första presidentskapet återspeglar Frälsarens kärlek när de undervisar oss och ber för oss. Vi i vår tur älskar dem och ber för dem.

Familjen Dias, Brasilien

Ovärderliga affischer

Affischerna i tidningen är ovärderliga för vår familj. De ger ett kort, tydligt, visuellt budskap om kyrkans lärdomar. Vi har satt upp en ram bredvid ytterdörren och byter ut affischen varannan till var tredje vecka. Det hjälper oss alla att hålla buden. Vi har skrivit ut alla affischer från Internet sedan 2001. De är verkligen till välsignelse för oss. Tack!

Familjen Schwarzwälder, Tyskland

Skicka dina kommentarer eller förslag till liahona@ldschurch.org. Breven kan komma att förkortas eller förtydligas. ■

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

"Välsignad genom mitt ämbete", s. 11: När du håller lektionen kan du ta upp hur Herren lättade på författarens bördor när hon tjänade av hela sitt hjärta. Be familjemedlemmarna berätta hur de har välsignats när de har tjänat Herren.

"Vad förde pionjärerna med sig?", s. 16: Ni kan lyssna efter vilka fyra punkter president Stephen L Richards presenterar i sin artikel. Samtala om hur var och en av dem kan stärka er familj och välsigna dem som följer i era spår.

"Dela djärvt med dig av evangeliet", s. 30: Du kan uppmuntra familjen att samtala om hur de kan tillämpa följande uttalande från artikeln: "Kom ihåg att ni inte behöver känna att ni måste rättfärdiga er tro. Ni behöver bara förklara den i en anda av kärlek och vänlighet. Sanningen segrar alltid när sann lärdom lärs ut."

"Han sade: 'Nej! Inte en chans!'", s. 58: När du har läst eller gjort en sammanfattning av berättelsen kan ni ha ett rollspel om vad man kan göra när man utsätts för frestelser. Familjemedlemmarna kan öva på att säga "Nej! Inte en chans!" som Chase gjorde.

Hur blir det med hemaftonen?

"Hur blir det med hemaftonen? Ska vi inte ha det i kväll?" frågade min sexåriga dotter Leilani. En våg av skuld känslor kom över mig. Min make och jag hade verkligen försökt ha hemaftnar, men på grund av alla tidskrav hade vi kommit ifrån vanan. Leilanis påminnelse fick oss att bestämma oss för att inte försumma hemaftnarna, inte av någon anledning.

Allteftersom Leilani och hennes syster Nadia har blivit äldre har de velat undervisa om vad de har lärt sig i Primär under hemaftnarna. De ritar till och med teckningar för att illustrera principerna de vill undervisa om. Som föräldrar gläds vi åt att se dem prata om evangeliet, och ofta kan vi utvidga ämnet som de har valt.

"Hur blir det med hemaftonen? Ska vi inte ha det i kväll?" är ord som jag verkligen anstränger mig för att inte behöva höra igen. Jag vet att den bästa tiden att undervisa barn är när de är små. Världen må utöva sitt inflytande, men om vi arbetar och växer med våra barn kan vi nå vårt mål att uppfostra män och kvinnor med principer.

Patricia Cárdenas de Prado, Guatemala ■

SLÅSS, FLY ELLER TA EMOT SLAGEN?

R. Val Johnson

Kyrkans tidningar

Jag visste inte vad jag skulle göra den där eftermiddagen när jag var 14 år. Jag stod upptryckt mot skolväggen och blev slagen av en översittare. Eftersom jag var omringad av sex av hans kompisar så bestämde jag mig för att bara ta emot slagen.

Han slog mig och sedan sparkade han mig. Många gånger.

Till slut gick han och hans kompisar. Min buss kom och jag gick på. Jag lyfte inte på huvudet förrän bussen stannade vid min busshållplats. Femtio år senare undrar jag fortfarande om jag agerade av feghet eller kristlig fördragsamhet.

Den här upplevelsen belyser några förbryllande frågor som vi som sista dagars heliga ställs inför. Slåss vi, flyr vi eller tar vi bara emot slagen när vår tro attackerar?

Frälsarens ord verkar tydliga: "Om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra åt honom" (Matt 5:39). Jag har ofta undrat om Jesus bara använde en metafor för att lära sina efterföljare att inte reagera på förolämpningar med blodig hämnd, som var det vanliga tillvägagångssättet. Kanske.

Men tänk då på rådet i Läran och förbunden.

År 1833 drabbades kyrkan av våldsamma förföljelser, särskilt i Missouri. För att försvara sig tog kyrkans medlemmar till vapen. Vid den tidpunkten uppenbarade Herren kapitel 98. Där uppmanade han dem att härda ut — inom rimliga gränser. De hade rätt att försvara sig, men om de avstod skulle Herren belöna dem. Om de som förföljde dem bad om förlåtelse skulle de heliga förlåta dem "sjuttio gånger sju gånger" (vers 40). Och när det gällde att gå ut i strid så skulle de först vädja om fred och bara

FOTOILLUSTRATION DAVID STOKER

Vilka alternativ har vi som Kristi lärjungar när vi blir förföljda?

gå ut i strid om Herren befallde det.

Tiderna har förändrats sedan den där hemska perioden, men på sätt och vis är kyrkan fortfarande under attack. Vår lära missförstås i allmänhet. Oinformerade antaganden, ologiska beskyllningar och rena lögnar tas för sanningar.

Vad ska vi göra? Som lärjungar som strävar efter att "stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt" (Mosiah 18:9), måste vi göra något. Vi kan inte fly. Ska vi då slåss eller bara ta emot slagen?

När det gäller sådant kan vi se till profeterna. Under de senaste generalkonferenserna har jag märkt att en del tal har handlat om kyrkans ställning i fråga om kontroversiella frågor. Talarna kritiserar inte, men de kapitulerar heller inte. Ofta söker de efter en gemensam grund med dem som inte tycker som vi. De är respektfulla. De försöker förstå och bli förstådda.¹

Det kan finnas situationer när det enda valet är att slåss, fly eller ta emot slagen. Men vi har ofta ett bättre alternativ. Vi kan visa kärlek, som Jesus och hans apostlar gjorde. ■

SLUTNOT

1. Se Dallin H. Oaks, "Kärleken och lagen", *Liahona*, nov. 2009, s. 26; Jeffrey R. Holland, "Trygghet åt själen", *Liahona*, nov. 2009, s. 88; Jeffrey R. Holland, "Mina ord ... upphöra aldrig", *Liahona*, maj 2008, s. 91; Robert S. Wood, "Redskap för Herrens frid", *Liahona*, maj 2006, s. 93.

KRISTI ORD

Bärarna, av J. Kirk Richards

Den 4 november 1856 kom undsättare och Martins utslitna och utsultna handkärrekompani till Sweetwaterfloden i Wyoming. Isflak flöt omkring på den 30 meter breda floden och vattnet gick upp till midjan på sina ställen. Minnena av lidandet och dödsfallen som orsakats av att pionjärerna var tvungna att korsa Plattefloden några dagar tidigare fick dem att ropa till Herren om hjälp när de såg Sweetwaterfloden. Flera unga undsättningsmän erbjöd sig att bära kvinnor, barn och svaga över den

iskalla floden. Det tog nästan hela dagen. Deras medkännande och mod exemplifierar Herrens ord i Bergspredikan — liksom uppföringarna och lidandet som de här "handkärre medlemmarna" genomgick i sin strävan mot Sion.

"Saliga är de som sörjer, de skall bli tröstade ...

Saliga är de som blir följda för rättfärdighetens skull, dem tillhör himmelriket ...

Gläd er och jubla, ty er lön är stor i himlen"

(Matt 5:4, 10, 12).

MED TILLSTÅND AV CHURCH HISTORY MUSEUM

Kyrkans tillväxt i Central- och Sydamerika har varit imponerande och fortsätter än i dag. Medlemmarna här älskar Mormons bok (se ovan).

Men alla länder låter oss inte dela med oss av evangeliet inom deras gränser. Liksom andra profeter tidigare har vår profet, president Thomas S. Monson, uppmanat oss att fortsätta utöva tro och be "till förmån för de områden där vårt inflytande är begränsat och där vi ännu inte tillåts att fritt dela med oss av evangeliet. Under kan inträffa när vi gör det." Låt oss följa vår profets uppmaning. Nya områden kommer att öppnas för evangeliet precis som tidigare som svar på våra böner. Se "Den ska uppfylla jorden", sidan 24.

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

En tid för förnyelse, en tid för inre begrundan och en tid för frid!

Äldste José A. Teixeira

Andre rådgivare i områdespresidentskapet

I dessa dagar kan vi få ett elektroniskt meddelande i vår mobil och skicka ett svar omgående. Vi kan följa vänners och familjemedlemmars aktiviteter på Internet, läsa och se "live" vad som händer, inte bara på vår hemort, utan i hela världen. Förväntningarna och kraven har aldrig varit så stora i vårt umgänge med andra. För många kan takten, hastigheten och det höga antalet i fråga om de händelser som äger rum i livet i dag vara överväldigande. Av den anledningen vill jag för ett ögonblick prata om hur vi kan finna balans, frid och inspiration i en värld där så många pockar på vår tid och uppmärksamhet.

Under årens lopp har jag märkt att stunder av inre begrundan och närvaron i kyrkan har haft stor inverkan på mig och min familj. När våra barn var små var söndagsmötena i kyrkan veckans höjdpunkt. Förberedelserna inför söndagen förenade oss i stället för att stressa oss. Vi gladdes åt att undervisa våra små barn om grundläggande vördnadsprinciper och åt att vara tillsammans med dem i kyrkan.

Äldste José A. Teixeira

I dag är de vuxna men veckans höjdpunkt för mig är fortfarande att gå till kyrkan och närvara på sakramentsmötet.

Sakramentsmötet är en välsignelse för alla medlemmar i kyrkan. Det är en tid för förnyelse, en tid för inre begrundan, en tid för inspiration, en tid för lärdom och en tid för frid!

När vi tar del av sakramentet förnyar vi våra dopförbund. Vi fokuserar våra tankar på Frälsaren, och Jesus Kristus har hela vår

uppmärksamhet. Det är en tid när vi prioriterar Andens röst och får inspiration och känner frid.

Jag vittnar om att vi får omätliga välsignelser om vi går till kyrkan på söndagarna och närvarar vid sakramentsmötet varje

vecka. Vår himmelske Fader gav oss buden för att han ville välsigna oss.

"Det finns en lag, oåterkalleligen fastställd i himlen, före denna världs grundläggning, på vilken alla välsignelser är baserade, och när vi får någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad mot den **lag** på vilken den är baserad."¹

När vi håller sabbatsbudet och går till kyrkan och närvarar vid sakramentsmötet varje söndag välsignas vi med:

1. Inre frid
2. Inspiration
3. Styrka till att möta livets prövningar

Inre frid: Sakramentsmötet handlar om Jesus Kristus. Jesus gav följande löfte till apostlarna: "**Frid** lämnar jag efter mig åt er. Min **frid** ger jag er."²

"Verklig **frid** som känns i vårt inre — kommer endast i och genom tro på Herren **Jesus Kristus**."³

Nu för tiden kan vi inte

överleva utan den här inre friden som gör att vi kan resonera klart och göra genomtänkta val.

Inspiration: Ja, inspirationen vi får när vi är i kyrkan, men också löftet om att den Helige Anden förblir hos oss för att vägleda och inspirera vårt handlande och våra beslut under resten av veckan.

Styrka till att möta livets prövningar: Styrkan vi får när vi umgås med varandra. Genom att trofast närvara på sakramentsmötena stärks vår förmåga att fatta mod tack vare andra personers exempel.

De här välsignelserna får vi om vi går till kyrkan varje vecka och närvarar på sakramentsmötet, och samtidigt välsignas andra av vår närvaro.

Varje år blir tusentals nyomvända medlemmar i kyrkan i området Europa. Jag säger till er och till alla medlemmar, unga och gamla: Låt oss inte gå miste om välsignelserna som kommer av att närvara på sakramentsmötet!

Jag är tacksam för möjligheten vi har att ta del av denna tid av förnyelse, inre begrundan, inspiration, lärdom och frid!

I Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

- 1. Läran och förbunden 130:20.
- 2. Joh 14:27.
- 3. Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum, "Rikets fridsbudskap", *Liahona*, juli 2002, s. 98.

LOKALA NYHETER

Ett historiskt Fokus

Stephanie Thörn, Stockholm

Stockholms södra stav stod som arrangör för det första Fokus någonsin och det gick av stapeln den 29 december 2009 till den 1 januari 2010. Fokus har ersatt Bolliaden för unga ensamstående vuxna mellan 18 och 30 år. Det första Fokus hölls i Skogås i Huddinge kommun.

De omkring 250 deltagarna spenderade dagarna genom att ta del av olika föreläsningar, idrotta, dansa, gå till templet och umgås med varandra. Varje morgon erbjöds också ett flertal institutklasser med bl.a. ämnen såsom "Förändring — det enda som är konstant" och "Att finna det möjliga i det omöjliga — du bestämmer!"

Under nyårsaftonen hölls ett flertal föreläsningar om ledarskap, personlig marknadsföring och vardagsekonomi. Något som uppskattades av många.

Höjdpunkten på Fokus var ändå vittnesbörds-mötet som hölls på årets första men Fokus sista dag. Att sitta tillsammans och dela med sig och ta del av varandras vittnesbörd och känslor för evangeliet var både andligt och stärkande. Bland annat sa en av deltagarna att "det känns så bra att se att

Sofia Palm klipper bandet som startskottet för det första Fokus, en ungdomskonferens för unga ensamstående vuxna.

FOTO EMELIE MARIAS

de människor man omgetts sig med under veckan också har ett vittnesbörd om evangeliet."

"Jag har känt mig mycket inspirerad av alla de fina och underbara vittnesbörd som jag fick bevittna på Fokus sista dag. Att höra våra ungdomar vittna om sina känslor för Herren, deras Frälsare och Återlösare har gjort vårt arbete värt alla ansträngningar. Vårt tema för konferensen var att 'Varje själ är mycket värdefull i Guds ögon' (se L&F 18:10). Om varje själ är mycket värdefull i Guds ögon, varför skulle de då inte vara det för oss", säger Fokus-kommitténs ordförande John Wennerlund. ■

Början till något nytt

Felicia Sahlin, Västra Frölunda församling

Den 23 januari hade vi flickor i Unga kvinnor i Västra Frölunda församling en gemensam aktivitet som heter "Början till något nytt" för alla nya flickor som ska komma till Unga kvinnor under det kommande året.

När alla flickor, våra föräldrar och ledare hade samlats så började vi med en bön och en sång. Efter det läste vi tillsammans Unga kvinnors tema. Sedan var det dags för alla flickor att berätta lite om vad vi gör i Unga kvinnor. Vi fick var sin aktivitet att berätta om, t.ex. tempelresor eller ungdomskonferenserna. Vi berättade också om att vi tillhör olika grupper: Bikupan, Mia och Laurel. Vi fick lyssna till en fin presentation av de blivande unga kvinnornas föräldrar.

Vi gick sedan ut i snön för att lyssna på ett andligt budskap. Vi stod kring varma marschaller och pratade om Unga kvinnors logo, om hur den ser ut och vad den symboliserar. Alla flickor fick en egen fackla. Hur kan vi tända våra facklor? I Johannes 8:12 står det: "Jesus talade åter till dem och sade: Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus."

Kristus är källan, vårt ljus. Han inbjuder oss

Unga kvinnor i Västra Frölunda församling samlade vid en aktivitet för alla nya flickor som kommer till Unga kvinnor under året.

alla att komma till honom. Alla unga kvinnor fick sedan gå och tända sina facklor. Vi höll i Kristi ljus. Vi gick sedan tillsammans uppför berget bakom kapellet och ställde oss i en ring med facklorna. Genom att stå för sanning och rättfärdighet kan vi hålla upp vår fackla. Kristus ger lika ljus till alla, inte beroende på ålder eller visdom. Vi gick ihop med våra facklor och ljuset växte och lyste starkare. Det är en ära att bära Kristi ljus. Våra ledare talade om att vi är speciella, vi är Guds döttrar och vi är älskade för dem vi är. Herren är alltid med oss. Ibland kan vi känna oss ensamma, men vi har alltid honom med oss. Facklan som vi bär är alltid brinnande och ger värme och trygghet.

Sedan gick vi nerför berget och reflekterade under tiden vad vi kände. Jag kände mig glad och varm inombords. Jag kände samhörighet med de andra unga kvinnorna. Vi avslutade med att gå in i kapellet och äta varm och god soppa tillsammans. Kvällen var väldigt trevlig och jag gick därifrån med glatt humör och med tacksamhet i hjärtat över mina vänner i kyrkan och mina härliga ledare som hjälper och stärker mig. ■

FOTO HELEN BENTHAM

Valentine-helg i Göteborg stärker och väcker vittnesbörd

Sophia B. Olsson, Örebro församling

Cirka 260 unga vuxna från 10 olika länder hade anmält sig till en Valentine-helg som ägde rum i Västra Frölunda, med tema "Älska varandra". Helgen invigdes på fredagskvällen med en dans.

Lördagens aktiviteter bestod av ett flertal workshops och även den beryktade volleybollturneringen, detta var en otroligt rolig och uppbyggande dag som man tillbringade tillsammans med vänner, vilket är helt fantastiskt givetvis! Dansen på kvällen krävde maskeradutstyrsel. Man skulle klä ut sig till något som börjar på bokstäverna L-O-V-E. Vann gjorde en hemmagjord elvispkostym och självaste "Lady Gaga" som kom som sig själv!

Söndagen avslutades i vanlig ordning denna glädjefyllda helg med ett fantastiskt vittnesbörds-möte med musik och uppbyggande vittnesbörd. Tillställningar likt denna Valentine-helg handlar mycket om att ha kul tillsammans med vänner, men för mig och för många andra är det mycket mer än så. Det finns en otrolig kraft i detta evangelium och den blir så mycket starkare när man kommer tillsammans och delar den. Månatliga vittnesbördsmöten i all ära, men det är oslagbart att se sina jämnåriga vänner gå upp och vitna och klargöra hur mycket evangeliet betyder för just den personen. Jag älskar dessa möten, jag känner mig otroligt uppbyggd och värmd inom-bords. Min respekt för mina vänner växer och jag kan riktigt känna hur samtliga närvarande kommer närmare varandra och himlen, på en helt ny nivå, en högre sådan.

Jag är otroligt tacksam för alla arrangörer för

denna helg. Tankekorn har såtts, kontakter har knutits och förnyats, men framför allt har vittnesbörd stärkts och väckts på nytt. Det är det sistnämnda som är det väsentliga, till och med så väsentligt att man orkar hålla sig vaken på ett tvåtimmarsmöte efter endast cirka 1 timmes sömn från natten innan. Bara det är ett bevis nog för mig att detta evangelium är sant! ■

Hur du hittar släktingar som utvandrat

Renée Augustsson, Jakobsbergs församling

Nästan alla har släktingar som utvandrat. Hur man hittar dessa handlade det om den 3 mars 2010, när en liten skara var samlad i Jakobsberg där Synnöve Nilsson berättade om detta.

Från 1850-talet har många utvandrat, de flesta till USA. I slutet av 1860-talet var det svåra tider i Sverige med svält och fattigdom och många valde att flytta för att kunna få en bättre tillvaro. Den stora utvandringsruschen var under 1880-talet.

I husförhörslängder kan uppgift om utvandring finnas. Sedan är det en bra början att använda sig av databasen Emigranten Populär 2006, en CD från Släktforskarförbundet som man kan köpa eller höra om den finns på biblioteket.

Något Synnöve Nilsson poängterade var hur viktigt det är att ha fantasi när man letar, att man provar olika stavningar till exempel och att inte ge upp. På www.familysearch.org kan man sedan prova olika sökvägar, börja sökningen på hemsidan med namn och land, lägga till födelseår

FOTO MARIANNE MANÉL

Synnöve Nilsson berättar i Jakobsbergs kapell om hur man hittar släktingar som utvandrat.

och begränsa sökningen genom att lägga till län, socken, ort och söka på International Genealogical Index (IGI).

På Research Guidance kan man hitta uppgifter om något annat land, till exempel USA. Om man vet eller anar vilken stat ens släkting bott i kan man gå in på Research outline och söka på stat. Att titta på cemeteries (kyrkogårdar) kanske kan vara en idé också.

En flik som kan vara användbar är Library där man kan söka på plats och namn, gärna både i Sverige och USA.

Har man släktingar som utvandrat under åren 1830–1892 kan man söka på www.castlegarden.org. Här får man vara påhittig och pröva olika stavningar på namnen.

För dem som utvandrat från och med 1892 kan man söka på www.ellisland.org. Bra att veta är att många som kom till USA bytte namn, vilket kan ställa till problem för den som forskar.

Vet man att ens släkting var medlem kan man söka på Church History Library-Mormon Pioneer Overland Travel. Här finns uppgifter på svenskar som vandrade över prärien under åren 1847–1868. ■

Utedag och chilifest i Borås

Sven-Olof Olofsson, Borås församling

Det var strålade sol över den gnistrande vackra vårvinterdagen, där snön fortfarande envist klamrade sig kvar. Aktivitetskommittén anordnade en chilifest och utedag för att stärka gemenskapen och ge oss tillfälle att utveckla

våra talanger och gåvor.

Efter en fantastisk meditativ och ljusterapeutisk promenad i det nästan magiska landskapet var vissa sinnen överflödande av sinnesintryck och välbehag. Därpå var det dags för smaklökarna att sättas på prov. Chili-hot

för "the real strong men and women" menade chefskocken biskop Ralph Murray, och chili-medium för oss övriga.

I sanning en kulinarisk högtid, med starka och väldoftande kryddor som fick snön att smälta runt omkring oss. Vi tolkar det som ett tidigt vårtecken, ja, även denna årligen återkommande chilifest. ■

FOTO RALPH MURRAY

Borås församling njöt tillsammans av en vacker vårvinterdag med efterföljande chilifest.

Redaktionen för Liahonas lokala sidor

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A,
553 38 Jönköping
Tel. 036-719663
Anne-Sofie Wihlman, ass redaktör
(för Stockholms stavar)
asw@bredband.net
Färnebogatan 2 A, 723 42 Västerås
Tel. 021-127321 ■

Minnen från min mission i Sverige

Jan H. Nelson, Pleasant Grove, Utah, USA

En del av mitt hjärta finns fortfarande i Sverige. Jag älskade landet, maten och de underbara medlemmarna jag träffade under min mission 1956–1958.

Jag välsignades med att få döpa åtta nya medlemmar under min mission. Syster Herta Gudrun Ohlin i Stockholm och hennes två barn Anita och Bruno har varit trofasta sedan de blev medlemmar i kyrkan.

Jag var i Stockholm under tempelinvigningen och träffade där syster Ohlin och Bruno. Hon arbetade i templet i många år och Bruno verkade i stavsämbeten. Vilken glädje att se dem aktiva i kyrkan.

Jag tog tåget upp till Umeå där jag hade haft välsignelsen att verka i fjorton månader som missionär. Där fick jag veta att Elis och Maj-Britt Israelsson hade gjort nästan ett dussin resor till templet i Bern. Elis hade varit grenspresident under mina missionsår och nu var han högprästernas gruppledare. Sedan fick jag veta att deras son Michael verkade som biskop i centrala Sverige. Michael tog sig tid att köra mig upp till Storuman där jag fick äta min svenska favoriträtt, inlagd

sill, som de serverade där i en gammal restaurang. Den bästa i Sverige.

Jag lärde mig att laga kåldolmar av medlemmarna i Karlstad. Den rätten har blivit en favorit hos alla mina nio barn och jag måste laga den varje gång de kommer och besöker mig i Utah. Om jag lyckas nå celestiaa riket förväntar jag mig att kåldolmar ska serveras där.

Det finns alltid ett paket svenskt knäckebröd i mitt kök nu, och jag drömmer om Sverige varje gång jag äter en skiva. Amerikaner har försökt att göra inlagd sill, men den smakar aldrig lika bra som när medlemmarna i Stockholm lagade till rätten i sina hem.

Jag har nu dragit mig tillbaka till Pleasant Grove i Utah efter att ha arbetat i sex olika länder i tjugosex år och verkat som grenspresident i Västberlin, i Goose Bay i provinsen Labrador i Kanada, samt i flera högråd och biskopsråd, men närhelst jag drömmer om underbara platser så är Sverige bäst.

Med vänlig hälsning Jan H. Nelson 2084 Tuscany Way Pleasant Grove, Utah 84062 ■

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

Ett redskap i Guds tjänst

Jacob och Veronica Bergöö, Västra Frölunda församling

Jag vill dela med mig av en helt fantastisk upplevelse som jag och min fru hade när vi besökte min frus kusiner i Barcelona. Hennes kusins familj är medlemmar i kyrkan, men de har varit inaktiva i över tre års tid. Undantaget är deras näst yngsta dotter som troget kommit till kyrkan varje söndag.

Vi kom till Barcelona en fredagskväll och under lördagen när vi åkte med Veronicas kusins familj och tittade på en massa sevärdheter, pratade vi om att vi ville gå till kyrkan på söndagen. Anthony som pappan heter frågade mig: ”Varför vill ni gå till kyrkan nu när ni är här på semester, är det inte roligare att åka till stranden eller något liknande?”

Jag svarade: ”Det är viktigt för oss att alltid, om möjligheten finns, komma till kyrkan på söndagarna för att kunna ta del av sakramentet och förnya våra förbund med vår himmelske Fader.” Veronica sa till Anthony att hon ville att hela familjen skulle gå med oss till kyrkan. Anthony svarade: ”Okej, jag kan köra dit familjen men jag ska inte gå med in.” Veronica stod på sig och sa att alla skulle gå med till kyrkan, inklusive Anthony, och efter lite

om och men gick han med på det.

Vad jag inte visste då var att hans plan var att köra oss till kyrkan och efter sakramentsmötet skulle han ta bilen och smita iväg tills de andra lektionerna var över. Men när han kom ner till parkeringen var hans bil blockerad och han kunde inte komma ut. Han var tvungen att återvända och delta i Söndagsskolan och äldstekvorumets möte.

När vi var i kyrkan pratade vi med missionärerna om att de borde komma hem till Anthony och hans familj på deras familjekväll, som vi hade övertalat dem att de skulle hålla dagen efter, och ge dem undervisning och försöka få dem att vilja komma tillbaka till kyrkan.

Senare under kvällen när klockan närmade sig 23.00 satt vi i vardagsrummet och pratade och jag började fråga dem om hur de hade upplevt mötet i kyrkan tidigare under dagen.

De sa att de gillade det och vi började prata och diskutera Bibeln och Mormons bok. Jag fick en otroligt stark känsla inom mig att jag skulle prata om det stora avfallet, om hur prästadömet försvann från jorden och hur det återställdes när Joseph Smith blev kallad av Gud som profet, och om möjligheten att kunna bli beseglad med sin fru och sina barn som familj för evigt.

Jag har aldrig varit på mission, jag har inte växt upp med

primärundervisning, Unga män och Söndagsskolan. Jag anser att det finns väldigt många som kan betydligt mer än jag när det gäller Guds evangelium, men genom den Helige Anden och den kunskap som jag har fått då jag studerat skrifterna, kunde jag prata om allt detta, svara på alla frågor som de hade och under hela tiden var Anden otroligt starkt närvarande.

Min fru sa till mig senare att hennes kusin och hennes man hade sagt till henne att de också hade känt den Helige Anden när jag hade pratat med dem även om det jag sa var på engelska och de fick det översatt till spanska av Veronica. Vi satt uppe och pratade om Guds evangelium fram till kl. 2 på morgonen och när vi skulle gå och lägga oss kände jag mig otroligt upprymd och fylld av glädje då jag kände att jag hade varit ett redskap i Guds tjänst och jag fick för första gången en känsla av hur det är att vara en missionär och få möjlighet att påverka någon människas liv så mycket och hjälpa dem hitta tillbaka till den rätta vägen mot frälsning.

Dagen efter kom missionärerna över för att delta i familjekvällen och för att ge dem lite undervisning. Familjekvällen var fylld av glädje och vi kände alla den Helige Anden. Både Veronica och jag blev lyckligt överraskade när Anthony plötsligt sa till missionärerna att de ville förbereda sig som familj att kunna gå till

templet och bli beseglade tillsammans för evigt.

Min fru och jag är väldigt lyckliga att vi kunde vara ett redskap i Guds tjänst och att hennes kusins hela familj nu går i kyrkan varje söndag. Deras son har blivit ordinerad till präst i det aronska prästadömet och familjen förbereder sig för att kunna gå till templet. ■

Jacob och Veronica Bergöö

Allt måste ske i sin tid

Felix Sahlin, Västra Frölunda församling

Mina morföräldrar har sedan jag föddes varit stora förebilder för mig. De har lagt ner mycket tid på mig. De har lärt mig allt från att spela fotboll till att lösa korsord. Tyvärr så är de inte medlemmar i kyrkan och min morfar hade ända sedan sin ungdom ett stort beroende av att röka. Jag minns hur jag, min syster och mina kusiner ofta försökte stoppa honom då han skulle ut för att röka. Vi hade många knep. Ibland kunde vi gömma hans cigaretter och varje gång han skulle ut för att röka klamrade vi oss fast vid hans ben och sa till honom att inte gå ut.

Sedan jag har varit liten så har

jag varje kväll bett om att morfar skulle sluta röka. Åren gick. Stundtals kändes det hopplöst. Men jag fortsatte att be.

En söndag för några år sedan bestämde jag mig för att dessutom fasta för detta. Under denna dag så tänkte jag mycket på vad jag fastade för och hade en ständig bön i mitt hjärta att han skulle kunna sluta röka.

Flera dagar senare fick jag veta av min mamma att morfar hade ringt. Han hade slutat röka. Det jag inte visste då var att dagen då han slutat röka var

samma dag som jag hade fastat för morfar. Detta var ett mirakel. Morfar hade länge försökt sluta röka på många olika sätt. Men det hade aldrig fungerat. Själv säger han att han slutade röka p.g.a. att han hade lovat sig själv att få köpa en ny bil om han slutade röka. Men jag vet att alla dessa böner hade gett resultat.

Ibland kan saker och ting kännas hopplöst och vi vet inte hur vi ska göra. Något som vi kan glömma är att vi har en himmelsk Fader som finns där för oss. Han är allsmäktig, ingenting är omöjligt

för honom. Att be kan vara något bland det enklaste och det svåraste som finns. Men då vi knäböjer i bön och med tro på vad vi ber om, det är då det sker mirakel.

”Men allt måste ske i sin tid. Bli därför inte trötta av att göra gott, ty ni lägger grundvalen till ett stort verk. Och av det som är ringa kommer det som är stort.” (L&F 64:32–33) ■

.....

Vill du dela med dig av en andlig upplevelse? Skriv cirka 300–500 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com

FAVORITSKRIFTSTÄLLE

Tro är en känsla att lita på

Alice Angelini, Västra Frölunda församling

”**M**en se, om ni vaknar upp och väcker era själsförmågor så att ni kan pröva mina ord och utöva en smula tro, ja, även om ni inte kan göra mera än önska att tro, så låt denna önskan verka i er till dess ni tror så mycket att ni kan ge plats i hjärtat för en del av mina ord. Nu skall vi jämföra ordet med ett frö. Om ni ger plats så att ett frö kan sås i ert hjärta, se, om det är ett verkligt frö eller ett gott frö, och om ni inte kastar ut det genom er otro, så att ni motsätter er Herrens Ande, se, då skall det börja svälla i ert bröst. Och när ni känner dessa svällningsrörelser skall ni börja säga inom er själva: det måste så vara att detta är ett gott frö, eller att ordet är gott, ty det börjar utvidga min själ. Ja, det börjar upplysa mitt förstånd, ja, det börjar bli välbehagligt för mig.” (Almas bok 32:27–28)

Jag har en stark tro på det våra profeter, Jesus och Gud har sagt är sant men jag har alltid haft svårt att förmedla tron med rätta ord i ett vittnesbörd till andra och ibland lyckas jag inte riktigt förstå mig på den själv, men jag vet att jag har tro som jag så gärna vill dela med mig av. Jag vill uppmana alla som läser detta, som känner att deras tro inte är på topp, till att vakna upp och väcka sina själsförmågor så att ni kan pröva Herrens ord och låta fröet eller önskan växa inom er, för då kommer er tro att stärkas, och även om man inte kan förmedla den med ord till andra så ska inte det hindra er från att ha tro. Tro kan vara en stor komplicerad sak som har många grenar in på andra områden, men det kan också bara vara en känsla som man får lita på. ■

.....

Vill du dela med dig av ditt favoritskriftställe? Skriv 100–150 ord och berätta vad det betyder för dig och skicka till eivorhagman@hotmail.com

Alice Angelini